

KORMÁNYOS GÁBOR

AZ ÉLET ÉRTELME

T a r t a l o m j e g y z é k

Cím

Oldalszám

Előhang: A magyar szabadság annyit tesz. Ikerszenvedéssel. 4.-7.

Első fejezet

<i>Mi is a boldogság?</i>	<i>8.-11.</i>
<i>Mi is a (földi) szeretet?</i>	<i>11.-14.</i>
<i>Hit és humánium</i>	<i>14.-20.</i>
<i>Azon az egyszerű kíváncsiságon</i>	<i>21.-25.</i>
<i>Bús egykeségünk</i>	<i>25.-28.</i>
<i>Létezik-e a földön kívüli civilizáció</i>	<i>28.-33.</i>
<i>Van-e a létező valóság,(élet)a halál után?</i>	<i>33.-36.</i>
<i>Szép kilátások</i>	<i>36.-42.</i>
<i>Az élet értelme</i>	<i>42.-47.</i>
<i>A minden tudások összessége</i>	<i>47.-53.</i>

Második fejezet

<i>Költő és költészet</i>	<i>55.-58.</i>
<i>A költemény a keletkezés metafizikai emlékezete és...</i>	<i>58.-60.</i>
<i>Mit ér a vers?</i>	<i>60.-64.</i>
<i>Lépünk harcba</i>	<i>65.-67.</i>

Harmadik fejezet

<i>Mint paraszt nélkül a tanya</i>	<i>69.-70.</i>
<i>Találkoztam az ördöggel</i>	<i>70.-75.</i>
<i>Látod-e a jólét, hogy kerül?</i>	<i>75.-76.</i>
<i>Csillagtükör vesző vason</i>	<i>77.-81.</i>
<i>Ha elfogy majd a jó magyar</i>	<i>82.</i>
<i>Ólomszekér</i>	<i>83.-93.</i>
<i>A magyar út</i>	<i>94.-99.</i>
<i>Utóhang: Pogánynak szégyen</i>	<i>100.-101.</i>

KORMÁNYOS GÁBOR

*Tanúságom okán!
Ajánlom e könyvet gyermekeimnek.
Andrisnak és Mártinak*

A z é l e t é r t e l m e

Pogány kis-katé

(a gör. katekhein, 'visszhangozni' igéből)

*Legyek én az Isten engesztelő áldozata, s áldozatom öltson testet a
mértékletesség erényében, s a hit erejében.*

2010. – 2012.

Hit – Művészet – Politika

Előhang

Ez a könyv-meteorit, ötvenkilenc éve zuhan a mindenségtudat univerzumának fekete anyagát átvágva bolygónk, s ezen belül hazánk felé. Azzal a reménnyel, hogy anyagtartalma elérí azt a lét-érintőt, melyet átszakítva, súlyánál fogva, be tud kerülni a tisztánlátás, a hit s a művészet légkörébe, hogy ott elégve némi világosságot gyűjtsen az éjszakai égbolton, legalább egy hullócsillagnyi időre.

*Semmilyen anti-akármi, titulus rá, és megszolgálója nem vagyok.
De! A valóságteremtő igeláncot, mert látom, s tapasztalom, fölösleges
belemagyarázások és összeesküvés-elméletek nélkül, a nyilvánosság számára
is láthatóvá téve rögzíteni, írói, költői kötelességem, akkor is, ha ez a valóság,
írásaimban megelevenedő, negatív szereplőinek nem tetszik.*

A magyar szabadság annyit tesz

A magyar ókor emlékei, hozzá kell, hogy tartozzanak a mindennapi élethez úgy, ahogy a XIII. században az ősi Rómától örökölt szemlélet hozzátartozott Itáliához. Hiszen egy nép nem létezhet a múltja nélkül, és nem épülhet fel egészségesen gyökerei nélkül. Magyarország magyarságának újraélesztésére a múlt reneszánszán keresztül vezet az út, legalábbis ami a nemzettudat újraéledését illeti. Az identitás megerősítése az ősök valós történelmén és kultúráján keresztül történhet csak meg, mely kiszorítja a romboló idegen hatásokat. Ez a fajta új humanizmus felszabadíthatja az idegen igában lévő öntudatot és emberszemléletet, megteremtve a szabad, merőben más, habitusában és kultúrájában magyar (pogány) gondolkodást, a maga belülről fakadó ösztönösségével, az ősmúlt példáin, szemléletén keresztül. Ahhoz, hogy ezt megtehessük, szabaddá kell válnunk. A magyar szabadság annyit tesz, hogy a nemzet önellátóvá és önmegvédővé válik, és saját nemzeti létét úgy alakítja, ahogy az neki a legjobb. Mindenféle, a magyarság egységére nézve káros itthoni és idegen hatás és nyomás kizárásával. A nemzet egységét, akár az emberi testet, egy olyan szív (kormány) kell, hogy éltesse, amely azért dobog, dolgozik, hogy az ország-testet a lehető legjobb állapotban tartsa. Azt a szívet, amely nem akarja, vagy nem képes fenntartani a test komfortérzetét, ki kell operálni, és új szívvel kell pótolni. A nemzettestben ez megtehető, sőt kötelező megtenni az élhető élet érdekében. Éppen ezért a magyar állam alkotmányos kötelessége, hogy a nemzet szuverenitását biztosítsa, (nem csak szavakban, de tettekkel) ha kell komoly áldozatok árán is. Ez a magyar nép és a magyar nemzet mindenek fölötti érdeke. Magyarország szuverenitása, függetlensége Mátyás halálával megszűnt, sőt már a kereszténység a magyarságra erőszakolásának Istváni-idejében, hiszen attól a pillanattól kezdve a magyarság nem tehette azt, amit természetes vallása és kultúrája diktált számára. A tudomány a jogállamiság érdekében, fel kell, hogy tárja népünk igazi történelmét, ezen belül ősi kultúráját, és saját természetes vallásának már-már feledésbe vesző valóságát, szakralitásának lényegét. Új vérszerződést kell kötnünk egymással, új törzsszövetségre kell lépni a magyarság népcsoportjaival, a Kárpát-medencében s másutt, hozzánk hasonló társadalmi helyzetben lévő népekkel. A vérszerződést képletesen kell érteni. Ezen e népek közötti közös érdekérvényesítési szerződésekert értem. E vérszerződés alapelvei biztosíthatják a magyar nemzet egységét, függetlenségét, jólétét és biztonságát, valamint a velünk együtt élő, a magyarságba beolvadt eddig idegen múltú népeket. Ennek értelmében csak egy erős, a magyarság érdekeit védő és érdekeit érvényre juttatni képes alkotmányt kell megalkotni, mely kimondja: A magyar nemzet államalapító nép, melynek joga van saját államában a hatalmat gyakorolni, és az általa választott kormányt bármikor leváltani, ha az nem képviseli az ő érdekeit a leghatékonyabban. Ennek megalkotása a magyar nép érdekeit elkötelezetten képviselő magyar jogtudósok dolga. A így megszülető alkotmányt csak is az ország népe szentesítheti. Törvényre emelkedése csak is ez után következhet be. – Mai helyzetünkben a kormánynak haladéktalanul szembe kell szállnia a hazánkat életveszélyesen fenyegető világuralmi törekvéseknek. A magyar alkotmányt pedig a nép beleegyezése nélkül nem helyezheti hatályba. – Amelyik kormány ezt nem érti meg, annak pusztulnia kell!

Ikerszenvedéssel

*Én nem szégyellem, hogy magyar vagyok!
Minden interizmus rongy-árulás.
Nem játszható e föld át senkinek,
Testünkbe kés itt minden vámszokás.
Nem adható e táj el semmiért.
Gyönyör, mit szem itt lát a magyaré.
El a kezekkel romlott vámvilág,
E hon szent földünk, – meg az Istené.
Éhes vadak, Tatár és Török sátán,
Francia, Osztrák és muszka kirablók,
Prédájává nem válhat már e föld,
Kárpáti lesz itt minden várutód.
Magyar hitünk, Attila s Árpád vére
Zúgjon, zengjen ébresztő indulót.
Ha kell, ütközzünk isteni jussunkért,
De üzzük el a ránk acsarkodót.
Zöld vérű dombok, s öreg hegyeink közt,
Magyar illatot lehel a virág.
Ki szakított szét orcátlanul, tudjuk!
Még magyar lesz újra, s honi a vágy.
Vércsék és varjak, galambűző árnya,
Viharként leng e kis ország felett,
De ne féljetez zászló selymű tájak,
Miénk maradtak a régi szívek.
Miénk maradtak! – Hisz miénk is voltak!
Hiába jár dúvad a dombokon.
Lobogónknak hullám fodrai úsznak,
A megtépázott ősi lombokon.
Hiába üztek, s üznek vad gigászok,
Hiába bomlaszt, mi közöttünk áll!
Mint a tolvajra oly sors vár reájuk,
Mert igaz magyarból nem lesz hiány.
Ma állni látszik még a várt jövő,
De változik a szél futása már.*

*Még látni fogja, apró s újszülött
A havasokon, hogy siklik a szán.
Lassan, igen, de biztosan növekszik,
A jó súlya a hegyoldalakon.
És megindul, hogy igazát szétossza,
Hogy békévé szelídüljön, tudom.
Egyek lesznek még a kárpáti népek,
Körös sors-bánat kívül e medencén.
Létünkben testvér, ikerszenvedéssel,
Hitünk s istenünk akarata benn él.*

Mi is a boldogság?

*A boldogság egy végső pillant
Melynek során arcotok összeolvad.
Egy öröm infó, tudat, hogy megérte,
Hogy ott lehetsz vele az öröklétbe.*

A boldogság, kedves olvasó, egy létező, de nehezen elérhető szakrális, szellemi, és lelki állapot, mely azok kiváltsága, akik tisztában vannak, nem a vélt, vagy mások által vizionált, hanem a **lelkük szerint való önmagukkal**. Akik felismerték emberi lényegünket, s értelmünket életük során, s mint ilyenek, tisztában vannak az élővilághoz, a holtak univerzumához, s a teremtéshez való viszonyuk karátszámával s e szerint alakítják, élik az életüket. (Azt azért jó, ha tudjuk a boldogság nem egyenlő az örömmérettel. Tehát a folyamatos örömmérés nem egyenlő a boldogsággal. Arról nem is beszélve, hogy ilyen, hogy folyamatos örömmérés nem létezik. Ha létezne, az olyan lenne, mint a folyamatos nevetés, halálos.) Ha tudjuk, kik vagyunk, s mi végre, könnyebben megvalósíthatjuk saját boldogságunkat. De hát mi is a boldogság? Sokan azt állítják, (volt idő, amikor magam is), hogy a boldogság, mint olyan nem létezik, ill. az nem más, mint az erős örömmérés kivetítése, egyfajta önszuggeszció, rámagyarázás. Persze e gondolatom, azóta kinőtt gyermek voltából, s meg is komolyodott. Azt azonban állíthatom, hogy a boldogságért meg kell harcolni. Azt nem adják pénzért, mint jó némely örömmérett. – Mások azt állítják, hogy a boldogság nem létezhet szeretet nélkül. – Hogy a mi boldogságunk a másoknak való örömszerzéssel váltható ki, s ez a szeretet megnyilvánulása. Jó, jó, de én azt mondom, a szeretet az ember alapvető, többek-között az állatvilágtól megkülönböztető, elválasztó tulajdonsága, s mint ilyen, nem pusztán ösztönös ragaszkodás, mely alapként van jelen a lélekkel bírókban. Tehát nem kiváltság, hanem megkülönböztető résztulajdonság, akárcsak a kapni és adni vágyás képessége. Egy olyan lelki és szellemi készség, melynek a következménye egyfajta vágyakozó öröm, mely a másik fél hálájának megjelenésében ölt várt értelmet, lelki kielégülés-érzést, s mint ilyen, tudat alatti önmérett is definiálható, mint az adakozással magamnak szerzett öröm. Kedves olvasó! Az köztudott, hogy minden, ami emberi (isteni) önmagához visszatérő. (Porból lettél, porrá leszel.) Miszerint az igazi boldogság nem lehet más, mint az igazi beteljesülés maga. Mikor

lehetséges, jöhet el az ember számára, a maradéktalan beteljesülés élménye? Mivel az ez irányú beteljesedés szellemi, lelki, azaz szakrális tartalmú lehet csak, az elején mondottak szerint – ***A boldogság, egy létező, de nehezen elérhető szakrális, szellemi és lelki állapot, mely azok kiváltsága, akik tisztában vannak önmagukkal, akik felismerték saját lényegüket, s értelmüket életük során, s mint ilyenek, tisztában vannak az élővilághoz, a holtak univerzumához s a mindenségteremtő szellem és humánumhoz való viszonyuk karátszámaival.*** (A holtak univerzumán, a múltunkon átívelő, (történelmi) a népünket össze, és egyben tartó ős-szakralitást, s annak megnyilvánulásait kell érteni, mely az ős-magyar, ha úgy tetszik, ***Pogány*** identitástudat isteni hit-erejét jelenti. Azt a népi kohéziót, amely nélkül már nem léteznénk, s amelyet újra vissza kell szerezniünk). Tehát, mondhatni, teljes értékű, komoly emberként élik az életüket. Hát igen, de kik azok, akik tisztában vannak önmagukkal, akik felismerték saját lényegüket, s értelmüket? Nos, kedves olvasó, mi is a sajátlényegűség? – ***Saját lényegű az, aki felismerte önnön mibenlétét, azt a tulajdonságot, adottságot, melynek kibontakoztatásával, kifejtésével meg tudja jeleníteni saját ember-lényegét. Látható, érezhető, tapintható stb. formába tömörítve, mások számára is közérthető módon. Tartalmilag hasznossá, használhatóvá téve azt élő környezete számára.*** Akik e szerint alakítják, élik az életüket, az elszámolás pillanatáig, amikor is lelki érzetté válik a boldogság ténye, mely büntelenség, a lelkiismeret furdalás és félelemérzés nélküli állapotként aposztrofálható, melybe az önelszámoltatás végeredményeként kerül, az így már távozásra felkészült földi halandó.

Az a hajszálnyi

*Csak azaz ami összetart,
A szertelenül szétesőben.
Az a hajszálnyi önmagad,
Ki hitt a kifakadó könnyben.*

*Csak azaz ami felsegít,
Az utat rejtő kárhozatban.
Azaz egy igazi erő,
Szikár hited a láthatatlan.*

*Csak azaz ami élve tart.
Csak azaz ami veled érett.
Az a tiszta lényű magány,
Mi vértisztítón beléd égett.*

*Csak azaz édes egykeség,
Az élethossznyi, feldúlt téren.
A tiszta forrású hűség,
Az alvadásra ítélt vérben.*

*Csak azaz egyetlen merész,
Szívizmaiddal lökött hinta.
Csak azaz ősz energia,
Mi tetteiddel lendül, s vissza.*

*Csak azaz éltető szabály,
Mi erősít hitedben téged.
Önmagad védőszárnyaként,
Ha másokat, mint magad, véded.*

*Csak az a beléd szőtt csoda,
Mi összetart a szétesőben.
Csak az biztosíthat mikor,
Kegyelmet nyersz az öröklétben.*

Az így megcselekedett élet, nem lehet teher alkotója, sem befogadója számára. A folyamatosan következetes, a családi és közvetett élőhely számára is figyelmes, odaadó életvitel, mely a szakrális függésen alapszik, az egyetlen kivétel, mely kielégítő lehet a közvetlen, és közvetett élővilág, valamint a múlt univerzumának szempontjából. Az így megcselekedett élet, melynek középponti szereplője és irányítója maga a lélek, eljuthat abba az elszámolás utáni állapotba, amit a szakralitás szempontjából is komoly, és **kiérdemelt** boldogságnak lehet tartani. Azonban e boldogság akkor lehet a legteljesebb, ha a felismerés pillanatától, **erős hitként**, állhatatosan, következetesen végig kíséri a lélekember életútját az átváltozás pillanatáig. Tehát a boldogság nem érhető el mindenki számára. Azok, akik életük érdemi részét sajátos

én-tudatban, mintegy alárendelve a külvilágot és élő környezetet anyagi, materiálisan felszínes érdekeiknek, s a szakrális, lelkiismeret tényezőit elnyomva átgazolnak mindenben és mindenkin, a végelszámolásnál nem boldogságot, hanem félelmet fognak érezni. Ezek után kijelenthető, létezik az a bizonyos komoly s egyetlen kiváltságú szakrális boldogság. – **A BOLDOGSÁG**, de egy élet elhivatott, meggyőződéses munkálkodása, kell ahhoz, hogy érezhető életrészünké válhasson, ha csak rövid időre is az átváltozás előtt. Akik e boldogság-érzés részesei lesznek, azok életük során többször és mélyebben megtapasztalják szenvedéseik közepette, hogy mi a ragaszkodás nyújtotta öröm, s az így megnyilvánuló öröm, hogy változik elfogadó, közös, komoly szeretetté. Minden külső akadály ellenére.

Utóirat: *A boldogság nem más, mint az önfelismerő élet, halál előtti számvetéseredményének lélekállapota.*

(Boldoggá nem akkor válunk, mikor az egyház azzá avat, hanem amikor felismerjük azt egy élet összegzéseként, a megkönnyebbülés érzésén keresztül.)

Mi is a (földi) szeretet?

A döntés az öné

Kedves olvasó! A magától értetődő dolgok, legyenek azok akár a lélek dolgai, mindig tanulságosak, ha azt érthető módon szemléltetjük, de hát az írni tudó (s nem a csak akaró) ember evidenciája ez. Minden szemléltetésben benne kell, hogy legyen az emberi őszinteség, mely hitelesíti a mondanivaló igazát. A felszínesség minden esetben a komolytalanság leépítő kritikáját vonja maga után. Én remélem szemléltetéseim őszintesége, tartalmi és formabeli megjelenítése minden ízében megfelel a műfaj sajátosságainak. Ilyen módon hozzásegíti olvasóját az értelmezés könnyedségéhez. A tartalom újbóli felismeréséhez a saját élet-példák, tapasztalatok felidézésén, újra átgondolásán keresztül.

Ne tudja senki

*Az éjszakák utamban állnak olykor
S a nappaloknak lassuló folyása,
Célomtól távol tart, ma tőled engem,
Mint bizonyosságaink vélt hiánya.*

*Nem tudom, érzem nagy lázát szívednek,
Hogy szeretlek, jaj, ne mond meg senkinek!
Elirigyelnének átkokkal tőlem.
Mindenki tudja, a test mit rejteget!*

*Keltsd magam s magad fel e szeretetben,
Önbecsünk lángját, tél ellen tüzet.
Maradjon komoly, s egyedi a lázunk
S ne önts e tűzre ember sós vizet.*

*Csak így titokban égessük el
egymást,
Saját tűztérben lobbantsuk tüzünket.
A nap se tudjon piruló arcunkról,
S ne tudja senki napunk, hogy tüzelt.*

Tisztelt olvasó! A szeretet fogalmát sokféle értelemmel próbálták már az idők során átideologizálni, definiálni. Egyes nézetek szerint a szeretet a másik ember vélekedésének, gondolatainak és álmainak tiszteletével, a hibáiban való együttérzéssel és azzal az elvvel, hogy kisebb áldozatot hozunk, hogy neki ne kelljen nagyobb áldozatot hoznia, valósítható meg. Mások tagadták a szeretet létezését. Jean-Paul Sartre szerint nem létezik szeretet, csakis a dominálás és behódolás. Ezt egész életében fenntartotta, és azt is mondta, hogy a legjobb trükk arra, hogy domináljak valakit az, hogyha el tudom hitetni vele, hogy ő szeret engem. (szegény) Mások szerint a kereszténységben, a felebaráti szeretet – dogmatikai értelemben – az igazi személyes jóindulattal párosuló üdvösséges, keresztény szeretetet jelenti, amely Isten kegyelmén alapul és általa válik lehetségessé. És még sorolhatnák számtalan a szeretetet definiálni akaró, jóindulatú, azonban meglege-

tősen felszínes vélekedést. A valódi, működni is képes szeretet, nem a jó, vagy kevésbé jó emberi tulajdonságok együttes megnyilvánulása, hanem egy mindenkiben meglevő belső képesség, szem. – Szem, melynek segítségével megláthatjuk az öröm jelenlétét másokban, miután azt magunkban már felismertük. Annak az örömnek a jelenlétét, melynek felismerés képességével a teremtés, kizárólag az embert alkalmasította. **Tehát; a szeretet az öröm magunkban, másban, vagy másokban való meglátása, és érvényre jutásának önzetlen elősegítése, az a vonzódás, mely különös értelmet ad a létezésnek a lélek számára.** Mit is jelent ez a gyakorlatban? Egyáltalán, – mit kell értenünk az öröm szó fogalma alatt? Nos, a bennünk rejlő komoly öröm, az a csillagszórás, melynek fényénél erősödik az önbecsülés érzése. Az öröm hosszan tápláló érzés, melynek megjelenéséhez kell a másik fél kiváltó közeledése, hogy a lélek, hatás, ellenhatás mechanizmusa érvényesülhessen. Akikben e belső, képesség, azaz, az ön és mások önbecsülés erősítő magasrendű hajlama megvan, azok képesek a szeretet önzetlenségének kibontására, a másik lélekember önbecsülésének kondicionálására. **Tehát; a szeretet nem más, mint az öröm másokban való meglátása és érvényre jutásának önzetlen elősegítése, az a kölcsönösségben kiteljesedő vonzódás, s ragaszkodás, mely különös értelmet ad a létezésnek a lélek számára.**

A gyakorlatban a szeretet első inspiratív jelzése, ha a másik félben is meglátjuk a magunkban már felfedezett öröm-képességet, mely egyértelműsíti rokoníthatóságunkat. Azonosítja jelleg és jellem-tartalmi azonosságunkat. Egyszerűbben kifejezve, egy húron pendülésünket. **Azt az örömszerzési képességet, melynek csakis ránk jellemző, testi és szellemi kisugárzása van, s melynek hiányában semmilyen, a szeretethez vezető kapcsolat nem jöhetne létre.** Miután e felismerés kölcsönös birtokán belül kerültünk, elkezdődik a szeretet fejlődése. Az a társas viszony, melynek éltető eleme a bennünk lévő öröm felszínre hozásának, s állandó életben tartásának megvalósításában kellene, hogy realizálódjon. Persze ez csupán az esetek kis százalékában valósul meg. Mégpedig azért, mert az ez irányú szándék, vagy túl gyengécske, vagy maga a felismerés volta téves. A baj, az esetek többségében az önzetlenség hiányával magyarázható. Nem elég az elszántság érettsége, de elengedhetetlenül fontos az önismeret tévedhetetlensége is. A szeretet nem öncélú dolog. A szeretet a kölcsönösségben

kiteljesedő vonzódás, ragaszkodás, melynek különössége abban rejlik, hogy csak egy sajátos szinkron képesség jelenléte esetén hatékony és működőképes. Ha csak az egyik fél esetében van jelen az önzetlenség, akkor az öröm sérülékenysége gátló tényezővé válik, s mint egy egészséges önvédelmi reakció, előbb vagy utóbb felbontja az így csak látszati harmóniát, a kapcsolat ragasztóanyagát. Azt a kapcsolati kötelet, amelyet az így felszínesített, valójában egyoldalú örömvárás lényegít, nem nevezhetjük szeretetben gazdagodó, a szeretet-megbízhatóság alapjain nyugvó lelki kapcsolatnak. Azok a szeretetben lényegülő kapcsolatok, amelyek alapja az önzetlenség s megbízhatóság, azokat szeretetben beteljesedett kapcsolatoknak nevezhetjük. A kölcsönös szeretet magában hordozza az egészséges emberi kapcsolatot, melynek élete minden társadalom alapja, s amely a családdá fejlődésben nyeri el végső, földi formáját. S tudjuk, minden társadalom atomja a család. Az, a politika, amelyik saját népe családrendszerét veri szét, főbenjáró bűnt követ el. Ennek a bűnnek az elkövetése, mivel a társadalom életben maradása ellen irányul, halálos, azaz halálos bűnnek minősül, melynek nem lehet a büntetése más, mint a megsemmisítés. Az egész társadalom családszerkezetének fennmaradása érdekében.

Kedves olvasó!

A döntés az öné.

Hit és humánium

Avagy, szakralitásunk spiritualitása s jövőt meghatározó jellemzője.

*Ha tudnám biztosan,
Nem vak s bizonytalan,
Azt is tudnám mi az
Minek jövője van?*

Kedves és kíváncsi olvasó! A sokszínűség kedvéért mondom: Sokak szerint hinni bizonytalan dolgokban kell, mert a biztosat, azt illik tudni. E szerint az állítás szerint a hit a bizonytalanság jelzője, szinkron fogalma. Megint mások szerint a hit eszköz, amely segítségével akkor is képesek vagyunk döntéseket hozni, ha az adott kérdésben nem áll rendelkezésünkre elegendő információ. A biblia alapján *Zsidó 11:1* a hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés. Megint mások szerint az okosok azt

mondják, hogy a hit „ugrás a semmibe”. De mit jelent igazán hinni? S mindjárt meg is válaszolják. – Igazán hinni engedelmességet jelent, ami azonban nem foszt meg a szabad akarattól, hiszen a hit az beleegyezés is, ami akarattal történik. S mivel a hit cselekedetek nélkül nem ér semmit, azt is jelentenie kell, hogy kilépek az önzésem bűvköréből, lerázom a szorongást, a lustaságot, a közönyt, és felfedezem a legfőbb jót, ami sokkalta többet ér, mint a csak vegetáló élet. Héberék 11:1 -- „A hit a remélt dolgok biztosítékon alapuló várása.” Mi a biztosíték? Az, hogy Isten ígéretet tett rá! Tehát ha már képes vagy egy valóságos dologként várni azt, amit Isten megígért, akkor van hited. Meghatározás: „a hit, a remélt dolgok biztosítékon alapuló várása, a nem látható valóságok nyilvánvaló bizonyítása” (Héb11:1). Az igazi hit nem hiszékenység, amikor az ember kész elhinni valamit megbízható bizonyítékok nélkül, vagy egész egyszerűen azért, mert el akarja hinni. Az igazi hit alaptudást feltételez, megkívánja a bizonyítékok ismeretét, valamint annak az őszinte értékelését, amire a bizonyítékok mutatnak. Így bár pontos ismeret nélkül lehetetlen valódi hitre szert tenni, a Biblia azt mondja, hogy „a szívével” gyakorol hitet az ember. **Kedves és kitartó olvasó!** Ennyi részigazságot tartalmazó, mégis rövid, de összességében találgatósan felszínes vélekedés után, térjünk rá a kérdés esendőségének feltárására s valódi jelenlétének láthatóvá tételére. Hogy ezt megtehessük, végig kell járnunk az önfelismerés és megismerés útját. Tudniillik a hit az ön-, meg-, és felismerő ember sajátja. Sajátja anélkül, hogy annak létrejöttében bárki, vagy bárkik erőszakos módon (térítés) közreműködhetek volna. ***A hit velünk született adottságunk.*** – Persze egy, a hatások szempontjából értékelhető, természetesen szakrális pl. vallásos paraszti, vagy hívő polgári környezet, ezt az ön-, meg-, és felismerő folyamatot felgyorsíthatja. A környezet élő spiritualitásának hatása, része lehet a lélek önfelismerési folyamatának. Miről is beszélek? Minden újszülött, két lélek egyhitű fonataként elevenedik harmadik, szuverén életté, s lélekké. Tehát a hit, mint adottság a lélek azonosságtudataként, születésünktől kezdve pszichénk individuális része. Tehát, ***a hit a születésünk pillanatától velünk lévő lélek azonosságtudata, mely tudat erejénél fogva egyedül rendelkezik a felfelé látás képességével, melynek segítségével fejti ki hatását, befolyását a mindenség teremtő szellem és humánium által létrehozott emberi anyagra s a benne lévő***

szakrális térre. Ez az a bizonyosság-erő, mely szakralitásunk s lélekhitünk spirituális erejeként jelenik meg, s melynek ereje nélkül elveszünk az anyag kontroll nélküli ösztönösségében, állatiasságában. De a hit csak akkor tud segítségünkre sietni, ha felismertük lelkiségünk, s annak törvényei szerint tudunk élni.

A lélek örök

*A lélek örök ő-s-erő! Kis
Jelzőfény a földi homályban.
Elhagyja omló vázainkat
A halott anyagból kiszálltam.*

*Felszáll, ahogy szabadul a test
Rontó, rogyos vályog falából,
Újra teremtve lényegét az
Éterin tiszta másvilágból.*

*Elporladó szövet-koporsó
Vak kagylójából gyöngyöt izgat.
Agyakba vésve lényegét fel,
Isteni mécseivel virraszt.*

*Lét-bizalmat teremtet akárhhol,
Nagy hiányt pótló, anyai-hang.
Halál után is visszajáró
Élet. Föld-árkon zúgó harang.*

*Lélek! – Isteni, bús, magányos.
Elvesztett, pusztított ő-s-erény!
Nap-vörös, égő jelzőfáklya,
Embert felépítő szent remény.*

*Gyászt, jajt csitító vigasz láng-fa,
A rettenet éjén égve hat
E tiszta fény igaz tükrében,
Föl kel ismered önnönmagad.*

Mit is jelent mindez? Kedves és kíváncsi olvasó! Ez azt jelenti, hogy a hit nem az ismeretlen legalizátor fogalma, vagy valami egyéb felszínesség hordozója, hanem szakrális valóság, a jelenlévő s egymást kölcsönösen erősítő lélek öntudata. Az önmagával harmóniában élő lélekember, aki felismerte önnön létezésének lényegét, nem létezhet hit nélkül. ***A lelkiismeretünkkel való azonosulás következménye a hitben való megerősödés, mely kölcsönhatás visszaigazolja cselekedeteink, járt utunk helyességét.*** Tehát nem csupán fogalmi tényező, amiről vagy ezt, vagy azt lehet gondolni, de életünk nélkülözhetetlen, egyenértékű racionalitása dobogó szívünknek, vagy bármelyik egyensúlyunkért felelős szervünknek. Jó tudni továbbá, hogy a komoly hit, nem a kétségbeesett reménykedés pszichés állapota, amelynek sokkhatása kikapcsolja az ember önkontrolláló mechanizmusait, s szabadjára engedi a rettegés uralta görcsös, de sajnos minden valóság alapot nélkülöző reménykedés lehetőségét. Kedves és kíváncsi olvasó! Gondoljon bele, tudna-e élni hit nélkül? S az a hit, amely segíteni lenne hivatott egyéni boldogulását, vajon azonos-e azzal a hittel, amiről itt olvasott? Vajon nem csak hiú ábrándok által táplált, naiv vágyakozás mindaz, amit hitként táplál? Hogy Csokonai Vitéz Mihályt idézzem; „Földiekkel játszó/ Égi tünemény,/ Istenségnek látszó/ Csalfa, vak Remény!/ Kit teremt magának/ A boldogtalan,/ S mint védangyalának,/ Bókol úntalan.” Kedves és kitartó olvasó! Az eddigiekből kiderül, hogy a komoly, támasztó hit, mindenkinek fogantatása pillanatától élő része. Hogy e hit élete során segítségére lehessen, csupán Öntől függ.

Hit

*Vérszemekkel vétkesülve,
A romló test kínjain át,
Falépcsőn nem térdepelve,
Taposd utunk Pogány porát.*

*Mint könnyű morzsa úgy pereg
Talpunk alatt a szikla borda,
Kényszerű lépteink alatt
Mindig feljebb kapaszkodva.*

*Vétkek, bűnök tört erényén,
Siralmas élet-tor porán,
Ősi hitünk bomlott völgyén,
Kikapaszkodásunk során.*

*E hit maradt csak, mélyen, törten,
Mentőkötélnyi oltalom.
Cérnaszál a bűnös völgyben,
Én is belé kapaszkodom.*

*Anyagba kövesült vétkek,
Mint tárna falba matt tükör
Elnyelik ősi fényességünk.
Megtört szép arcunk ércükön.*

*Csak a hit, ami mélyen, törten,
Mentőkötélnyi oltalom.
Cérnaszál e vak sújtólégben,
Én is belé kapaszkodom.*

*A bűnös vágy torát kerülve,
A kétség vak harcain át,
Szabadulhat meg árva lelkünk,
S tárulhat ki az új világ.*

Az önfelismerő, teljes élet elengedhetetlen feltétele az erős hit. Kik válhatnak erős hitű emberekké? Nos, kedves olvasó! Erős hitűvé azok válhatnak: ***Akik felismerték emberi lényegünket, s értelmünket életük során, s mint ilyenek, tisztában vannak az élővilághoz, a holtak univerzumához, s a teremtéshez való viszonyuk karátszámaival s e szerint alakítják, élik az életüket.*** Ha tudjuk, kik vagyunk, s mi végre, könnyebben megvalósíthatjuk saját boldogságunkat, melynek elengedhetetlen része az erős hit s a humánus. – Igen, a humánus, melynek jelentőségéről szólnom kell, hiszen meghatározza hitünk cselekvő irányát, és vezérlő jelként szolgál a komoly boldogság kiteljesülésének útvesztőiben, s amely lelkiismeretünknek is karakterrésze, s ez

által döntően meghatározza társadalmi viszonyaink alakulását. Tehát a humánus, (*homo moralis*) fontossága erkölcsi vetületű. Mondhatni a lélek flórája és faunája. Bár, ha a mai társadalmi viszonyokat nézem, ez nem egyértelmű. Úgy tapasztalom, s ezért úgy gondolom, hogy a kevésbé deformálódott személyiség még ma is fellelhető jellemvonása. Sajnos a sorsunkat alakítók körében egyre ritkábban szerephez jutó, s csak is a személytelen tömegek soraiban beszívható oxigén. Ki kell jelenteni, humánus nélkül nem lehet elfogadható életet produkálni. Ha a humánus nem hatja át cselekedeteinket, kíméletlen, lelketlen technokratákká, bürokratákká, s ez által az élet megnyomorítóivá, hóhérjaivá válunk.

(Az a kormány, amelynek miniszterelnöke s tagjai fontosabbnak tartják az adósságszolgálatot, mint saját népük életminőségét, lelki és testi egészségét, legyen az a kormány bármilyen nehéz helyzetkörülmények között, arról el lehet mondani, hogy „nemzetük” kivéreztető hóhérjaivá váltak, s hogy tagjai semmit sem hordoznak pszichéjükben **Vörösmarty Mihály** vagy **Babits Mihály** nemzetével szemben érzett féltő érzékenységéből.

*„Mintha újra hallanók a pusztán
A lázadt ember vad keserveit,
Gyilkos testvér botja zuhanását,
S az első árvák sirbeszédeit,
A keselynek szárnya csattogását,
Prometheusz halhatatlan kínját.”*

A vén cigány / részlet

*

*„Én nem a győztest énekelem,
nem a nép-gépet, a vak hőst,
kinek minden lépése halál,
tekintetétől ájul a szó,
kéznyomása szolgaság,
hanem azt, aki lesz, akárki,
ki először mondja ki azt a szót,
ki először elmeri mondani,
kiáltani, bátor, bátor,*

*azt a varázsszót, százezrek
várta lélekzetadó szent
embermegváltó, visszaadó,
nemzetmegmentő, kapunyitó,
szabadító drága szót,
hogy elég! hogy elég! elég volt!”*

Húsvét előtt / részlet

Melynek nemzet pusztító tagjai, szívesebben tartoznak a Cionista luxusmennnyország cselédségének tagjai közé, mintsem saját identitást nyújtó nemzetük humanista királyságába).

Tehát, ez is ékesen bizonyítja, hogy a humánus erkölcsi vetületű. Mondhatni a lélek flórája és faunája, s hogy e nélkül az egészséges lélek nem létezhet. Ez bizonyítja azt is, hogy a hit a lélek azonosságtudata, melynek elengedhetetlen egysége a humánus.

– ***A hit szakralitásunk spiritualitása***, mely spiritualitásnak át kellene ölelni népünk, és választott vezetőink lelkiéletét. Tehát bátran kijelenthetjük, hogy hitünk: (már akikben felépült). ***Születésünk pillanatától velünk lévő lélek azonosságtudata, mely tudat erejénél fogva egyedül rendelkezik a felfelé látás képességével, melynek segítségével fejti ki hatását, befolyását a mindenség teremtető szellem és humánus által létrehozott emberi anyagra s a benne lévő szakrális térre. Mely elengedhetetlen része a komoly emberi teljességnek, mely alapvetően meghatározza földi tartózkodásunk minőségét, s boldogságunk kiteljesedését.*** – Kedves olvasó! Ha valaki mégsem osztaná véleményem, gondolkozzon el az ellenkezőjén.

Azon az egyszerű kíváncsiságon

Létezik-e a tökéletesség?

Egy, a prózait elégedettséggel elvégzett júniusi nap után, s poros dűlőn, a látóhatár mögé igyekvő nap sárga fényében fodrozódó kalászosok között talpaltam hazafelé vodicei szőlőnkéből. Köröttem a leányajkú csend szellői suttoztak, s szárították a test, párologó tengercseppjeit. Errefelé, talán nem véletlenül, a saját nyári esték, mindig a tökéletesség látszatát keltették. Az úton, kellemes fáradtságban hazaérésig, – e röpké békeidőben – van ideje elgondolkodni az istenpalástú ég csillagfényeitől elbűvölt földi halandónak, azon az egyszerű kíváncsiságon: – **Létezik-e a tökéletesség**, vagy ez már maga az?

Kedves, olvasótársak! Ez a kérdés akár költői is lehetne. **De nem az!** Ugyanis létezésről van szó. No persze filozofikus alkatú társaink között bizonyosan akadnak, akik azt mondják, – a jónál is lehet egy még jobb, a rossznál meg egy még rosszabb s így tovább a végtelenségig. De kérdem én, képes-e két galaxis kikerülni egymást, vagy a tökéletesség az ütközésben, egybeolvadásban fejeződik ki? És egyáltalán, minek alapján lehet a tökéletességet definiálni, törvényi szintre emelni? Mi földi halandók tökéletesek vagyunk? Vagy akár a minket körülvevő világ tökéletes? Persze ez naiv kérdés, hiszen nem ismerjük a körülöttünk lévő világot, de még a közvetlen környezetünk világát sem olyan mélységig, hogy efféle kérdésekre egy igaz választ tudjunk adni. Kérdem én, kedves olvasó társam, s tegye szívére a kezét, – ismeri ön a szomszédját? Egyáltalán ismeri önmagát olyan jól, annyira, hogy ilyen irányú megállapításokat tehessen? Vagy, hogy nagyobb léptékben fejeződhessünk ki: Az emberiség ismerete elegendő ahhoz, hogy bármiről, vagy bárkiről kijelenthesse, ez tökéletes, vagy, hogy tökéletlen? Mert bizony ahhoz, hogy kijelenthessük, létezik a tökéletesség, tudnunk kell mi a tökéletlenség s fordítva. – Az ember már csak olyan, hogy saját céljai, elképzelései, azok gyakorlati megvalósulásának tapasztalatai alapján levont (szánalmas) következtetéseiből gyárt saját maga számára filozófiai stb. axiómákat. A gondolkodástudomány, tudomány-történet bizonyíthatóan láttat, a gondolkodás terén komoly visszaesést, s ez az emberiség életminőségének romlásával is bizonyítható. – A materialista világszemlélet elterjedése

egyértelmű bizonyítéka az ember gondolkodásbéli elcsökevényesedésének. Az anyag uralma a szellem felett cáfolhatatlan bizonyítéka e hanyatlásnak. Lehet ugyan, hogy az ember saját kényelme érdekében, jólét és profit-vágyától hajtva a technikai fejlődés terén előrehaladottá vált, de ugyanakkor a legfontosabb területeken, ami az emberi élet szakrális, szubjektív, magán-minőségét, lelki életének tökéletesedését, humanoid, harmonikus voltát illeti, komoly, már-már végzetes hátrányba került. A kérdés jogos: **Megérte?** De visszakanyarodva a hét bűnnel átitatódott egyetlen s kegyetlen valóságból, nézzük meg eredeti kérdésünk tartalmi körét. Tehát **létezik-e tökéletesség?** Eddigi példáinkból, – gondoljanak csak bele – létezhet az a bizonyos tökéletesség? Az általánosan anyagi világszemlélet nyújtotta racionális válaszlehetőségek szerint, nem létezik. De hát nem is csoda, hiszen olyan ellentét feszül az anyagi valóság s e kérdés között, ami feloldhatatlan. Mi is ez a feloldhatatlanság? Nos, a kérdés elméleti, tehát az anyagi világ számára értelmezhetetlenül idegen. Nem egyenemű azzal, következésképpen igazolhatatlan, s ilyenénképpen megválaszolhatatlan. Tehát, ha azt mondom, létezik a tökéletesség, akkor előidézem az anyag allergiás rohamát. Hiszen ezt az anyaggal alátámasztani, abba behelyettesíteni, azzal igazolni nem tudom, mert nem tudok olyan anyagi állapotot előidézni, ami megfelelné az elmélet tökéletességét elvárásainak. Pedig **minden természetes anyag tökéletes**. És mégis tökéletlen? Hogy is van ez? Az anyag tökéletessége önmagában, az anyagi világban, a maga szerepében a tökéletesség maga. A bazalt a bazalt tökéletességének felel meg, a gránit a gránit tökéletességének felel meg, a fa, és minden anyagi élőség a maga tökéletességének felel meg, mely tökéletességnek része az átalakulás formai elmúlása, más formává alakulása. Ez a természetnek is felfogható rendszer önmagában maga a tökéletesség, s hogy mégsem az, azt a mindent felülírni képes szellem jelenléte, irányító és kritizáló ereje teszi kétségessé. A mindenségteremtő szellem és humánus emberben pislákoló lángocskája révén válik, szükségszerűen az anyagi világ teljes élő-rendszere ilyen szempontból kétségessé, tehát tökéletlenné. **(Tökéletesen tökéletlenné)** Miért is? Az irányítani, és ezzel együtt átalakítani képes, a mindenségteremtő szellem és humánus emberben pislákoló tudatának maximalizmusa az, az erő, mely e kételyt táplálja. Ennek alapja az állandó elégedetlenség tudati inspirátuma. E tudati adottság, inspirátum nélkül, nem létezne sem fejlődés, sem hanyatlás. Hiszen az

emberi történet fejlődését s hanyatlását is e tudati adottság generálta s generálja ma is. E tudati adottság a nyolcadik fő bűn. E tudati adottság túlerősödése vezetett a hét fő bűnnel párosulva oda, ahol most a világ-emberiség tart. Az egyre fokozódó és egyre elkeserítőbb lelki megaláztatottság s szakrális kiüresedés állapotába. A természetes emberi hit, és önismeret elkorcsosulásához, melynek következménye a minden mindegy apatikuma, mely a szünni nem akaró hedonizmusban (egyszer élünk felfogásban), és ennek ellenkezőjében az askétikussá váló nyomortűrésben látszik kiteljesedni. S az ember e méltatlan körülmények között, merje feltenni a kérdést, mi a tökéletesség? – Már az is a tökéletesség látszatát kelthetné, ha az emberek egy igazságosabb elosztási rendszert tudnának kiharcolni a maguk számára azoktól, akik e rendszereket működtetik. No de térjünk vissza az eredeti kérdéshez. **Létezik-e a tökéletesség?** Azt gondolom, mindenkinek megvan e kérdésre a sajátos válasza. A nem olyan régen megboldogult öreg Petri, néhai szomszédomnak erre a kérdésre egyszerű, de bölcs válasza volt.

– *„Én, drága öcsém, ilyen hiábavalóságokon nem gondoskodom. Nekem úgy a maga tökéletlenségével volt az életem olyan, – na, amit mondtál. Nem tehettem ellene, és érte sem igazán, csak úgy lett. Nem én kértem, kaptam s így nem is akarhattam ellene semmit. Biztosan lehetett volna jobb is, rosszabb is. Ezzel együtt volt amilyen volt. Ha bánnám is, ha nem is, az nem változtatna semmin. Úgy, hogy ilyesmin nem érdemes gondoskodni öcsém.” Akkor lesz tökéletes, majd, ha már ott lesz – no.*” S felfelé mutatott bal kezével a végtelen ég felé. Elgondolkodtatóan bölcs válasz! – *„Nekem úgy a maga tökéletlenségével volt az életem tökéletes”.* – Vajon, nem e bölcsesség rejti a keresett választ? Miszerint a tökéletesség legszembetűnőbb bizonyítéka maga a tökéletlenség. Hiszen a tökéletesben, ahol semmi nem igényli a változtatást, ott nincsen szükség magára az életre sem. Hiszen a tökéletes kioltja az élet folyton változó valóságát, a cselekvő ígét, a változás és változtatás szükségességét, a tökéletlen tökéletesítésének óhaját, az életet magát. – A tökéletes, egyszersmind a változtathatatlant is jelenti, mert ami tökéletes azon indokolatlan változtatni. A tökéletesség így, magát az állandóságot jelenítené meg, s mint ilyen az élet értelmét lehetetlenítené el. Következésképpen, ***a tökéletes nem lehet maga a tökéletes***, mert hiányozna belőle a tökéletlenség, maga az élet. Márpedig a tökéletesnek mindent önmagában

kell hordoznia ahhoz, hogy valóban tökéletes lehessen, a tökéletlenséget is. Néhai öreg Petri szavait kiszűrve: ***Tökéletes az, ami magában hordozza a tökéletlenséget s annak megváltoztatási kényszerét, magát a cselekvő élete, – az ige képességét s ilyenformán magát a teljességet.***

Tehát kijelenthetjük: ***Létezik a tökéletesség, melynek része a teljesség, melynek része a tökéletlenség s ez nem más, mint a létezés maga.***

A mindenség-ige nyoma.

*Mily féktelen bennem az ég
Tökéletes lenyomata.
Elhulló dög s nyíló virág,
A mindenség-ige nyoma.*

*Galaxisok, csillagkörök
Gigász tükre, bennem egész.
A teremtés okán jutott
Értelem biztos észlelés.*

*Matéria és szellem is,
Szín és fonák, életvilág.
Bennem a teremtés emlék.
Én benne teremtés szilánk.*

*Kívül az örök éj-anyag.
Belül az isten tudata,
A mindent meghatározó,
Ősi intelligencia.*

*Csak így egész a mindenség,
Napholdas univerzuma.
Nélkülem, nem lehetne ő,
És én sem nélküle, soha.*

– Nos, kedves olvasó, ha nem osztozik egyszerű válaszom igazában, gondoljon az elégedetlenekre, a kételkedőkre, a jó szándékú változtatni akarókra, hiszen nélkülük nem lenne valóság e gondolatok igaza.

Bús egykeségünk

Van-e élet a földön kívül?

*E titkos kert bejáratánál,
A genezis kapuján át.
A géniusz útján jár
Fejtsd fel a teremtés
A gondolatok tisztasága,
Követendő utad legyen.
Önmagunkat találod benne,
Bús egykeségünk, azt hiszem.*

*Új, vagy másik értelmes élet akkor teremtetik,
ha a már meglévő visszaszáll időtlenségébe.*

Kedves olvasó! E téma ismét a költői kérdések kategóriája. Azonban érdemes egy kicsit eltöprengeni e tárgykör sugallta gondolat álságos materializmusának érvrendszerén. Ugyanis maga a feltételezés, hogy máshol is lehetséges az élet, kizárja a teremtés lehetséges voltát, s csupán a materializmus rögzös, tudományosan nehézkes szempontjait használja egyetlen lehetséges alternatívaként. Miszerint, ha a földön **kialakulhatott** az élet, akkor ez máshol is megtörténhetett a nagy számok törvénye alapján. (De ne feledjük, a számok elméleti dolgok, s csak annyira anyag függőek, amennyire azt a tudat akarja, amennyire igazolni látja önmagát általa). – Valljuk be őszintén, ebben rész-igaza van a szenek teoretikusainak. Csakhogy mindezen okoskodással szemben áll a teremtés valósága, mely az anyaggal terhelt tudat számára befogadásbeli nehézségeket okoz, éppen a jelenség szellemi, szakrális (hitbéli) volta miatt. Ha egy lepke szárnyát elnehezíti a természet sara, az elveszti röpképességét s egy idő után, már maga sem hiszi el, hogy tud repülni, csak meg kéne szabadulnia a ráarakodott sártól. Még egyszerűbben; Hiszem, ha látom! – elv vallásától.

Most amikor világválságot okozott a materialista ateizmus liberalizmusa, annak kegyetlen gazdasági stb. szemlélete a gyakorlatban. *Amikor a megújulást a morális alapok újbóli szakrális feltöltődése*

jelentheti, akkor: Van-e élet a földön kívül? Egyébként vonzó, kétségtelen, a gondolkodni szerető ember számára érdekes, álkérdésekkel próbálják a tárgykörben laikus tömegeket materializálni. Közben a kérdés lehetséges másik oldalát elhallgatják. Melyik is ez a másik oldal? A mindenség teremtő szellem s humánus, egyszerűbb, közértetőbb nevén Isten valóság-léte s teremtő ereje. Nos, kedves olvasó, hát itt van az ateizmus pitbullja elásva. Miközben az élet nagyobbik része épül az istenhit alapjára, s annak tanai alkotják az egészséges moralitás fundamentumát, mely kezdeti aberrációit kinőve, elég munitcióval bír ahhoz, hogy megváltoztassa az emberek életszemléletét, s újra helyes irányba terelje az általános emberi morált, mint élet ideológiát, s vele együtt a társadalmi viszonyok alakulását is. Aközben az ilyen, és ehhez hasonló áltudományos, álkérdésekkel próbálják kisiklatni a már helyes irányba alakuló ön és én-tudatot. Miről is van szó? **Valószínűség, kontra, teremtés.** S ez nem más, mint a két kibékíthetetlen filozófiai ellentét. A materializmus és az idealizmus harca. Azaz, inkább csak az anyag elbűvöltjeinek okoskodó eretneksége. Hiszen a teremtés, bármennyire is felkészült azoknak a tábora, akik tagadják, – hiteltelenek ez ügyben véleményt alkotni. Ennek egyszerű oka van. Akik nem hisznek saját lelkük egyediségében, földön kívüliségének eredőjében, azok valójában a lélekben sem hisznek. Tehát abban sem, hogy van lelkük. Hiszen, ha elismernék a lélek valóságát, el kéne ismerniük annak függetlenségét is. Következésképpen, az ember személyi függetlenségét, autonómiáját is, azt a szuverenitást, amely a születés pillanatától megillet mindenkit, minden élő lelket. S ezt egy társadalmi közösségen belül, jogi eszközökkel is ki kéne fejezni. Na, már most éppen, hogy e szuverenitást biztosító jogokat akarják megvonni a nemzet többségi társadalmától éppen azok, akik az egyéni érdeket, politikai érdekszintre akarják, (s teszik is) emelni. Akik ennek érdekében az „egyházakat”, s azok tanításait (a hitgyüli nem ide értendő) is felhasználva, mindent megtesznek a maguk s megbízóik érdekének megvalósításáért, mely érdek a többségi társadalmak leigázásán keresztül, saját teljhatalmuk s ezzel együtt anyagi luxusróluk is biztosíthatja. Megvalósítva az ateisták teljes fizikai és szellemi terrorját a világ népei felett. De visszatérve eredeti kérdésünkhöz; Van-e élet a földön kívül?

Szívemben tágulok veled

*Fekete parttalan terek.
Némán lapuló fergeteg,
Csillám-pikkelyes vad hala,
Jónást elnyelő cet maga.*

*Jaj! Hirtelen mély űr zaja,
Csillagfény kárpitú tava,
Úszom benned, úszom feléd.
De földbe bukom még előbb,*

*Mint kútba a szomjas veder.
Már bennem, te fényeskedel,
Te, védőm, – fekete lovag!
Vad kedvem fekete lovad!*

*Vágyamban feloldó, kegyed
Szerelmem, hűségem tied!
Fekete, parttalan terek,
Belőled vagyok és leszek.*

*Jaj! Csendes éjnek űrfala,
Teremtő ölü őszanya,
Felvonz öblös tekinteted.
Szívemben tágulok veled.*

Nos, kedves olvasó! Tegyük fel a kérdést – Mi volt az anyag előtt? A semmi? De mi a semmi? A semmi, az valami? De ha a semmi, valami, akkor nem semmi? Hát ez nem semmi a paradoxonok világában.

De akkor, hogy van ez? Kedves olvasó, való igaz, olyan, hogy semmi, nem létezik, ez csak a mindenható szellem képzelet-játéka. De a valami fogalma esetünkben nem más, mint maga a teremtő szellem, és humánum, mely-nélkül mi ezeket a kérdéseket fel sem tehetnénk, s melyet sem látni, sem tapintani így közvetlenül, mint bármilyen anyagot nem lehet. Hiszen a szellem láthatatlan. S e szellem-teremtés által, annak logikáját követve jöttünk létre, s térünk meg, levetve

testünket, önönmagunkhoz újra. *A szellem anyagnélküli metódusa az, mely az eredeti közegmindenség ősi állapotát jeleníti meg a maga végtelen valóságában.* E szellemi valóság milliárd szilánkra tört tükörképe maga az ember, mely szilánk formájában is magában hordozza az egész tükör kaleidoszkópját, magát a mindenségteremtő szellem, és humánus jellemzőit. S, mint ilyen adottság teheti fel újra és újra saját eredet firtató kíváncsiságának kérdéseit. S mivel az emberek összessége maga a teremtő akarata tükre, mint ahogy e tükör darabkája, szilánkjai az ember, a kérdésünkre adandó válasz egyértelmű. A teremtés akkor marad egész, ha annak darabjai maradéktalanul megvannak. Tehát, új értelmes élet akkor kezdődik, ha egy már meglévő visszaszáll időtlenségébe, ez igaz a földön s igaz a mindenség viszonylatában is. Valahol a világmindenségben az emberi, tehát értelmes élet csak akkor teremthető, ha a már meglévő megtér, visszaszáll időtlenségébe. Egyszerűbben fogalmazva; Földön kívüli élet, amit az anyag produkálhat, létrejöhet. De az emberéhez hasonló, vagy azt felülmúlni képes értelmes élet csak akkor teremthető, ha a földi már megszűnt létezni. De fantáziálni is csak akkor lehet, és érdemes róla, ha az nem vezet minket a materializmus zsákutcájába.

Létezik-e földön kívüli civilizáció?

Avagy, a teremtés számára nincs értelme a sokszorosításnak.

Kedves és kíváncsi olvasó! Létezik-e földön kívüli civilizáció? Nos, erre a kérdésre *Bús egykeségünk* című írásomban már megválasztam, s ma is úgy gondolom. – *Földön kívüli élet, ami az anyag produktuma, létrejöhet. De az emberéhez hasonló, vagy azt felülmúlni képes értelmes élet csak akkor teremthető, ha a földi már megszűnt létezni.* Fantáziálni is csak akkor lehet, és érdemes róla, ha az nem vezet minket a materializmus zsákutcájába. Mert, miről is van szó? A materialisták nem hisznek a teremtésben. Ez a hitetlenség arra kényszeríti őket, hogy az anyag mozgásán, fizikai törvényszerűségein keresztül eljussanak saját önigazoló keletkezés elméletük, nevezetesen az ősrobbanásnak igazolásáig. S arra a kérdésre, hogy az ősrobbanás előtt mi volt, nemes egyszerűséggel azt válaszolják: semmi. De ez a semmi, egy olyan semmi, ami attól semmi, hogy nincs ideje. Tehát egy olyan

állapot, vagy állapoton kívüliség, amely az időben elhelyezhetetlen. Tehát időtlen. Pontosabban, szerintük, **az ősrobbanás előtti semmi, az, az abszolút semmi, ami azért abszolút, mert nincs ideje.** – Mert aminek nincs saját ideje, az nincs is. S ezt a feketelyukkal próbálják szemléltetni. Hiszen a feketelyukban nincs idő. Tehát a feketelyukban van a nincs. Az a semmi, ami az időn kívül van, tehát nincs. (hümm.) Vagy csak nem mérhető emberi léptékkel? De ezt már én mondom. Micsoda balgaság e ma vezető ateista világnézet. Hiszen mi csak az idő, ember által megfogalmazott, tudományos definícióját ismerjük. Persze, ez is, mint minden anyagi okoskodás önhitűen beképzelt, s lényege anyagi befolyásoltsága miatt szűklátókörűen együgyű. A feketelyuk, az által, hogy tudunk róla, bizonyítottan az időben van. Következésképpen nem lehet szerkezetében időn kívüli, s ez által rossz példa az idő nélküliség bizonyítására. Illetve annak ellenkezőjét, az idő mindenek-felettséget erősíti. Az idő mindenek-felettsége azt jelenti, hogy végtelensége folytán minden, észlelhetőség, s azon túliság benne, és általa teremődik, s ha kell, elevenedik meg, kizárólag. Csakhogy az ember, mint azt már előző írásom egyikében elbeszéltük, többszörös ötvözetű élő léleklény. Anyag, szellem és lélek lényegű. De maradjunk egy kicsit még az idő dilemmájánál. Mi is az idő? **Egy történés, folyamat, cselekvés ideje, amely alatt az esemény lejátszódik.** Nos, ez esetben az idő fogalma alatt nem annak tartamát, mint időtartamot értem. Hiszen az túlságosan leegyszerűsítene a témakör dolgát, s tartalmát méltatlanul anyagba csavarná. Tehát, nem az ember által mérhető fizikai időről, hanem az anyagtalan időről beszélek. Arról az időről, amely nem köthető az ember által ismert anyagi dimenziókhoz, s amely idő akkor is volt, amikor a teremtés emberi vonatkozása szunnyadt. Arról az időről, amelyben mi is csak rövidebb, vagy hosszabb ciklus vagyunk. Arról az időről, aminek se vége, se hossza nincsen, amely idő uralkodik a mindenség felett s melynek eredője s táplálója maga az Isten akaratának kiterjedésereje. Tehát a mindenség idő melyben száználmasan telő ezredmásodperc vagyunk csak. **A szellem anyagnélküli platódusa az, mely az eredeti közeg-mindenség ősi állapotát jeleníti meg a maga végtelen valóságában.** Tehát az ember nem csupán sár, de e sarat életre keltő szellem s lélek is egyszerre. Minthogy még senkinek sem sikerült anyagból szellemet teremtenie, így nem marad a racionalitás kezében más érv csak az, hogy az anyag szellem nélkül minden értelmét elveszítené. Követ-

kezésképpen önmagában, mint anyag, értelmetlen lenne, s így létre sem jöhetett volna. Tehát, ha nincs a teremő szellem és humánus, akkor bizony anyag sem lenne. No, mindebből mi következik? Hát csak az, hogy az ősröbbanás elmélete, úgy ahogy van számárság. Makacs erőltetettsé, mely nagyon is tudatosan próbálja s próbálta a „felvilágosodás” korától számítva félrevezetni az ősi szakralitást. Magát az egészséges hittel élők, nemzetiségtől független tömegeit azért, hogy a saját hatalma alá terelje őket, s ott kénye kedve szerint uralkodhasson felettük. Minél távolabb kerül az egyes ember a saját ősi hitétől, annál kiszolgáltatottabbá válik a tudomány, (áltudomány) területi képviselőivel szemben. Hiszen a tudományra hivatkozva a végletekig lehet befolyásolni az amúgy, a hit által erős önállóságú embert. No de térjünk vissza az eredeti kérdésünkhöz. **Létezik-e földön kívüli civilizáció?**

Kedves és kíváncsi olvasó, ha a civilizáción olyan (értelmes) lényekre gondolunk, mint az ember, akkor inkább ne létezzenek. Ezt persze csak fanyarkás vics volt, pillanatnyi elkeseredettségemben írtam ide, végig sem gondolva, hogy a gyűlöleteken, népirtásokon, háborúkon, intrikákon, felsőbbrendűségi komplexusokból eredő kettős mércével élőkön, és másokat fenyegető, félelemben tartó, a zsarnoki gög és átszellemlütség veszélyes dilettantizmusában leledző, mohó pénz és hatalomvágytól szenvedő embereken kívül, élnek itt, s nem is kevesen, akiket példaként lehetne oda állítani akár egy idegen civilizáció elé is. (Ilyenek, többek között emberségükről, önzetlenségükről, társadalmi lojalitásukról, igazságosságukról, stb. felismerhető nagyformátumú országházlakóink.) Félve jegyzem meg, ez is csak fanyarkás vics volt.

– Hát igen, ha lennének, ha lehetnének ilyen földön kívüli civilizációk. – De nem, nem lehetnek, mégpedig azért nem, mert a teremés csak egyszeri genezisként értékes. Ilyeténképpen egyszeri, csak speciálisan rá szabott életfeltételek alapján teremődhetett az ember, a maga erényeinek adottságaival, s a maga-magának is felróható fogyatékságaival, „bűneivel” együtt. De a teremés bölcsessége ezt ki-zárta, tudva azt, hogy a sokszorosított párhuzamos, vagy éppen kaotikusan szétszórt életek csak önmaguk ismétlései, másolatai lehettek volna, s ily módon önmaguk értelmét oltották volna ki, érdektelenné semlegesítve magát a teremés lényegét, magát a genezist, s annak fenségességét az egyediség értékvarázsú életet.

Lét-játék színlelés

*Valami túlerő léleksodró foka,
Elárvult teremő megváltó viszonya.
Ráébresztés-döfés, stigma a létemen.
Sejtekbe örökölt függés még létezem.*

*Fagyokhoz hűtelen, kipártolt jelenés.
Érlelt, önzött-öröm, életre léptetés.
Tenger-arcú, sötét, ősz-tűzű érzélem.
Hőt sugárzó, konok, teremő értelem.*

*Karcolatlan, íves röppályájú erény
Magány, ezüst cölöpsor genezis tengelyén.
Egyszeri gondolat, vágy tüzelte ige,
Nő-ölű költemény, teremő ösztöne.*

*Csont sűrű üzenet csend-tövű éje tán?
DNS-fonatú, égbolt-tükrű magány?
Ígézett sókristály ismeretlen csele?
Túlerő áldozat teremtmény-kényszere?*

*Valami erőszaktevés az egeken!
Valami tévedés-amorfú értelem!
Valami hő-mutáns, fejletlen állapot!
Valami gyönyörű Q-mélybe dobott!*

*Társas alázatban tántorgó, pártalan.
Önmagát felező, fázó világtalan.
Súlytalan, túlfeszült idő csiszolta árny.
Bölcső-vízből szökött gonosz világ-vagány.*

*Valami érdekes s érdemtelen bazár.
Valami rettenet-ok elleni batár.
Valami sejt kötött mindenség-másolat.
Valami elhagyott tévelygő, áldozat.*

*Valami túlerő, értelmetlen vigasz!
Valami kétség-ár, utolsó és igaz.
Valami árvaság istenben, zárt homo.
Valami elfogyó, páratlan álmodó.*

*Ezernyi rejtelem csillag-világ szike,
Önző kapaszkodás mélységek szélibe.
Valami görcsösben gyökeredző talány,
Kövülő foltnyi vér a csend-üreg falán.*

*Pusztulásra ítélt. Isteni áldozat!
Ős méhből felsíró gyászteher, kárhozat.
Zátonyt törő hullám, szétfröccsentett egész.
Életnyi Júdás csók! – Lét-játék színlelés.*

Kedves és kíváncsi olvasó! Mind ezek után elmondhatjuk a költészet, avagy a filozófia akár a teremtés a szellem elmélyülésének műfaja. Természetéből fakadó, hogy lényege a mélységesen egyedi isteni tapasztalásban rejlik. De ez esetben nem az egyszerű tapasztalás műfaja, hanem a tapasztalás értelmező tapasztalása, egyfajta metafizikai tudat kiteljesedése, a fizikain való felülemelkedés reprezentánsa. Azaz, a bennünk lévő, minket létrehozó alanyi, időtlenül örök megközelítése. A teremtés visszaútjának szintézise, annak intuitív módja. De mondhatnám azt is, hogy a hallhatatlanság isteni princípiuma, a halál túlélésének megvalósítás-transzcendense. Az alkotás alkotásának teremtő tartalma, tiszta, indémonikus tudatmágiája. Maga a teremtés, mely túler a halál hatáskörén, – a mi van azután? – megsemmisüléséig szerevezve jogosultságot a fennmaradásra. E szellem, ami a költészet műfajának megújítása, maga a költészet költészete, a teremtés teremtésének intuitív kiteljesedése, a túlélés bizonyossága. A képesség, mely oly ritka, hogy csak évszázadok elteltével felfedezhető, és csakis az őt tudatosan keresők számára megmutakozó. E tudás nem lexikális és nem értelmi, hanem saját eredetű, alanyú, a saját kezdetünk előtti kezdetre vonatkozó ősiség, amit én őstudásnak, vagy első és örök teremtés tudatnak, – isten-szellemű teremtés akaratnak tartok. A mű, **az alkotás** nem más, mint önmagunk keletkezés-eredetéhez való visszatérés. Tehát a válasz a kérdésre, hogy létezhet-e földön kívüli értelmes

civilizáció? *Egyszerű; – Földön kívüli élet, ami az anyag produktuma, létrejöhet. De az emberéhez hasonló, vagy azt felülmúlni képes értelmes élet, civilizáció csak akkor teremthető, ha a földi már megszűnt létezni.*

Van-e a létező valóság,(élet) a halál után

*Hamvaimat az ég kerék-szelén
Szórjátok szét, boldogan könnyedén.*

*Csak, mint az emberi egészet,
Szétkavar s elszűr a végzet.
Hullám dara, mint holdfényű homok
A tágas tér áramain forog majd.*

*Örök nyugalom te benned lelem,
Fénylő oldású világtengerem.
E bolygót fedő, súlytalan telőn.
Teremtő Istent morajló temetőn.*

Kedves olvasó! Az örök nyugalom (boldogság) birodalma itt a kérdés tárgya. Azt rögtön az elején leszögezhetjük, hogy a földihez hasonlatos élet nem létezik, nem létezhet a „halál” után. De valami másféle igen. Mivel a halál, a test lebomlásával együtt járó kémiai folyamat, s mivel az embernek is hasonló anyag összetételű, fizikai és kémiai törvények szerint működő teste van, mint az itt élő csúcsragadozók legtöbbjének, így a halál a testi élet elvesztésében ki is merül. De az állatoktól eltérően, az ember hármasság érték összetételű teremtmény, melynek alapja a test s lényege a benne lakozó, *lélek s szellem*.

Mi is a l é l e k? – *A l é l e k, a világmindenség teremtő szellem s humánus, fogantatásunk pillanatától velünk lévő helytartó s óvó angyala, hermafrodita képviselője. E szellem s humánus regiszterkódjait, lelkiismereti hanggá alakítva tölti fel az emberben lévő szakrális űrt. Értelmet adva az élet anyagszintű értelmetlenségének, s azon felülemelkedve próbálja az anyag okozta szenvedést csökkenteni, azaz, az anyagi, szellemi és érzelmi létet egyensúlyi helyzetben tartani földi halálunkig.*

Nos, kedves olvasó! Az anyagi halál utáni lehetséges, létező valóság nem mindenkinek lesz evidencia, másként fogalmazva, kijáróság. A túlvilág, ahogyan mondani szokás, az érdeemesek világa. Ide csak azok kerülhetnek, akik földi életük során boldoggá válhattak. Mit is jelent a boldoggá válás maga? Kik is lehetnek boldogok?

A boldogság nem más, mint az önfelismerő élet, halál előtti számvetéseredményének lélekállapota.

(Boldoggá nem akkor válunk, mikor az egyház azzá avat, hanem amikor felismerjük azt egy élet összegzéseként, a megkönnyebbülés érzésén keresztül.)

Tehát a boldoggá válásnak ára van, amit egy egész életen át kell fizetni. Mire is gondolok. ***A saját lényegű ember, aki felismerte önnön mibenlétét, azt a tulajdonságot, adottságot, melynek kibontakoztatásával, kifejlesztésével meg tudja jeleníteni saját emberlényegét. Látható, érezhető, tapintható stb. formába tömörítve, mások számára is közérthető módon. Tartalmilag hasznossá, használhatóvá téve azt élő környezete számára.*** Akik e szerint alakítják, élik az életüket, az elszámolás pillanatáig, amikor is lelki érzetté válik a boldogság ténye, mely büntelenség, a lelkiismeret furdalás és félelemérzés nélküli állapotként aposztrofálható, melybe az önelszámoltatás végeredményeként kerül, az így már távozásra felkészült földi halandó. Tehát, boldogok azok lehetnek, akik ezen kritériumoknak megfelelnek. Akik életüket egyszerre élik áldozatként és humánus irányítóként. Az így gyakorolt, felkészülésben élő lélekembar lehet a boldogság kiváltságos várományosa, s mint ilyen részese a halál utáni várakozó boldogságnak. ***A várakozó boldogság egy köztes állapot teremtés és élet között.***

Vannak, akik életük során számtalanszor éreznek lelki furdalást. Lelki furdalást akkor érez az ember, ha nem biztos cselekedetének emberséges voltában. Ha valakivel, vagy valakikkel szemben a természetes igazságérzet ellen cselekszik, vagy cselekedett. ***(Nincsenek e döntési helyzetben felsőbbrendű érdekek).*** Minden egyéni, vagy közösségi cselekedetnek az emberi kapcsolatok javulását, megszilárdítását kell szolgálniuk. Nincs tömeg érdek és egyéni érdek között különbség. Ha valami nem jó az egyénnek, az nem lehet jó a

közösségnek sem, feltételezve, hogy nem ember, vagy emberiség elleni büntetről van szó. ***A dolgok végső soron egyszerűek***, s az emberek e szerint az egyszerűség, egyenesség szerint vannak és voltak is a teremtés által átlehelve. A baj és probléma az egyenesnek, a természetes egyszerűségűnek ellentmondó, vagy annak ellenszegülő, célzottan elbonyolított cselekedetekkel stb. van. Köztudott, hogy az agyonbonyolított, szándékoltan áttételessé tett összefüggés rendszerek, a természetes ember tudatának megtévesztését szolgálják. Valaki, vagy valakik anyagi, stb. érdekeinek kiszolgálása céljából. Azok, akik életüket önmegvalósító szolgálatként, a közösség, az emberek, (az ember) szolgálatában, a teremtő szellem és humánusmától vezérelve élik le, nos, azok lehetnek majd a boldogság megérdemelt kiváltságosai, a várakozó boldogság állapotának részesei. **Mi is a várakozó boldogság?** Várakozó boldogság az a köztes állapot, mely megelőzi a teremtő szellemmel való egyesülés eljövételét. A várakozó boldogságból még vissza lehet térni az életbe. Ezt számtalan halál közeli élmény bizonyítja. De a várakozó boldogság állapotából lehet a lélek feladat, missziózis függvényeként akár reinkarnálódni is. Nem véletlen, hogy ezen esemény beépült az emberi szakralitásba s annak szerves részévé vált nem is egy valláskultúrában. Tehát taglalva az eddig olvasottakat, arra a kérdésre, van e létező valóság (élet) a halál után? **Kijelenthetjük: *A test halála utáni élet, a boldogság által megtisztult s így megdicsőült lélek élete, mely elfogadottságának, s erejének, hivatástudatának függvényeként, tovább él, vagy itt a földön újraéledőként, vagy újra születőként. A harmadik rendelkezés szerint, egyesül a szentlélekkel, s újra a mindenség teremtő erő és humánus részeként teljesülhet ki, egy másik életforma létrehozásában, a földi élet, az emberi élet idejének lejárta után.***

A gondolat

*A gondolat lehet, hogy valóság lesz.
S a valóság is csak egy gondolat.
Mi valóság lehet, akár az élet,
Ha gondolatként szírmot bontogat.*

*A párák vásznán lobogó világ az,
Mi szemed előtt gyorsan leperreg.
E valóság fájó világa lebben,
S mint kép, megcsal a valóság helyett.*

*E gondolat, szívvel fogható sármány,
Csak múlt időre rárepült tavasz.
Még érintenéd, de már holt idő lesz.
Valós léte csak káprázat-vigasz.*

*Tapintanád, de már tűnőbe fordult.
Vízió, kényszer léte pillanat.
Kis fényrobbanás hőjét utolérve,
Röpke létben élvezheted magad.*

*A gondolat, lehet, hogy valóság lesz.
S a valóság is észlelt gondolat.
Üzenetét, ha lelkeddel megérezed,
Egy pillanatra időtlen marad.*

Kedves olvasó! Ha önnek nem lett lelkiismeret furdalása e rövid esszé, vagy tárca, ahogy tetszik, olvasása után sem, akkor három lehetősége lehet, vagy négy.

Szép kilátások!

*Megfejtethető-e a Genezis titka?
Létezik-e a mindenért felelős teremtetstudat?*

Kedves olvasó! A kérdés a Genezis-titok; – származás, születés, a világmindenség létrejötte teremtettségmechanizmusának, titkának megismerhetőségére irányul. Nos, a teremtettség mechanizmusát, egyféleképpen lehetne megfejteni, megérteni, vagy csak annak útját, módját megérezni, ha közel kerülnénk magához a teremtetőhöz. A közelkerülés

feltétele a **kiválasztottság**. Tehát a lehetőség nem mindenkinek adatik meg, hogy közel kerüljön magához a teremés vezérlőszelleméhez. Kik lehetnek kiválasztottak? – Erre a kérdésre csak a kiválasztó tudna hiteles választ adni. Mi esetleg csak felismerhetjük kiválasztottságunkat. A kiválasztottság jeleit, szellemi és lelki síkon lehet felismerni. A kiválasztottság ismérvei pl., valami, bármi, ami eddig nem igazán ment egyszerre kiemelkedő adottsággá válik. Az anyag-független, szellemsíkú összefüggések, hirtelen, tartalmi szempontból hipotipózássá, magától értetődővé válnak. A személyiség minden előzetes felkészülés, készítés nélkül szakrális hajlamúvá, hitben megerősödötté válik. A lélekfüggés hangja (lelkiismeret) megerősödik. A szubjektív individuum hirtelen átítatódik a közösség iránti elkötelezettség tudatával. Egyfajta szellemi felfrissülés, feltűnően erős elhivatottság-érzéssel párosul. Jellemzően humánus meggyőződésű, és segítőkész lesz, s ami a legfontosabb, maga a kiválasztott is jelentős teremtvé, alkotóvá válik. – Abban az esetben, ha kiválasztottá váltunk valamilyen, az általában végig kíséri életünket eszmélésünk pillanatától kezdve, s így a teremés szellemsíkján juthatunk el magához a teremtvőhöz az alkotás áldásán keresztül. De vannak ritka kivételek is, akik csak életük korosabb szakaszában ismerik fel magukban a talentumot. Akiket a teremés csak később aktivál, hogy miért, azt csak a teremés tudhatja, bár erre nézve is vannak elfogadható hipotézisek, melyeket most nem kívánok kifejteni, – csak annyit, hogy az idő függvényeként az érettebb gondolati megvalósulás tapasztalat függősége lehet az egyik ok.

De térjünk vissza az eredeti gondolatmenethez, a Genezis-kérdés közvetlen közelébe. Alkotásainkat a legtöbb esetben az anyag segítségével láthatóvá is tudjuk tenni, ahogy azt Isten is tette. A – hogyan teremtsünk egy másik anyagi világot? – játékot mi is, korlátozott módon ugyan, de eljátszhatjuk. Erre alkalmassá tesz bennünket az anyagi világ tudományos mélységű ismerete. Az ember számára merőben új, de az anyagban benne rejlő kombinációs lehetőségek feltárásával, s egyedivé tételével. Ez meglehetősen kockázatos rejt a természetes élővilág számára. (Atombomba, vegyi-gázok klónozás, génmanipuláció stb.) Tehát, nem biztos, hogy megéri a mindenáron való újat alkotás játékát erőltetni. Talán inkább jobban meg kéne becsülni, tartósabbá tenni azt, ami már megvan, hiszen az ilyen játszadózásnak a végeredménye úgyis csak egy dilettáns módon elszeparált

világ, időben véges fönntarthatóságú műve lenne. Anyagtermészeti szempontból idegennek minősülne a szeparáció összes nyűgével, éppen az önnönmaga eredetéhez visszatérés, visszafelé mozgó törvénye alapján, amely a teremtés lényegének, az élet szivárványkörének folyamatosságát, a benne forgó ciklikussággal biztosítja. A lényegi kérdés az, hogy a teremtőnek létezik-e anyagi vetülete és fordítva? Mivel, hogy mi emberek létezünk, biztonsággal állíthatjuk, hogy igen. Tehát mi emberek, a teremtő olyan vetülete vagyunk, és dimenziójában létezünk, ahol a mindenség teremtő szellem és humánnum láthatóvá válik, éppen általunk s fordítva. De maga a mindenség teremtő szellem és humánnum, az anyagba lehelt lélek s tudat, csak is így válhat fizikaivá. Létezik-e a mindenségteremtő szellem és humánnum saját dimenziója, ahol jelenlétén kívül más megférhetőség nincs. Ahol rajta kívül sem anyag, sem semmilyen másság nem realizálódhat, ahol a teremtő szellem és humánnum erején kívül más erő nem létezhetik, mely dimenzió az Isten kiváltsága? Ha létezik a teremtőt rejtő dimenzió, s ezen a dimenzión keresztül történt a teremtés, akkor mi teremtmények csupán úgy kerülhetünk a teremtés, teremtő közvetlen közelébe újból, ha megszabadulunk anyagi valóságunktól, s újra a mindenségteremtő szellem és humánnum részévé válunk. Vagy, ha *a világmindenség teremtő szellem s humánnum, fogantatásunk pillanatától velünk lévő helytartó s óvó angyala, hermafrodita képviselője, mely e szellem s humánnum regiszter-kódjait, lelkiismereti hanggá alakítva tölti fel az emberben lévő szakrális űrt. Értelmet adva az élet anyagszintű értelmetlenségének, s azon felülemelkedve próbálja az anyag okozta szenvedést csökkenteni, azaz, az anyagi, szellemi és érzelmi létet egyensúlyi helyzetben tartani földi halálunkig.* Nos, ha csak rajta keresztül, az ő segítségével nem létesítünk állandó kapcsolatot a teremtővel.

Reménykedésnek iker fénye

*Morajlik az égtelen űr,
Átérik delején magánya.
A véletlen s a rendezett,
Hulló fényeik összezárva.*

*Hajnala szertelen karán
Atomi láncom pirkadása,
Istenek nélküli talány
Titkai csontjaimba zárva.*

*Mind gáz-virágú napra vár
A mindenség, mi életet tevő.
Lehetőségem kiváltva,
Hogy lélek legyek, lelket szülő.*

*Alávetve csillag kénynek,
Követve őt térben s időn.
Edzve fénynek, feketének,
Halálnak oxigénnyelőn.*

*Rám égett e szikár magány
Az Istentől üresült közben.
Testembe robbant láng-virág,
A megmerevült földre ölten.*

*Tudom a teremtő erő,
A csillag folytonosság híve.
Nem független tudatú láng
Az anyag rácsain hevülve.*

*Tudom sajátja a magány,
Mi fosszilis anyagom lénye.
Létemmel járó ős örök
Reménykedésnek iker fénye.*

Megérthető-e a teremtés maga, mint mechanizmus? Kedves olvasó! E kérdés annyiban érthető s válaszolható meg, amennyire saját alkotó tevékenységünk mechanizmusa. Azonban itt a mindenség teremtés mechanizmusának feltárásáról, magáról a teremtés működési elvének megismeréséről van szó. Kedves olvasó! Az alkotásból lehet következtetni az alkotóra magára? Amilyen maga a mű, olyan alkotója is? Azt gondolom, hogy részben igen. Ha egy számítógép asztalt készítünk a kirakatba eladási szándékkal, akkor annak az asztalnak a

számítógép asztalokhoz rendelt funkcióknak meg kell felelnie, nem csak a praktikusság szempontjából, de esztétikai szempontból is. Tehát az, az eladható számítógép asztal, amely ezeknek a szempontoknak maradéktalanul eleget tesz, s az ember praktikus és esztétikai igényeinek is megfelel. Ebben az esetben az asztal minőségéből megállapíthatjuk a gyártó szakmai és emberi minőségét. De hogyan tegyük ezt meg a teremtővel? Amilyen a mű, olya az alkotó is? – Kedves olvasó a vezetés mindig a gyártás felett áll, s onnan irányítja a termelést. Nos, ha a teremtőt nem találhatjuk meg közvetlenül magában a teremtményben, akkor valószínűsíthetjük azt a tényt, hogy valahonnan egy felettes kívüliségből irányítja, vagy irányította azt. S ebben az esetben hiába keressük az alkotásban a teremtő közvetlenségét. Ám következtethetünk felkészültségére, alkotói jellemvonásaira. Esetünkben azonban a teremtői önmegvalósítás, magán az emberen, mint teremtményen figyelhető meg leginkább. – Én személyesen kétlem, hogy a teremtő saját képmására teremtette volna az embert. Hiszen más arckifejezésű a mindenhatóság tudat, s megint más a korlátokhoz kötöttség tudatkifejeződése. S mivel az ember saját szellemi korlátaival kívül, anyagi korlátokhoz is kötve van, nem lehet hiteles tükörképe teremtőjének. Következésképpen a mindenség-teremtő szellem és humánus emberben lévő tükörképe csak szilánkos töredéke lehet a nagy egésznek. S nem várható el tőle, hogy akárcsak megközelítően hasonlítson ahhoz a makulátlan szellemi egészhez, aminek egykor része volt. A szellem és humánus szikrái ugyan megvannak benne, de ez kevés ahhoz, hogy akár saját maga és környezete eredetére hitelt érdemlő választ tudjon adni. Egyetlen lehetősége marad, a ráérzés hipotézisein keresztül felvázolni, saját s a mindenség történetét, Genezis titkát, úgy ahogy tőle kitelik, s hitéből következik. Tehát arra a kérdésre, hogy mi a Genezis titka nyugodt szívvel válaszolhatja: *Az isteni teremtés oka maga Isten, s így a teremtés oka maga a teremtés. A teremtés maga az élet, tehát a Genezis titka maga az élet. A mindenségteremtő szellem és humánus önmaga sajátosságaként, önmagában hordja a teremtés mechanizmusát, ezért, az a teremtett külvilág számára minden szempontból megközelíthetetlen s ezért feltárhatatlan s megválaszolhatatlan. A lélek ember számára is csak megérezhető.*

Létezik-e a mindenért felelős teremtetstudat? Valószínűsíthetően igen, csak nem vonható felelősségre, hiszen az nem emberi lépték, s nem földi dimenzió.

A földön történekekért kizárólag az ember tehető felelőssé!

Az ember, teremtetőjétől kapott, túlzott cselekvési szabadsága, mára beteges hatalmi öntörvényűséggé deformálódott, mely először a társadalmak, majd az emberiség korai pusztulásához vezethet. Ha nem leszünk képesek a teremtet természetéhez igazodni s a teremtet elvárásaihoz hűen élni az elkövetkező időben, már most kijelenthetjük: az emberiség sorsa megpecsételődött. A globalizmus hamis térhódító eszméjének, ideológiájának győzelme után, az így teljhatalomra szert tett kisebbség, először el fogja pusztítani a föld lakosságának 80-85%-át, a többieket lázadásaik miatt kell majd megtizedelni. Miután hatalmi harcait egymás között is tovább folytatja, saját magát is elpusztítja. Győztese nem lehet e háborúknak. Ha szerencséje lesz a föld néhány lakójának s túléli e harcok pusztításait, akkor talán újra szervezheti a földi élet folytatását, ha ugyan marad még nukleáris sugárzástól mentes élőhely e bolygón. Szép kilátások!

Tükröm

*Tükröm az ég a mindenség.
Éje és fénye bennem ül.
Kezdet és vég, mi közte van,
Anyag-rácsain szellemül.*

*Amiben van – az én vagyok.
Hol kicsibe, hol nagyba ver,
De értelmének szárnyain
A méltóságig felemel.*

*A szellem sorsot osztogat.
A sors anyagba merevül.
Az anyag szellemért kiált.
A szellem tőle menekül.*

*Megférhetetlen ellentét.
Ítélet végső büntetés.
Így vezekel a teremtő
Önmagát büntető egész.*

De a Genezis, s a vers továbbra is az Isten titka marad.

Az élet értelme

Hankiss után szabadon

Szellemre épülsz

Kedves olvasó! Ön is bizonyosan feltette az idő előre haladtával magának a kérdést; ***Mi az életem értelme?*** – Hogy erre a korántsem egyszerű kérdésre, legalább megközelítően, minden spirituális ember számára, magamat is beleértve, elfogadható választ lehessen adni, mindenekelőtt tisztázni kell azt a fontosságot, ami az ***E M B E R I*** – lét alapjaként, és az emberi teljesség kritériumaként nélkülözhetetlen. E fontosság, nélkülözhetetlenség, lehetővé teszi az élet érzelem-tudatos megélését, a psziché egészséges kiteljesülését. – S ez nem más, mint az anyagtól függetlenül is létező – ***L É L E K***.

Mi is a l é l e k? – A l é l e k, a világmindenség teremtő szellem s humánium, fogantatásunk pillanatától velünk lévő helytartó s óvó angyala, hermafrodita képviselője. Mely e szellem s humánium regiszter-kódjait, lelkiismereti hanggá alakítva tölti fel az emberben lévő szakrális űrt. Értelmet adva az élet anyagszintű értelmetlenségének s azon felülemelkedve, próbálja az anyag okozta szenvedést csökkenteni, azaz, az anyagi, szellemi és érzelmi létet egyensúlyi helyzetben tartani földi halálunkig.

Tehát a ***l é l e k***, minden ateista híresztelés ellenére spirituális valóság, s egyedül rendelkezik a felfelé látás képességével, melynek segítségével fejti ki hatását, befolyását a mindenség teremtő szellem és humánium által létrehozott emberi anyagra s a benne lévő szakrális térre. – Arra az anyagra, mely anyagnak sajátos biológiai szervezete és akara-

ta van s melynek kordában tartása a *l é l e k* s szellem vezérelte öntudat feladata. A *l é l e k*, földi anyagban, azaz emberi testben való megjelenése, élete, egyszersmind önnön kiteljesedését, isteni vagy sátáni jellemvonásait teszi felismerhetővé. *A lélek anyag nélkül láthatatlan, de nem érzékelhetetlen.* Kiteljesedésének jellemzői, anyagi létének cselekedetein keresztül ítéltető meg leginkább. *Az élet nem más, mint a lélek próbateszt-ideje.* Azaz, az anyag emberré gyúrt és azt túlzott, vagy éppen szűkösen mért biológiai jellemzőkkel, szükségletekkel s ösztöni akarattal ellátott életének, az öntudat és lélek fejlettségi fokának megfelelően való irányítása, a benne lakó lélekhez méltó módon. Célja, a benne lakó lélekhez méltó életvitel megvalósítása, és kiteljesítése, melyen keresztül leszűrhető hovatartozása, isteni vagy sátáni mivolta s ennek megfelelő megítélhetősége a test pusztulása után. Megítélése a lélek anyagszinten ismeretlen törvényei alapján, melyről csak sejtéseink lehetnek, szakrális ismerhetőségeink tudatában. Ha az élet értelmét a szerves és ösztönnel élő anyag szempontjából vizsgáljuk meg, csupán automatizmusokig juthatunk, melyek a létezést kívánják fenntartani. (Az élet él és élni akar) Táplálkozni, emésztetni, párosodni vannak hivatva, ami némi önvédelem és életfenntartáshoz szükséges életvitel megtanulásáig terjed. E jellemzők megfigyelhetők az állatvilág egyedeinél. – Minél kisebb anyagtömegű az élőlény, annál összetettebb ösztönéletre, automatizmusokra képes. (hangyák, méhek stb.) Ennek az ellenkezője is megfigyelhető. Minél nagyobb anyagtömegű a test, annál egyszerűbb életvitel szervezettségű (rinocérosz, bivaly stb.) Tehát az anyag nem más, mint gátló tényező az intelligens élet számára azon formáknál, melyek csupán ösztönökkel bírnak, s nem vezérli őket lélek. – Csak az ősi szakrális lélekkel megáldott ember képes jó értelemmel, jó szellemmel irányított tartalmas érzelmi életet élni. Minden anyaszülte emberi lénynek szükségszerűen van lelke. Másként meg sem született volna, legalábbis emberként nem. De aki emberként erre a világra születik, annak előbb-utóbb szembe kell néznie lelki, szellemi, ösztöni, azaz anyagi mivoltával. Tisztában kell lennie összemberi hovatartozásával. A közbeszéd szerinti *jóember*, vagy *rosszember* voltával. Ezen hovatartozás felismerése meghatározó fontosságú az élet során. A kérdést úgy is felelhet tenni; – A kevesek közé tartozó-e, vagy a tisztas többséghez? A többségen azokat az embereket, lelkeket értem, kiket a pénz és hatalomvágy, s ezzel együtt az emberi felsőbb-

rendüség érzés immorális felszínessége nem ragad magával. A kevesek alatt azokat értem, akik képesek lelkiismeretük elfojtására, lelkük elsorvasztására az anyagi haszonszerzés és hatalom érdekében, egyfajta feltörekvő, felsőbbrendüség komplexustól is vezérelve. Tehát képtelenek az anyagi világ felszínessége mögötti lényeglátásra. – Azaz, a **Sátán** udvarához, vagy az **Isten** univerzumának szabadlelkű népéhez tartozóak-e? E hovatartozás a szerint való, hogy az értelem meghatározóan materiális függésű-e, vagy lelki, szellemi indíttatású? Azaz, a könyörületesek tömegeihez tartozó-e, vagy a könyörtelenek kisebbségéhez? E két embertípust a fent említett tulajdonságok kibékíthetetlen ellentétei választanak el, különböztetnek meg egymástól. A felfogás azért életbevágóan fontos önismereti kérdés, mert e tudattól vezérelve zajlik életidőnk kitöltésének folyama. Az így irányított cselekedet-történet végeredménye lesz életünk értékmeghatározója, megítéltetésünk alapja.

Élete alkonyán mindenkinek magának kell számot vetni, s adni cselekedeteiről. Akkor majd világosan kitetszik, mi lett volna fontosabb, a szőnyegpénz, vagy a lélek-érzékeny ember, aki esetleg hibát követ el a gyártás során, s akit ezért méltóságában aláznak meg azok, akik csupán az anyagi világ felszínes, önző tárgyiasságát tartják fontosnak, miközben elsiklik szemük az ember fontosságának valódi ismérvei fölött. Sajnos ma még az anyagiasság, mammon imádata a jellemző. (Lenne mit tanulnunk e téren az általunk primitívnek nevezett, szakrális törzsi életformát követő kis emberi közösségektől). De hát ma még a nyugati civilizációk mammon imádata a jellemző s ennek következtében, – József Attilát idézve „**Fortélyos félelem igazgat**” tartja a többséget félelemben. Az emberek tudatos félelemben tartása árán, azokat kihasználva, meglopva jutottak s jutnak a kevesek vagyonhoz és hatalomhoz. Az emberek jogainak, és bérének törvényesített megkurtítása, teljes kiszolgáltatottságig való elvétele biztosítja a kegyetlenek érvényesülését e hazában is. A lelkiismerettel bíró ember elviseli a napi megaláztatásokat, szembeköpiéseket, idegeket felőrlő munkahelyi stb. kicsinyességeket, a rákényszerített rab-szolga létformát. A fölöttesek, legtöbb esetben nevetséges, kiskirálykodó idiotizmusát, ostoba, átgondolatlan indulati intézkedéseit. S hogy meddig? Nos, az önbecsüléssel, tartással élő lélek-ember, valószínű elpusztul inkább mintsem, hogy kezét emeljen. Tűr inkább, mert felül akar és tud emelkedni lélekereje által, egyfajta önvédelemként is

környezete, a lelketlen mammon szemlélet által okozott fájdalmakon, de ha kell, magán a halálon is, hiszen felismerése, törekvése nem az anyagi világ felszínes jólétére, hanem a végtelen szabadságú szakrális térbe való visszatérésre predesztinálja. – Tudat alatt mindenképpen. – *Azt gondolom, mert tapasztalataim erről győztek meg, hogy az élet célja és értelme, a lélek megtestesülésével kezdődő út során fellépő anyagi túlerő okozta amnézia, az elvesztett lélek- emlékezet visszanyerése, s a visszanyert eredettudat szerinti élet szellemtudatos megvalósítása, az anyag sárba rántó tömegvonzásának legyőzése által, méltóságot és tartást adva földi életünknek.*

Persze e méltóság kialakítása, megélése és megőrzése, mai, minden szempontból emberhez méltatlan társadalmi helyzetünkben, nem könnyű feladat. Napi megélhetésünkhöz szükséges erőforrásaink előteremtésének során tapasztaljuk, hogy aki kiáll emberi méltósága védelmében, azt rövid úton földönfutóvá, akár hajléktalanná, sőt elítéltté teszik azok, akik a kevesek közé tartoznak. Ebben a pénzügyi érdekké alacsonyított viszonyrendszerben, az emberi méltósághoz való ragaszkodás, leginkább a többség számára a gyakorlatban megélhetés-gátló akadályként jelentkezik, s nem fordítva. (Ezért álságos minden, a kevesek által, az emberi méltóság védelmében hangoztatott kommunikációja.) – De nekem s minden válaszlátó individuumnak, költőknek stb. a megalázás és mellözöttség ellenére is tenni kell hivatásunk szerinti dolgunkat, az emberi lélek felszabadítását, s az emberi méltóság valódi, nem retorikai szintű helyreállítását.

Szellemre épülsz

*Egylényegűen zárt a lélek.
Még számtalan erényét nyújtva,
Külvilágos felszíntől rejtve
Tér meg hozzád, újra meg újra.*

*Kényszer löki mocsokba, sárba.
Különb világ mi benne támpont,
Az élhetetlen lápvilágon,
Sötét anyagon, ami átsong.*

*A szellem csillag-tüzét gyújtja
A sátán csókkal hűtött vérben.
Hitet és reménységet adva
E béke-álcás kelepében.*

*Lényeg löki előre, hátra.
A bizonyosság szent igéje,
Hogy mindenkivel s önmagával
Harmóniát teremtsen végre.*

*Ha létünkről a test lefoszlik,
Bizonyossággá nő a kétség,
Kristálytiszta szellemre épülsz
S körülvesz a teremtő szépség.*

A mindenségteremtő szellem helytartó angyalának, mindenkiben ott lévő hangját hallhatóvá és követhetővé kell tennünk, hiszen mi más lehetne rövid földi életünk célja, ha nem a méltó felkészülés a szakrális öröklétre, a halál legyőzésére. Tehát újra fogalmazva: ***Az élet nem más, mint a lélek próbateszt-ideje. Az élet értelme e tesztnek való méltó megfelelés, ami a halál legyőzésében kristályosodik ki.*** – Végső esetben, mintegy önkéntes áldozat, kamikáze, a halál fölé nemesített cselekedet által akár.

– A csupán materialista, ateista szempontú, anyagban gondolkodó, felszínes látásmódú érvelések, hamis és ártó logikával felépített, a félrevezetés tudatosságával hangoztatott tézisei miatt. A születéssel kapott felelősség, feladat felismerés és tisztánlátás érdekében mondom:

– ***Nincs egy nagy program, sem sok kis program, mely valami direkt egységesítő, vagy szétválasztó cselekvési rendelésbe kéne, hogy szervezze az életet. Csak a sok kis élet szükségszerű viszonyrendszere, mely a szabad és természetes együttélés szükségszerűen kialakuló vonzása és taszítása alapján realizálódik, s melynek feltétele a helytartó l é l e k, óvó jelenléte, mely vonat ütközőként működik, tompítva, majd egymáshoz engedve a vagonokat, emberi sorsokat, életeket.***

– *Minden emberi közösség, társadalom, belső és külső állapota, e nélkülözhetetlen fontosságtól, a L É L E K erős jelenlététől, vagy erős hiányától függ.*

UTÓIRAT: Csak a skizofrén, istent játszó embernek van egy nagy programja, mellyel a sok kis életet uralma alá akarja hajtani, mert nem tudja elviselni, hogy ő is csak egy a sok kis élet közül.

A minden tudások összegzése.

Lélekkel vitt szerelmes ölelésében

*(A gazdagság? – Nem fontos!
A szegénység? – Nem fontos!)*

Egyszerű, fehér alapon kék s meggyszín-virágos vászon ruhájában üldögélt mindig, azon a padon, melyen első udvarkerti sétája alkalmával megpihent. Először csak délelőttönként a verőfényben, aztán ahogy telt, múlt az idő, s egyre jobban megszokta helyzetét s a hellyel járó változást, már nemcsak délelőttönként, de délután és este, sőt, ha az időjárás engedte akár hold hosszát is. Elégedett, boldog mosolyt formázott arányosan szép arca idős kora ellenére. Szemeiben a várakozás különös izgalmának fényei csillogtak, pedig akkorra már kiürült körülötte a kortárs világ, s a család, – mégsem láttam szomorúnak soha. Utolsó pillanataiban elégedett mosolyt rajzoltak finom ráncai arca tiszta havába. Kilencvenhat tél és nyár, lélekkel vitt szerelmes ölelésben. – Sohasem, egy percre sem látszott boldogtalannak, pedig nem volt semmije sem több mint kortársai többségének. Csak szeretete, melyet önzetlenül adományozott tanítói pályája során mindenki arra érdemesnek, s fogadott párja eltávoztása után is mind az arra érdemesítettektől.

Kedves és türelmes olvasó! Az alcím olvastán először bizonyosan ellenérzés s kétely fogja el, hiszen gazdagság és szegénység, mint tűz és a víz, s ne lenne fontos? Hisz mindig minden e (felszínes) lét-tartalom körül forog. A történelmi tapasztalataink s tanult tudásaink alapján ez rögzült önértékelő erővé tudományos pogányságunkban. – Be kell látnom, hogy állításom, miszerint sem gazdagság, sem szegénység nem fontos, legalábbis az értelmes létezés szempontjából,

meglehetősen merész állítás. Pedig hát az emberi lét lényegét, s értelmét, földi létünk lelki-komfortérzetét tekintve ezek a körülmények tényezőként nem dominánsak, nem fontosak, sőt! Mire is gondolok? Való igaz, ha a vezető materialisták anyagi viszonyait nézzük, akkor megállapítható a tárgybirtoklási különbség. Vannak, akiknek sok a létezés tekintve fölösleges luxus tárgy van a birtokában. Még többen vannak, akik éppen, hogy csak az alapvető szükségleteik kielégítéséhez okvetlenül szükséges tárgybirtokkal stb. rendelkeznek. Ezen tárgybirtoklási különbség határozta, s határozza meg az ostoba, felszínesség jellemezte, magát civilizálni tartó, agyon iskolázott, de valójában lényegtartalmi szempontból üres rétegeket, s azt, az ebből eredő kollektívan rájuk jellemző tudatot, mely az emberi élet boldogító tartalma ellen hat. Azok a társadalmak, s rétegeik, amelyek elfogadják, s magukévá teszik a tudomány, egyébként 90%-ban minden szakrális közösségre pusztító mindenhatóságát, előbb utóbb saját zsarnokságuk, önkielégültségük csapdájában pusztulnak el. Miért mondom ezt? Kedves olvasó! Tegye fel önmagának a kérdést; mi lenne az a veszteség, ami a legnagyobb fájdalmat okozná önnek? Autója, pénze stb. vagy szerelme, szerettei elvesztése? – Nos a válasza azt hiszem az életet részesíti előnyben, s ez így természetes. De tegye fel azt a kérdést is, hogy mi okozná önnek a legnagyobb örömet; egy lottó ötös, stb. vagy annak a hölgynek, vagy családtagjainak, a viszont szerelme, szeretete, akit párjaként, családtagjaként szeretne tisztelni és szeretni egy életen keresztül, akár nélkülözésekkel együtt is. Nos válasza egészséges emberi pszichét, s érett lelket tükröz, ha az élő boldogság, a viszont szerető tartalmas élet mellett döntött. Azoknak, akik a pénz mellett voksolnak, valószínű, Rothschild szindrómájuk van, azaz pénzkórságban szenvednek. Ez egy nehezen gyógyítható lebeny felszíni betegség, melynek okozója a butaság, az ön, azaz saját lényegűség hiánya.

– Saját lényegű az, aki felismerte önnön mibenlétét, azt a tulajdonságot, adottságot, melynek kibontakoztatásával, kifejtésével meg tudja jeleníteni saját ember-lényegét. Látható, érezhető, tapintható stb. formába tömörítve, mások számára is közérthető módon. Tartalmilag hasznossá, használhatóvá téve azt élő környezete számára. Talán mondanom sem kell, e felismerés a lélek segítségével, a bennünk lévő szakrális úr feltöltésével lehetséges. Először tisztázzuk mi is a lélek, hiszen az a legfontosabb a jövőre nézve, hogy tisztában

legyünk lelki adottságainkkal, s annak megfelelő elvárásaival, hiszen nélküle sohasem lehetünk boldogok a földön. Ideig, óráig elégedettek igen, de a komoly boldogság részesei soha. Tehát tisztázzuk, mi is a lélek?

– A l é l e k, a világmindenség teremő szellem s humánus, fogantatásunk pillanatától velünk lévő helytartó s óvó anyaga, herm-afrodita képviselője. Mely e szellem s humánus regiszter-kódjait, lelkiismereti hanggá alakítva tölti fel az emberben lévő szakrális űrt. Értelmet adva az élet anyagszintű értelmetlenségének s azon felül-emelkedve, próbálja az anyag okozta szenvedést csökkenteni, azaz, az anyagi, szellemi és érzelmi létet egyensúlyi helyzetben tartani földi halálunkig. – Hát igen kedves olvasó, nem véletlen mondják azt, hogy a pénz nem boldogít. Persze azt is mondják, hogy – de jó, ha van. Nos erre csak annyit tudok válaszolni: Igen, jó, ha van, de egészségesebb, ha csak annyi van amennyi az élethez okvetlenül szükséges, ismerve az ember rossz természetét, s tudva önpusztító hajlamát. Szóval higgyék el, addig leszünk, s tudunk ragaszkodó szerelemben, szeretetben élni és létezni, ameddig egészséges mértékkel tudunk bánni mindentéren javainkkal. Boldogok is csak így lehetünk, s maradhatunk. De hát mi is a boldogság, adódik mindebből a kérdés? Miért is kell mértékleteseknek lennünk? – A boldogság, egy létező, de nehezen elérhető szakrális, szellemi és lelki állapot, mely azok kiváltsága, akik tisztában vannak önmagukkal, akik felismerték saját lényegünket, s értelmünket életük során. S mint ilyenek, tisztában vannak az élővilághoz, a holtak univerzumához s a mindenségteremő szellemhez és humánushoz való viszonyuk karátszámaival. Akik e szerint alakítják, élik az életüket, az elszámolás pillanatáig, amikor is lelki érzetté válik a boldogság ténye, mely büntelenség, a lelkiismeret-furdalás és félelemérzés nélküli állapotként aposztrofálható, s melybe az önelszámoltatás végeredményeként kerül, az így már távozásra felkészült földi halandó. Azok, akik a pénz bűvöletében élik le felszínesen silány életüket, s csupán vagyonuk hatalma nyújt némi beteges örömet, sohasem tanulnak meg igazán s komolyan szeretni. Pedig-hát szeretetet csak azok kaphatnak, akik azt adni is tudnak. De hát mi is a szeretetet igazából s tulajdonképpen? – A szeretet az öröm magunkban, másban, vagy másokban való meglátása, és érvényre jutásának önzetlen elősegítése, az a vonzódás, mely különös értelmet ad a létezésnek a lélek számára. Továbbá megtanít minket önzésünk

feladására, ami az anyagi világ tárgyait illeti, s ez nagyon lényeges a személyiség fejlődése szempontjából. A gyakorlatban a szeretet első inspiratív jelzése, ha a másik félben is meglátjuk a magunkban már felfedezett öröm-képességét, mely egyértelműsíti rokoníthatóságunkat. Tehát tudunk a másik örömének örülni, s azt elő is tudjuk segíteni, s fordítva. Mind ezzel együtt, láthatóvá válik jelleg és jellem-tartalmi azonosságunk. Egyszerűbben kifejezve, egy húron pendülünk, azt az örömszerzési képességet, melynek csakis ránk jellemző, testi és szellemi kisugárzása van, s melynek hiányában semmilyen, a szeretethez vezető kapcsolat nem jöhetne létre, s mely az óvó humánnummal párosulva fejti ki lélekemelő hatását. Itt kell megemlítenem a humánnum nélkülözhetetlen fontosságát, hiszen a humánnum, (*homo moralis*) fontossága erkölcsi vetületű. Mondhatni a lélek flórája és faunája. Bár, ha a mai társadalmi viszonyokat nézem, ez nem egyértelmű. Úgy tapasztalom, s ezért úgy gondolom, hogy a kevésbé deformálódott személyiség még ma is fellelhető jellemvonása e képesség. Sajnos a sorsunkat alakítók körében egyre ritkábban szerephez jutó, s csakis a személytelen tömegek soraiban beszívható oxigén. Ki kell jelenteni, humánnum nélkül nem lehet elfogadható életet produkálni. Ha a humánnum nem hatja át cselekedeteinket, kíméletlen, lelketlen technokratákká, bürokratákká, s ez által az élet megnyomorítóivá, hóhérjaivá válunk. Tehát a hit szakralitásunk spiritualitása, mely spiritualitásnak át kellene ölelnie, hogy teljes és szeretetben gazdag boldog életet élhessünk, a magunk és mások lelkiéletét. Tehát bátran kijelenthetjük, hogy hitünk (már akikben felépült), a születésünk pillanatától velünk lévő lélek azonosságtudata, mely tudat erejénél fogva egyedül rendelkezik a felfelé látás képességével, melynek segítségével fejti ki hatását, befolyását a mindenség teremtménye és szellem és humánnum által létrehozott emberi anyagra s a benne lévő szakrális térre. Mely elengedhetetlen része a komoly emberi teljességnek, mely alapvetően meghatározza földi tartózkodásunk minőségét, s boldogságunk kiteljesedését.

Kedves olvasó! Aki emberként erre a világra születik, annak előbb-utóbb szembe kell néznie lelki, szellemi, ösztöni, azaz anyagi mivoltával. Tisztában kell lennie összemberi hovatartozásával. A közbeszéd szerinti **jóember**, vagy **rosszember** voltával. Ezen hovatartozás felismerése meghatározó fontosságú az élet során. A kérdést úgy is

felehet tenni; – A kevesek közé tartozó-e, vagy a tisztességes többséghez? A többségen azokat az embereket, lelkeket értem, kiket a pénz és hatalomvágy, s ezzel együtt az emberi felsőbbrendűségi érzés immorális felszínessége nem ragad magával. A kevesek alatt azokat értem, akik képesek lelkiismeretük elfojtására, lelkük elsorvasztására az anyagi haszonszerzés és hatalom érdekében, egyfajta feltörekvő, felsőbbrendűségi komplexustól is vezérelve. Tehát képtelenek az anyagi világ felszínessége mögötti lényeglátásra. – Azaz, a **Sátán** udvarához, vagy az **Isten** univerzumának szabadlelkű népéhez tartozóak-e? E hovatartozás a szerint való, hogy az értelem meghatározóan materiális függésű-e, vagy lelki, szellemi indíttatású? Azaz, a könyörületesek tömegeihez tartozó-e, vagy a könyörtelenek kisebbségéhez? E két embertípust a fent említett tulajdonságok kibékíthetetlen ellentétei választanak el, különböztetnek meg egymástól. A felfogás azért életbevágóan fontos önismereti kérdés, mert e tudattól vezérelve zajlik életidőnk kitöltésének folyama. Az így irányított cselekedet-történet végeredménye lesz életünk érték-meghatározója, megítéltetésünk alapja. Nos kedves olvasó mindezek tudatában ki merem jelenteni, hogy ezen szempontok alapján a *gazdagság*? – *Nem fontos! Hogy a szegénység?* – *Nem fontos!*)

Élete alkonyán mindenkinek magának kell számot vetni, s adni cselekedeteiről. Akkor majd világosan kitetszik, mi lett volna fontosabb, a szőnyegpénz, vagy a lélek-érzékeny ember, aki esetleg hibát követ el a gyártás során, s akit ezért méltóságában aláznak meg azok, akik csupán az anyagi világ felszínes, önző tárgyiasságát tartják fontosnak, miközben elsiklik szemük az emberi lélek fontosságának valódi ismérvei fölött. Sajnos ma még az anyagiasság, mammon imádata a jellemző. (Lenne mit tanulnunk e téren az általunk primitívnek nevezett, szakrális törzsi életformát követő kis emberi közösségektől). Nem győzve az ismétlést, kell mondanom.

Nem képzet csal

*Ha tisztulsz majd nyomortól, aranytól,
Az aljasság karlánca nem kötöz,
S a lét tiszta szintézisét járod
Temetve minden ártót, mi közös?*

*Születésnek értelmét, ha látod,
A létezés értékén igazán?
Új embertípust serkenthetsz itt bárhol,
Kivel a jövő útjára találsz.*

*S nem vak szemedben más pusztasága,
Véredben nő önzetlen az öröm.
Álmodban ott él mindenki álma,
S nem tépi szét szellemed a közöny.*

*Ha látod már jézusi igazam!
Eldobjad éjsötét papi csuhád,
Érdek nélküli, szép világod járva,
Nem kell hogy ajkad marják az imák.*

*Ha lerántod magad hamis vásznát,
Szétfeszíted önzésed rácsait,
Meglátod majd a boldogságnak póri,
A lét-értelem titkos tájait.*

*Hajódban ül minden nemzetséged,
Mely jövődet vak sírba nem veti.
Te leszel a múlt egyetlen vágya,
Még földünket a pusztulás veri.*

*Nem képzet csal, gondolat-délibáb,
Csak tettekre vár a kényes jövő.
Válladat Atlasz terhe nyomja már,
E nehéz gömb s rőfnyi hossz-idő.*

De én bízom a hittel élő magyar emberek lélek felismerő, ős-pogány lényeglátó képességében. Hiszen csak az ostoba hiheti azt, hogy a bűnös élet megbocsátást nyer a földön s a mindenségteremtő szellem s humánum, azaz Isten birodalmában is.

A délelőtti lobogó napsütése, hirtelen zártfedelű összé változott. Az eső is eleredt. A keréknyom vize megtelt sárgult platán- s juhar-levelekkel. A temető bejárat málladozó betonfeljárója eltömődött a cipőtalpak sarával, amit az egyre sokasodó gyászolók hordtak rá,

belépve a kertbe. Sokan eljöttek az idős pedagógus utolsó útjára, kegyeletüket leróni. Az eső egyre jobban esett, de az emberek csak jöttek, egyre többen, s többen lettek, közöttük feltűnően sok fiatal arcot lehetett látni. Ilu néni korosztályából aligha vehetett részt bárki is. Kilencvenhat év. Egy évszázad lélekkel vitt szerelmes ölelésben. E szeretetből példamutató, felelősségteljes a nagybetűs komoly, ám egyszerű, hivatkozásmentes, reményt sugárzó és adó életet jöttek meggyászolni azok, akik megértették, s megfogadták üzenetét e szerény, de annál tartalmasabb élet tanulságainak, s most könnyes szemmel köszönik meg a csillogásmentes, de annál értékesebb, az örök életre szóló adományt. A szertartást követő toron, ami, némi hideg ételből, s süteményből, frissítőkből állt, megkérdeztem egy számomra ismerős család női tagját, neki mit volt érték, Ő mit tisztelt Ilu néniben. A válasz tömör s egyértelmű volt. – Amit Ő adott az a szeretet, a mindentudások összessége volt.

2. fejezet

Költő és költészet

Kedves, kíváncsi és ezért tisztelt olvasó, nem kevesebbet állítok, mint azt, hogy *a költészet független a költőtől*, illetve attól az egyszeri, ezernyi hibával megvert, vagy erénnyel megáldott embertől, aki, akár csak mi mindannyian, a hétköznapiok fogságában tengeti megismételhetetlenül szánalmas életét. Sőt azt is állítom, hogy az esetek túlnyomó többségében nem is érdekli az irodalom úgy isten igazán, ha csak nem hivatásszerű oktatója annak. „*Költő vagyok, mit érdekelne engem a költészet maga.*” – mondja József Attila, és én hiszek neki. Hiszem, hogy az író, költő, irodalmon, költészeten kívüli személyisége nem fontos a művészet szempontjából és fordítva. Tehát nincs jelentősége, hogy ki és mi az alkotó, hogy mit végzett, hol lakik, kik a barátai, hány centi magas stb.

Azt is tudom, a gyakorlat ennek az ellenkezőjét bizonyította idáig. Jelesül, hogyha valaki, legalábbis az elmúlt rendszerek gyakorlata szerint, elismert költővé szeretett volna válni, stb. elsősorban valamilyen diploma-kritériumnak kellett megfelelnie, éppen a rendszer kisebbségi érzéssel való átítatottsága, másrésről a külvilág előtti tetszelgés, megfelelni vágyás okán. Persze ezen kívül rendszer lojálisnak is kellett lennie. Milyen költő vagy író mellesleg az illető, annyira nem volt fontos, (a párt lojalitás az igen) hiszen ki merte volna kétségbe vonni egyetemi diplomával bíró, államilag elismert, pénzzel és kitüntetésekkel megszórta, koszorús író, vagy költő zsenijét. (Ez mit sem változott.) Mindezek az igazságokon túllépve, térjünk vissza az eredeti gondolathoz. A költészettel, és mindazzal, ami a költővel, mint hétköznapi emberrel nap-nap után megtörténik, sokkal lazább a tartalmi összefüggés, mintsem azt a XIX. század tudósai Goethe esetét általánosítva gondolták. Például Dante, Beatrice örök sóvárgója, boldog házasságban élt. Vagy Shakespeare, az arisztokratikus világkép legkitűnőbb megszólaltatója egyszerű, pénzsóvár kispolgár volt, vagy Petőfi Sándor, aki absztinens volt és folytathatnám a sort. De a tapasztalat arra enged következtetni, hogy a művészi egyezőség csak ritkán azonos az alkotó ember hétköznapi valóságával. A művészi én csak nagyritkán azonos a hétköznapi énnel. Azonosság csakis a legnagyobb művészeknél figyelhető meg, s ott sem állandó következetességgel. Miért? Mert az ember mélyebb lénye szerint őszinte, a

költői én szerint, s csakis a költői énhez hűséges. A vers, mint emberi mű és tett, két egymástól független hatásból, nevezzük látható és láthatatlan elemnek ezeket, épül fel. Az egyik az individuum, a másik a tőle független dolgok világa. Tehát az alkotás fizikai és a metafizikai mozzanata; az egyéniség, a személy feletti, amely teremti a műveket, és a tőle függetlenül is létező anyagi valóság. *„Az egyéniség csak egyszer és csak itten van; nem hasonlít semmire, csodálatos aroma, kegyelemszerű ajándék. Szavakkal ki nem fejezhető, a skolasztikusok individuum ineffabile-nek, kimondhatatlannak nevezték – csak az intuíció, a közvetlen szemlélet számára nyílik meg”* s mint ilyen elválík a tőle függetlenül létezőtől. Tehát közönséges ember és költő, még ha egy testben lakozik is, élesen elkülönül egymástól s csakis az alkotás áldott periódusában lesz eggyé, ahol minden a ***genius loci*** ***van utalva***. Amikor egy irodalmi művet, egy verset stb. értékelünk, akkor sosem a költő külső emberi jellemzőit, jegyeit kell figyelembe tartani, (a profilkészítés buktatója a külső jegyek alapján hozott kép), hanem a személy fölötti szövevényt az alkotásban. A feletttest, a külsőségektől távolít, a felszínességektől elváló, ihlet által, a lélek mélységeit feltáró és formát öltő egyetemességét. Ilyen elsősorban a gondolat, eszme. ***„Minden irodalmi alkotás, természeténél fogva valamilyen eszmét fejez ki elkerülhetetlenül, mert az irodalom anyaga a nyelv, mint a festészeté a szín, és a zenéé a hang. Szín és hang nem fejez ki feltétlenül eszmét, de a nyelv szavakból áll, a szavak a fogalmak színi ikrei, a fogalom már a gondolatnak a része. A gondolat, bár személy gondolja mindig, mégis személy fölötti.”*** S mint ilyen elválík a testtől, s olyan mélységekbe vagy magasságokba jut, mely mélységekbe vagy magasságokba csakis a költő juthat, s nem a hétköznapiok kény, és tényszerű felszínén sodródó közönséges ember, akinek szemében haszontalanság az irodalom, a vers és minden olyasmi, ami a hétköznapiok átlagosságát, felszínességét meghaladja. A hétköznapi ember a köznapok szürke, kényelmes vagy kényelmetlen világát szereti, vagy nem szereti, de mindenképpen éli, mert nem tehet mást, és azért is, mert máshoz nem marad ereje, sem ideje. Ez magára a költőre is igaz, ha élethelyzete azonos a közönséges emberek élethelyzetével. Mégis, hogy ki tud szakadni olykor-olykor áldatlan, és reménytelenül származó valóságából csupán istentől kapott tehetségének, kiválasztottságának köszönheti.

Kedves és kíváncsi olvasó, hogy mind ez igaz, legalábbis egy esetben, azt magamról tudom, de ha jobban belegondolnak, ezzel mindenki így van a maga individualizmusával e nagy közönségességben.

Pár szót a költői népszerűségről, ha már alkotóról és alkotásról, beszélünk. Szerintem, azaz író, költő válik hatásossá, és így népszerűvé, aki azonosulni tud népével, népe többségi helyzetével, s így rálátva eleget tud tenni társadalmi kötelességének. ***Az irodalom-szociológia feladata, hogy felfedezze az alkotás viszonyát a kor szociális helyzetéhez, s a művet, mint a társadalmi közakarat szószólóját mutassa be.*** Ezen egyetemesség teszi az alkotót népszerűvé azáltal, hogy feltárja a lelkek, mélyen ülő fájdalmát, vagy örömvágyát, azt a viszonyegyezőséget, vagy különbözőséget, amely elválasztja igazságukat a valóságtól.

Ha rám nézel

*Ne a minden hibával megvert
Embert nézzed, de nézd a költőt,
A kézzel meg nem foghatót,
A rejtett kedveid kitöltőt*

*Ne érintsen, ha térdig járok
A hétköznapiok szürke mocskán.
Csak rejtőző énedre várok,
Hogy eljőjj egyszer-egyszer hozzám.*

*Költő vagyok, csak más mi ég benn.
Ha rám nézel, szánalmas ember,
Ügyetlenül a földre botló,
Mélyen érintő szerelemmel.*

*Goethe és Dante, sőt Petőfi,
Madár csontú ki osszerezzen
S nem nyugszik, csak az alkotásban,
Egy örökfényű egyetemben.*

Nos tehát kedves olvasó, sohasem azt nézze ki írta a verset, hanem azt, mit mond önnek, hogyan érinti meg önt az, amit érintettsége révén költészetnek nevezhet.

E (A) költemény a keletkezés metafizikai emlékezete, és bánat intuíciója

Kedves olvasó! Elmondhatjuk, hogy a költészet, mint a teremtés, a szellemben való elmélyülés műfaja. Természetéből fakadó, hogy lényege a mélységesen egyedi szellemi, s lelki tapasztalásban rejlik. De ez esetben nem az egyszerű tapasztalás műfaja, hanem a tapasztalás tapasztalásának az értelmező tapasztalása, egyfajta metafizikai tudat kiteljesedése, a fizikain való felülemelkedés reprezentánsa. Azaz, a bennünk lévő alany időtlenül-örök megközelítése, a teremtés visszautjának szintézise, annak intuitív módja. De mondhatnám azt is, hogy a hallhatatlanság princípiuma, a halál túlélésének megvalósítás-transzcendense. Az alkotás alkotásának teremtő tartalma, tiszta, indémonikus tudatmágia. Maga a teremtés, mely túlér a halál hatáskörén, – a mi van azután? – megsemmisüléséig szerevezve jogosultságot a fennmaradásra. E szellem, mint a költészet műfajának megújítása, maga a költészet költészete, a teremtés teremtésének intuitív kiteljesedése, a túlélés bizonyossága. A képesség, mely oly ritka, hogy csak évszázadok elteltével felfedezhető, és csakis az őt tudatosan keresők számára megmutatkozó. E tudás nem lexikális és nem értelmi, hanem saját eredetű, alanyú, a saját kezdetünk előtti kezdetre vonatkozó ősiség, amit én őstudásnak, vagy első és örök teremtés tudatnak, Isten-szellemű teremtés akaratnak tartok. A mű, az alkotás nem más, mint önmagunk keletkezés-eredetéhez való visszatérés. A mű önmagunk (magam) keletkezéséhez való visszatérés intuitívuma, mely egyúttal magában hordozza ezen emlékezet bánat intuícióját is.

Micsoda bánat ül

*Micsoda bánat ül – jeges a szívemen!
Micsoda zaj szítál, távoli gyötreme!
Valami rejtező éteri szárnyas-árny,
Valami múlt s jelen mi a jövőbe ránt.*

*Micsoda bánat ül – jeges a szívemen!
Mindenség csend borong, motoz a színeken!
Véletlen só-hajtás, akaratlan gyökér.
Legendátlan élet, mi a semmibe ér!*

*Micsoda rettenet néma harangja ver!
Érzékeimen át, kondul hozzád közel.
Micsoda bánat nyom, markolja torkomat!
Halál felé futó, robogó csont-fogat.*

*Micsoda bánat fűjt, piros hajnali szél!
Létszomjas puszta vágy vér kavarta hevén!
Értelemparti érzés, velőbe zárt erény,
Rengő jobbító szándék a Duna szent jegén.*

*Micsoda bánat ez, arany-sminkes magány.
Állott víz-borzoló, maró vulkánctalán.
Kénsárga ölelés, istentelen, pogány.
Könnycseppet temető, vigasztalan, parány.*

*Micsoda bánat ül, mindenség-csend borong!
Micsoda rettenet, mi szívemben szorong!
Micsoda sors-igaz, lebegő félelem!
Bizonytalan múltú, fuldokló értelem.*

*Micsoda bánat ül jeges a szívemen!
Micsoda együgyű emberi érzelem!
Micsoda felejtés elszivárogtat láz,
Lassanként kihűlő, még csillogó parázs.*

*Micsoda bánat ez, jeges a szívemen!
Mindenség csend borong, motoz a színeken!
Véletlen só-hajtás, akaratlan gyökér.
Legendátlan lét-érzés, mi a semmire ér.*

Tisztelt olvasó, Ön! – legyen akár érintőn belüli, avagy azon kívüli, a költemény célját tekintve teljesen érdektelen. Ha az magában hordozza a varázslat erejét, mindazt, ami velünk, mindnyájunkkal legalább érintőleges, már elérte célját, küldetését

Mit ér a vers?

Néhány gondolat kortársköltészetünkről.

Mindenekelőtt szót kell ejtenem a magyarságérzést hordozó közszolgálati, és ez által nemzeti költészet sorsáról a mai magyar valóságban. Minden ellenkező állítással szemben e költészet sorsa ma az üldözöttség, a hontalanság. Érezhetően a közéleti kötelességét teljesíteni akaró költészet csupán nyomokban létezik, nincsen látható magasságban. Még mindig, és egyre inkább olyan időket élünk, mint Kazinczy és Kölcsey idejében. A magyar költészetért belső parancsra cselekvő, kultúránkat támogatni, és felmutatni akaró mecénások alig vannak. Felelős szerkesztőink körében, ritka kivételtől eltekintve, nincsen hajlandóság e műfaj támogatására. Én úgy látom, általánosságban, a folyóiratokban (Kapu című jobboldali, magyar érzelmű folyóirat kivételével) a megjelenő versek mentesek minden közéleti tartalomtól, egyetemes, valódi társadalmi mondanivalótól, érzelemtől. A máshol megjelenő versek dekadenciát, költőhöz nem méltó gondolatokat, az anyag teljes uralmát tükröző felszínességekről szólnak. A posztmodern, valójában képzavaros, formahibás szimbolizmussal, felszínes szóösszetételekkel operáló, (nyálas) valóságos érzelmeket láttatni képtelen, fércmunkák tömkelegét lehet olvasni az ihletett költészet helyett. A folyóiratok többségének versrovat szerkesztői alkalmatlanok az értékek felismerésére. Ezen kívül tudatosan háttérbe szorítják a magyarságérzést hordozó, hazaszerető, és féltő, színvonalas alkotásokat. De nem csak azt, hanem a valóban magas szintű egyéb kultúrát is. Ezzel szemben a romboló, ihletmentes, silány alkotásokat közlik előszeretettel, mintegy tudatosan rombolva az olvasók ízlését.

Gondosan vigyáznak arra, hogy a megjelenő versek, még véletlenül sem fogalmazzanak meg a közélettel, és a hatalommal kapcsolatos tartalmakat, netán kritikát. Ezen kívül egyfajta nyugdíjkiegészítő pénztárként is funkcionálnak az állam által fenntartott folyóiratok. Ha figyelmesen számba veszik ezeket, rá kell jönniük, hogy egy jól behatárolható baráti kör él minden folyóirat emlőjén. Már csak ezért sem lehetnek haladó és közösség szolgáló, megújulni képes, s ez által a költészet társadalmi szükségszerűségét felismerő és azt szolgáló műhelyek ezek a folyóiratok. **Mit ér a folyóirat, s mit ér a vers, ha az nem szolgálja egyetemes életközösségét, a magyar társadalmat?** A mai általános közállapotokra tekintve, a költészetnek lelkesítő, jövőben hinni tudó, reményteli bizakodást, és erős lelkületet kellene sugároznia, szükségszerűen, de nem megrendelésre. A magyar érzést hordozó, abból táplálkozó költőknek ez természetük, mannájuk. Minden más sugallat ma csak árthat, és kárt okozhat a léleknek, s a hazának. Tehát minél többször és minél több helyen kell a hit és bizalom hangjainak, mint a magyar jövő fanfárjainak megszólalnia, mert mit érnének a folyóiratok és:

*Mit érne a vers, ha csikarásról szólna?
Jaj ha csak rőfögne, mint disznó az ólban?
Mit kedvelnél benne, mit szeretnél benne,
Ha az egész vers csak bélcsavarás lenne?*

*Mit érne a vers, ha csupán arról szólna,
Mikor rándul arcod a prosztata szóra?
Mikor, milyen műtét, ami előtt állok,
S mikor jönnek értem cifra gyászhuszárok?*

*Mit érne a költő áldott tehetsége,
Ha csak sebnyalásra lenne felcserélve?
Pedig egy-két zseni napi nyavalygása,
Erről tanúskodik havi nyomtatásban.*

*Így kellett rájönnöm, – nem kell még a lélek,
Művészi alázat, csak a pénz a lényeg!
Ha baráttá lettél, már semmi sem számít,
Mindenki leközöl, írhat szart is, bármit.*

*Nem a mű a fontos, csupán annak díja.
Csak, hogy a szar, ismert néven legyen írva.
Ha a neved ismert szerkesztő körökben,
Bármilyen fércmunkát leközlnek könnyen.*

*Az sem számít itt már, ha ki olvas, megvet,
Igaz művészetről rég nem írnak könyvet.
Az istentől költőt, mint József Attilát,
Csak halála után becsülték, tanítják.*

*Nem kívánom mégsem, korai halálom,
Pusztuljon a rendszer, előbb még kívárom,
Tűnjön el az élet bélfekélyes része,
S tiszta vátesz hangja lépjen a helyébe.*

Ma általában a gyávaság, (lojalitás a politikai és pénzhatalomhoz), saját egzisztenciaféltés stb. határozza meg az irodalomért felelős rovatszerkesztők, főszerkesztők tevékenységét, és nem a tiszta magyar művészet megjelenítése: a nemzeti irodalmi érdek. A hazai kultúra érdeke, a színvonalas nemzeti-művészet megteremtése kellene, hogy legyen. Hiszen csak így fedhető fel, és mutatható meg az írott magyar kultúra valódi arca, és a magyar költészet valódi értéke is.

Tovább rontja az összképet, döntéseik során saját maguk tévedhetetlenségébe vetett hitük. Itt kezdődik, amire már utaltam, a dilettantizmus, a saját elképzeléseikhez való dogmatikus ragaszkodás, rugalmatlan művészet szemlélete is. Olyan emberek, akik soha egyetlen értékelhető verssort saját ihletből le nem írtak, döntenek el, hogy mi az értékes költészet, és mi az értéktelen. Azért alakulhatott ez így, mert elsősorban politikai cenzorokra, és nem művészetértő, pártoló emberekre volt, és van szüksége a gazdasági és politikai hatalomnak. Féltő, hogy sokáig kell még várni e szemlélet megváltozására. Ma a diplomások uralják az irodalom főtereit. De mindenki tudja, a költészetet nem lehet megtanulni egyetemeken. A legnagyobb költőknek nincs és nem is volt egyetemi végzettségük. Legnagyobb költőink azok, kiknek művei élnek, és élni fognak a nép, a nemzet lelkében ma, holnap és holnapután is, nem pedig azok kiket lojalitásuk miatt a hatalom kitüntet.

Költőnek Isten akaratából születik az ember. Az is igaz, hogy költőnek csak költő lehet a kritikusa, népén kívül. Az igazi költőnagyságok, tanárok erénye, hogy szeretettel, és segítőkész kritikával tudják más alkotásait értékelni, elbírálni, mint pl. Juhász Gyula volt. Az egészen bizonyos, hogy elfogulatlanság, az értékelismerés az értékteremtő ihletett művészet felismerése, a legnagyobb művészek, tanítók erénye. A költői, pedagógusi zsenialitásnak része kell, hogy legyen a nemzet szolgálatának felismerése, és ahogy arra utaltam, az értékteremtő irodalom és költészet ezen keresztüli felismerésének képessége. A művészi érték felismeréséhez szükséges plusz adottság ezen alkotó emberek tulajdona. E tulajdon az a szemlélet, amely az alkotói gyakorlat, élet során, tapasztalati úton kristályosodik ki, mint az alkotószellem bölcselése, a zsenialitás ismérveként. Ma azonban az esetek kilencvenkilenc százalékában nem ez érvényesül.

Itt adódik kényszerűen a kérdés, – miért van ez így? A folyóirat teljes terjedelme sem lenne elegendő az okok felsorolására. A már említett gazdasági, politikai érdeken kívüli másik ok a szerkesztői dilettantizmus, a rosszindulatú tudálékosság, kiskirályi-önhietség. Ez az ok, a polgári költészet, vagy műköltészet és a népköltészet értéke közötti különbségtételt eredményezte. Ez azért számárság, mármint a különbségtétel, mert a költészet éppoly sokszínű, mint maga a társadalom, azt sem világnézeti híd, sem világnézeti szakadék nem kapcsolhatja össze egymással, vagy választhatja szét egymástól. A kormányzat, politikai pártokkal, a pártok jó esetben választóikkal, a választók pedig – s ez a polgári társadalom kettőssége – saját társadalmi helyzetükben kifejeződésre jutó emberi mivoltukkal, és erre eszmélve, mint olvasók vannak kapcsolatban az irodalommal. Az összefüggés olyan távoli, és közvetett, hogy az író személye, az alkotás forrása, lényegtelenné válik a mű olvasása, élvezete során. Így maga a mű nem műfaji besorolása kapcsán, vagy a szerzője politikai hovatartozása, társadalmi réteghez tartozása alapján lesz népszerűvé, hanem ihletettsége, művészi hatásának erőssége által. Az olvasó nem tesz különbséget olvasás közben népies, és urbánus között. Nem így minősülnek az alkotások, nem azáltal lesznek halhatatlanok, hogy éppen az elnyomó hatalom irodalompolitikai cenzorai hova sorolják azokat, és kinek adják a díjakat. Éppen ezért a tisztaforrású, néplélekből kiemelkedő, azt megismerő költészet az, amit támogatni, és ápolni kéne, és itt van a legnagyobb probléma, mert mint ahogy a népköltészet, vagy

a magyar nóta, szöveteiben hordozza a mindenkori társadalomkritika igényét, valamint magyarságának büszke kitárulkozását, világgá kürtölésének igényét. S ez, egy olyan országban, világban, ahol a Globalizmus szemlélete még az egészséges nacionalizmust is károsnak, üldözendőnek tartja, s mint nemzetközi internacionalizmus próbálja a nemzetek immunrendszerét elpusztítani, s ehhez belső kormányzati, és külső liberál-kapitalista segítséget is kap, nem könnyű megvalósítani. Azt kell mondanom, hogy az értelmiség, amely a háború után nőtt fel és lett az ország vezető hatalma, nem tanult ösei múltjából, az elődök életéből. Világszemléletük annyi, hogy van a nép, a szegény magyar nép, melynek legnagyobb baja, hogy egyke, és van a derék kormány, mely segít a nép baján, ha előbb a nép segít rajta. Ez a kormány és a körülötte lévő parlamenti pártok egy reformkorszakban bizakodtak, s bizakodnak, miközben arról sincsen tudomásuk, mik a reformok feltételei. A nép, ha rosszul dönt, újból rádöbben majd az elmúlt korok tanulságának figyelmen kívül hagyása miatt saját becsapottságára. Arra, hogy ismét önnön szabadságáért, érvényesüléséért kell küzdenie, ezúttal teljesen elszegényedett, kilátástalan helyzetből, amelyben él. S ez igaz a magyar verskultúrára is. A költészetet felülről nem lehet, és nem is szabad irányítani. Egy egészséges nép, kiérleli saját egyetemes kultúráját s ezen belül költészetét. Semmi mást nem kell tenni, csupán lehetőséget adni a népköltők közül kiemelkedő tehetségeknek, hogy kibontakozhassanak. Őket kell kitüntetésekkel inspirálni, nem a matuzsálemeket féktelenül. Ehhez szükség van a fentiekben már említett költő, tanár alkotói mecenatúrájára és a jól funkcionáló nemzetállam, a népkultúrába vetett hitére, és elszántságára. A mögöttünk lévő múlt hibáiból táplálkozó tanulságok megszívlelésére, és újbóli el nem követésükre. Mindez megvalósítható lesz, de csak akkor, ha visszavesszük identitásunkat, és országunkat a minket zsaroló hatalmaktól. Csak egy szabad ország nemzetének lehet jövője, szabad és nagyszerű kultúrája.

Lépünk harcba

A költészet margójára.

Had idézzem József Attila méltatlanul elhanyagolt mondatait. „*A szó a használatban szemlélet, keletkezésében pedig műalkotás, így a szó a műalkotásban saját keletkezésének szerepét játssza.*” A nyelvészeti kutatások eredményeiből arra a megállapításra jutottak német nyelvészek, hogy a magyar nyelv, akár az európai nyelvek ős nyelve is lehetne. A magyar nyelv kifejező ereje, szókincse, szavainak egymás közötti tartalmi és logikai rendszere az önkifejezés páratlan gazdagságú lehetőségét kínálja. A szavakból álló nyelv belső szerkezeti felépítése, lehetővé teszi a legbonyolultabb, elvontabb, ellentmondásosabb érzelmek, gondolatok kifejezését úgy, hogy az a hallgató számára érthetően világos legyen. Így a szó a használatban a szemléltetés funkcióját tökéletesen töltheti be. Keletkezésében azonban műalkotás. Miszerint a szó a műalkotásban keletkezésének szerepét játssza. A nyelv a törzs szavaiból származik, mely szavak egyenként, mintegy isteni sugallat, jöttek létre, a törzs, a gondolat kifejezéseként, annak tudatosulását, és átadását, egyféle kommunikációs célt is szolgálva. Így a kifejezés-kényszer hatására, min a műalkotások a kifejezés kényszer hatása alatt, által ihletődtek, akár a művészi alkotások.

(Tiszta csengést adni a törzs szavainak. Mallarmé) Ebből következik, hogy a költő dolga visszavezetni, (de legalábbis megpróbálni,) a szavakat születésük eredeti jelentéséhez, a tiszta, lehetőleg eredeti törzs-kapcsolathoz. Ihletettségének kényszeréhez, ahhoz a mondani-valóhoz, ami őt megalkotta, létrehozta. Ezáltal visszaadva nekik eredeti jelentésüket, műalkotás mivoltukat, melyben mindenkor benne rejlik az emberi ős lelkűség melege és ragyogása, ridegsége és fenyegetés mivolta. S így hatni tudnak azokra, akikben a befogadás intelligenciája alkotó igényként is jelen van. Igen, hiszen a költészetnek semmi értelme az őt befogadók nélkül. A verset igazából a vers olvasói teszik azzá, ami szeretne lenni, az által, hogy elolvassák, értelmezik azt. Ahány olvasó, annyi értelmezés, annyi érték, annyi költészet. A költői dologról. A költő első dolga önnön feladatának meghatározása, a mindenkori élet-érdek figyelembevételével, hogy a

leghasznosabban kiteljesítse saját maga értelmét, az emberi lélek és közösség szolgálatát. Először nyelvezetének kritikus megválasztásával, az érthetőség keretein belül maradva. A költészet, amely csupán egy elitizáló kisebbséghez akar szólni, meghasonul önmagával s előbb, utóbb a skizofrénia jeleit fogja mutatni. Így tudathasadásossá, betegesen dekadensé, szükségtelenül agyon bonyolítottá, megfejthetetlenül önkényessé és elviselhetetlenné válva mások, de sok esetben önmaga számára is. Ezért meg nem értetté válik s eltűnik az olvasatlanság homályában. A mindig megújulni képes költészetnek követnie kell az élet közvetlen és közvetett eseményeit és úgy kell megszólalnia a közérthetőség figyelembevételével, hogy hasznára lehessen az egyéni és közösségi lélekegészség megőrzésének. Ha szükséges a kürt szerepét kell vállalnia és harci indulót kell fújnia, mint például ma!

Lépjünk harcba

*Eltévedhetünk önmagunkban,
Oly nagy bennünk a fájdalom.
Bárhol szorongunk a világban,
Látásunk terhe nyom nagyon,*

*Ily vég, örökség, amit kaptunk?
– Mily lélek az örökhagyó?
Senki élőnek ilyen mérget!
– Vérünkkel meghasonuló!*

*Háború s jövő vár e népre
Az újrakezdés poklain.
Egymásba mélyülnek az árkok,
Ősök s kortársak arcain.*

*Lent lárma nő a mozgó gáton,
Az iszap tovább hömpölyög!
Félek, hogy ránk borul az árok,
Megfojt, ha fölénk nő a dög.*

*Lent lárma nő! Fájó bizonyság.
Veszni látszik az új alom.
Sírjába forog nagyapám,
De én az életem adom!*

*Kemény tett és, – nem füst, ígéret,
Itt a kerecsen csőre kell!
Már a tátogó fészekalja
Nem éri be a semmivel.*

*Lent lárma nő s csak egyre nő!
Ne hidd, nincs idő játszani!
Lehámlik a bőr is hamar, hát
Jobb lesz időben váltani.*

*Nincs tévedésre több időnk, nincs!
Gyengeséget nem tűr e nép.
Nem játszható el az esélyünk,
Lépünk harcba a nemzetért!*

Mindig a szerint, hogy mit kíván a társadalom érdeke. Az egyetemes költészetnek mindig társadalmi tartalma van. Feladata nem lehet más, mint az emberi lélek szabadságának egyéni és közösségi szolgálata. A lélek erősítése, a bizalom és hit felébresztése egy élhetőbb világért való harcban legyen az akár a legkétségesebb kimenetelű is, mert csak ez szolgálja az életet, és a túlélés nehéz éveit.

A művészet az a formát öltött tartalom, mely magában hordja a mélylélektan egyetemességét, s azt képes szemléletté tenni.

3. fejezet

Mint paraszt nélkül a tanya

*A sok gyár-ország teste már, mind hajléktalan áll az éjben.
Üresen kongó termein, múltam lelke jár minden éjen.
Cserbenhagyott Magyar világ, ma vágott sebként fáj a csendje,
Lázat emel, vizekbe ver, beteggé tesz bennem tüzelve.*

*Ma így éget, lelkembe mar, gyász fekete eső a könnyem,
Köröttem gyáván hunyt a táj, s a száj pereme kék közönyben.
Gödör ég fagyos szele fúj, istentelenségeket zúgva,
Mint apokalipszis lovas, ki vágat életünkre rontva.*

*Kihűlt az ércnek emberarca, sápadt, beteg fejekre hullt,
Felissza, elszívja erőnket, egy jobb élet-remény s a múlt.
Élő emlék, ahogy sikongott gyalukés alatt a forgács,
Szuszogó prés, recsegő bak, pattogó tűz fölött a bogrács.*

*A szerszám fénye, élessége, s a megbecsült komoly tudás.
Egymás karjába emelt ország, erényes ember arca más.
A tiszta fényű ég fölöttünk, s a buszon simuló tömeg.
Mesterek óvó pillantása, mit ma már senki sem követ.*

*Csak ócska járja, bóvli hon a kordivat, sértő pofonja.
A megalázott néptömeg, csak aljasok használt bolondja.
A lét ma gyenge vázú álma, a jelenen gerinc-törött,
Hisz pusztulunk, ahogy a gyáarak, rozsdálló vaskapuk mögött.*

*Még emlékszem, a jóra vágyva, e sűrűn fedő ködön át,
A Magyar munkás igazára: A kezed járjon, ne a szád!
Akkor beszélj, ha már megtetted munkád, a neved védjegyét.
A zálogod, mit kiváltani, nem lehet csak egyféleképp.*

*A Magyar szív, mi hont épített, élhető örökségeket,
Ma kifosztott szegénytárisznya, egy hagyma, egy kenyérszelet.
Romlott szagú az élet szája, rohasztó, bűdös, – szenvedés.
Hallható hangja szelek mása, nyugati bűzös szellentés.*

*Ügyes csalók, ügynökök járnak ma jól a csöndben erre még,
Nem munkások, kiknek munkáját nem becsüli hazája rég.
Egy test vagytok már, gyászveretes nyomorba gázolás okán,
Lelketlenül széttépett nemzet, lélekharcú koldus hadán.*

*Egy jog marad csak, mindig egy csak, a népi igazság joga.
Egyedül ettől fél a sátán, kapitalista zsoldosa.
A május még mi szíven ütne, egy elsőprő forradalom.
De elég, ha öklöd mutatod, mást nem is kell tenned nagyon.*

*Függő szegények kézfogása, kigúnyolt magyarok hada,
Kiket gyűlöl az ádázfajta cionisták sátán faja.
Most is te vagy a jövő szárnya, boldogulásunk záloga,
Haldoklik nélkülünk az ország, mint paraszt nélkül a tanya*

Találkoztam az ördöggel

***A hazaféltés és szabad véleménynyilvánítás és valóság értés illeté-
kessége okán és jogán tovább sajogva, mint légy döngésétől hangos
nyílt seb a kanca hasán. Nagyon fájva, mint József Attila szenvedés
történetének folytatása, nem zuhanó lélekkel, kikérve magamnak,
minden ellenem vétkezőtől.***

Az igazságot szomjazó, és ezért külön is tisztelt olvasó! Azt hiszem, mára minden látó ember számára világos; a hang is és a kéz is Jákobé, ami a kormánykoalíció kommunikációját s cselekedeteit illeti. „Ő már nem óvatos”. A józanabb jobboldal, hajlamos volt az elején még azt hinni, hogy Orbán „óvatosan”, „okosan” a nemzetközi cionista bankár-oligarchiát bizonyos, főként szimbolikus gesztusokkal megvásárolva igyekszik hazánknak nagyobb mozgásteret biztosítani itthon és külföldön egyaránt. Legalábbis ezt hitték, még a radikális jobboldal sokaságából is, és ezért inkább szavaztak a Fideszre. Nos, mára azonban mindenkinek, aki csak egy kicsit is nyitott szemű, meg kellett látnia, szó sincs ilyesmiről. Nyersen és kíméletlenül tudomásunkra hozták; „mi a szövetségeseink oldalán, akarunk élni, és tevékenykedni

az Európai demokrácia megszilárdításának érdekében”. Ma már világos, a Fidesz, a gyarmatosító pénzoligarchia szolgálatában áll, és csupán azért tett az elején, választás előtt, akkor is csupán retorikai gesztusokat a magyar nemzet irányába, hogy lecsillapítsa és félrevezesse a hazájáért harcolni is kész **Nemzetieket**, és elejét vegye egy esetleges ellenállási mozgalom kialakulásának. De hát miről is van szó? Eleinte Orbán beszédeit hallgatva, hajlamosak voltunk elhinni, Ő, amit tesz, azt csakis a Magyar Nemzet, a NÉP érdekében, akaratának megfelelően teszi, és fogja tenni még erősebben, ha meglesz a kétharmada. Persze, az ígéretekkel szemben, a Fidesz első emberei szívesen vettek részt, jártak, főleg Rogán Antal zsinagógákba, és holokausztos rendezvényekre, de ha kellett sorba állt Kósa Lajos, Pokorni Zoltán, Tarlós István, Martonyi János is, akikről az embernek az volt a benyomása már akkor is, hogy őszinte hódolattal imádják hazánk gyarmatosítóit.

Végső leszámolás

*Találkoztam az ördöggel
Nagy görbe orra volt,
Két kezével hadonászott
Miközben így papolt;*

*Nem akarok én vérengzést,
Célom a békés út!
Kapzsi országban jó pénzzel
Vethetek háborút.*

*Ennyi elég, a pusztítást
Elvégzi ő maga,
Erre lett kitalálva, na,
A demokrácia.*

*Csak megveszem az elsőket
És többé semmi gond,
Kiárúsít e vásáron
Mindent a rossz bolond.*

*S ha kezemben van mindenük,
Már nagy baj nem lehet.
Elveszem az országukat,
– Majd az életüket.*

*Már megvettem az elsőket
Hát nyeregben vagyok
S most elpusztítom fajukat,
Meg van rá minden ok.*

*Mint kiválasztott, isteni
E felhatalmazás,
Csakis enyém e feladat,
– Végső leszámolás.*

De az emberek hinni akartak nyolc év kegyetlen kizsákmányolás után, minden áron. És ne tévesszenek meg minket azok a törvények melyekről elmondhatók, hogy a magyarság érdekeit szolgálják, mint például a Trianon-émléknapi, vagy a bankadói, a biztosítói, a külföldi áruházláncok és más élőködők megadóztatása. Helyes lépés volt, továbbá az IMF tárgyalódelegációját kitessékelni az országból, valamint a tolvaj, csaló nyugdíjpénztárak ellehetetlenítése. – De vajon a 2006-os rendőri brutalitás felelőseit megbünteti, az áldozatokat kártalanítja? A Gyurcsány-korszak idején milliókat összeharácsolt maffiózókat bíróság elé állítja? A titkosításokat feloldja? – Van esély, hogy az elszakított magyarok megkapják a szavazati jogot, melynek következtében remélhetőleg a nyíltan nemzetellenes politikai erők nem jutnak újra hatalomra ebben az országban? Egy-egy lépés miatt valóban úgy tűnhet, hogy a kormány elszánt, és elkötelezett a nemzettel, a nép mellett. Úgy tűnhetett, hogy az Orbán-kormány komolyan veszi választóinak akaratát.

Valljuk be őszintén, ezek a lépések csupán a felszíni, látszatpolitika részét képezték, és képezik szükség szerint ma is. **De a színpalak mögött „szövetségeink” érdekérvényesítésének tárgyalásai folytak, és folynak, szemben a magyar érdekérvényesítéssel.** – Az ugyanis, hogy az egyébként minden emberi morállal, és természetes joggal szembemenő adósságunk mérséklése, vagy részleges elengedése lehetősége fel sem merülhetett, s ezt Orbán le is szögezte. Itt mindenkinek dolgoznia kell, hogy visszafizethessük a visszafizethe-

tetlen adósságot. Ugyanis az adósság-rendszerspirál úgy van kitalálva, hogy minél többet fizetünk vissza, annál nagyobb lesz az adósság kamat. De, ha nem így lenne, sem tudná az ország megtermelni azt a virtuális pénzmosási alapot, amellyel kimenekíthetnénk magunkat a csapdából. Tudniillik ahhoz, hogy dolgozhassunk, elsődlegesen munkára, még hozzá értékteremtő munkára, stabil munkahelyekre, megrendelésekre, piacokra lenne szükségünk. Hát ez nincsen. – De van, (már amikor van), betölthető szociális munkakör, az egyfajta éhbérterápiás, gerincegyenesítő, méltóságot adó, emberhez méltó jövőt sejtető átmeneti megoldás! Ami persze a vicc kategóriája. Tehát a kormány ígérete, eddigi retorikai valóság-showja, és a valóság homlok egyenest ellentétes vektor irányú. Persze Ő és tanácsadói nem nyomorognak. Nem lenne méltó, a méltóságukhoz. Egy szó, mint száz, érdemi erejű, az országot jelenlegi helyzetéből kimozdító, vagy csak a kimozdulás irányába ható intézkedések, pl. gyármegnyitások a könnyű és a szükséges nehézipari reformok, a kézművesség és céhipar felé való jelentős volumenű nyitás, a tömeges szakmunkás képzés felé való elmozdulás, egy új országépítési program, nem szofisztikai, hanem téglaszintű, még csak szóba sem kerültek. Ezzel szemben bércsökkenést, munkahelyvesztést okozó intézkedések, megalázó közmunka program tervek tucatjaival találkozhatunk. A rehabilitációs támogatások megkurtításával, a rokkantnyugdíjasok csalónak titulálásával, újbóli állapotvizsgálatával igen. Persze könnyű mások kárára igazságosnak hazudott adórendszer törvénybe iktatni, amely minden híreszteléssel ellentétben a nem dolgozó milliárdosok bankbetétjeinek növelését eredményezi, s nem a tőle várt munkahely-teremtési robbanást. A legfájóbb a dologban az, hogy mindezt előre lehetett látni és mégis vakként menekült a szavazók kétharmada Fidesz zászlók alá. Nemcsak, hogy nem vették észre a hazánk gyarmatosítására irányuló liberális törekvések veszélyességét, de a Fideszre szavazva tovább erősítették az ebbéli szándékot, amely ellen, tudták a Soroson kitanult kis SZDSZ-es Orbán semmit sem tehet. Így hát saját vaksága miatt kell, hogy tovább szenvedjen az ország. A kormány világossá tette, az adósságot ki kell fizetnie a népnek, még akkor is, ha azt nem ő generálta, hanem többek között egykori KISZ-titkár társa Gyurcsány, és rablókból álló holdudvara. Persze Orbán nem felelős, illetve Ő csak azért felelős, azért a négy év állami vagyon privatizációért, de az kötelező muszájságú volt. Nos, kedves olvasó reménykedni lehet,

hogy Orbán nem tesz többet ilyet, hiszen a remény hal meg utoljára, nem igaz? De attól még nekünk, úgynevezett kisembereknek nem lesz jobb sorunk. Továbbra is éhbéren tartva leszünk nekik a leghasznosabbak. Mi fizetjük mindennek az árát, de Ő lesz a vezérzseni, aki ezért megdicsőül majd. Csak még egyet, a tőkést nem érdekli a bányászok sorsa, élete, felőle meg is dögölhetnek ott lent. Őt egyedül a vagyonhalmozás, a pénz és a velejáró kiváltságos hatalom érdekli igazán. Magától, emberbaráti szeretetből nem fog ezen az álláspontján változtatni. A kormánynak az (lett volna), lenne a dolga, hogy útját állja a liberál-bolsevik és liberál-kapitalista nemzet kizsákmányolóknak. Hogy megvédje az országot és népét a cionista, vad-kapitalista keselyűktől, melyek előbb, vagy utóbb a csontjainkat is elpusztítják, csak idő kérdése. A szándék a napnál is világosabb. Az Orbán-kormány úgy látszik az asszisztens szerepét vállalta magára, Magyarország elpusztításában, amikor hitet tett az USA, az EU valamint Izrael mellett a-helyett, hogy a sokféle népi bölcsességgel

Kis idő

*Silány, aljas létbe löktek milliókat!
Rabok s laboránsok akolja az ország.
Arany folyosókon röhécselnek jókat,
Saját jólétüket törvénnyel megoldják.*

*Kibérelt nyájpásztor pintér-fokosával,
Megfelelni vágyik ravasz látszat elven.
Vigyázza a tolvajt, takarja magával
A görcsorrú sátánt, hogy ő is keressen.*

*Szédi a népet egység zsinatjával.
Enyvezi a fatrón saját nadrágjához.
Leplezi, hogy gyenge, nagy nemzeti-szájjal.
Minden hazalátót elpusztít, elátkoz.*

*Tapasztalta többször, a tömeg nem ember,
Nincsen, ki rátörne, trónjáról ledöntve.
Minden, amit így tesz, nem lesz ellenfegyver,
Fáraó, nagyvezér maradhat örökre.*

*Önmaga fényétől nagy, gyávaként bátor,
Csak a kipát látja, s törleszkedik bárhol.
– Kis idő s körötte kiürül a tábor,
Elmarad a haza mögüle magától.*

ellensúlyozott individualizációt, a nemzeti nacionalizmust választotta volna, a magyar nép meglegedésére. Nemzetté kovácsolásának érdekében, a-helyett, hogy az internacionalista, globalista Rockefellerek és Rothschildok és Sorosok, nyugat-európai és amerikai érdekérvényesítő tisztjei mellé áll. Ismét a hiszékenység áldozata lett a keresztény gyengeségű magyar nép túlnyomó többsége, s ez által azok is, akik hiába figyelmeztették társaikat a veszély globalista jellegére Orbán múltján, és elkötelezettségén keresztül. A tetejében még az időjárás is sújt minket, állandó borongásban tartva napos, meleg eget sóvárgó lelkünket. Én egyébként nem vagyok radikális, csupán magyar, de az, ha kell az életem árán is. És ezt várom el a magyar kormánytól s ameddig az ellenkezőjét látom, senki ne várja el tőlem, hogy lelkes legyek és lojális.

*Ez egy olyan élethelyzet, amiben nem nekem, a népnek kell bizonyítanom. S az adósságot sem nekem kell visszafizetnem, hanem azoknak, akik felhalmozták, elsikkasztották, ellopták, elherdálták, elgondatlankodták azt. Stb. Azok az emberek, akik a rövidlátók naivságával örvendeznek, ismét az értelmiség árulásának bűnét követik el. A lelkiismeretlenség az ördög tulajdonsága, márpedig az ördög liberális, és nem lojális, ezért tudott eddig győzedelmeskedni a nyugat és kelet pokollá változtatott édenkertjei felett. Azok, akik nem képesek szembefordulni támadóikkal, a gyávaság bűnét követik el, s kiszolgáltatják magukat és hozzátartozóikat a támadók kényének, kedvének s ez **megbocsájthatatlan!***

Látod-e a jólét, hogy kerül

*Látod-e a jólét, hogy kerül?
Hogy hó végére valós lesz a baj.
A rettegés, – kölcsön ne kelljen kérned.
Vagy meg kell alázkodnod, mint tavaly?*

*Látod-e más világ kiknek nem kell,
Arcát itt kiknek nem redőzi gond?
Kik kölcsönt kérni nem kenyérre járnak.
Kik rólad azt gondolják, jó bolond?*

*Látod-e, mire is kellesz itthon?
Kiknek válláról esik le a gond?
Az igened, kiknek arcát simítja?
Mikor jössz rá, miért is vagy bolond?*

*Láss át az ég vörös-sárgás fényén,
Mely mámorító szirénhangokon,
Rabul ejtette reménykedő lelked,
Hogy végleg elkábítson. Én tudom,*

*Az örömet lopják el tőled így!
S az életed lesz bánya mély, verem.
Mikor jössz rá már végre kis magyar,
Mások boldogok a te pénzeden.*

*Nézd, nézd kifosztott lelked viharát,
Rabszolgaságod másnak hatalom!
Könnyeid sóját, ráncos arcodat,
S mi jussod itt, csak magányos alom.*

*Láss, már lásd, a csaló Ózokat!
Mert elmúlik az a röpké idő,
És keseredett marad életed,
Mi életmézzel lenne tölthető.*

*Nézz! Látod-e, a jólét hogy kerül?
Hogy hó végére valós lesz a baj!
A rettegetés, kölcsön kell újra kérned,
És meg kell alázkodnod, mint tavaly.*

Csillagtükör, vesző vason

A magyar szabadság annyit tesz

A magyar ókor emlékei, hozzá kell, hogy tartozzanak a mindennapi élethez úgy, ahogy a XIII. században az ősi Rómától örökölt szemlélet hozzátartozott Itáliához. Hiszen egy nép nem létezhet a múltja nélkül, és nem épülhet fel egészségesen gyökerei nélkül. Magyarország magyarságának újraélesztésére a múlt reneszánszán keresztül vezet az út, legalábbis ami a nemzettudat újraéledését illeti. Az identitás megerősítése az ősök valós történelmén és kultúráján keresztül történhet csak meg, mely kiszorítja a romboló idegen hatásokat. Ez a fajta új humanizmus felszabadíthatja az idegen igában lévő öntudatot és emberszemléletet, megteremtve a szabad, merőben más, habitusában és kultúrájában magyar (pogány) gondolkodást, a maga belülről fakadó ösztönösségével, az ősmúlt példáin, szemléletén keresztül. Ahhoz, hogy ezt megtehessük, szabaddá kell válnunk. A magyar szabadság annyit tesz, hogy a nemzet önellátóvá és önmegvédővé válik, és saját nemzeti létét úgy alakítja, ahogy az neki a legjobb. Mindenféle, a magyarság egységére nézve káros itthoni és idegen hatás és nyomás kizárásával. A nemzet egységét, akár az emberi testet, egy olyan szív (kormány) kell, hogy éltesse, amely azért dobog, dolgozik, hogy az ország-testet a lehető legjobb állapotban tartsa. Azt a szívet, amely nem akarja, vagy nem képes fenntartani a test komfortérzetét, ki kell operálni, és új szívvel kell pótolni. A nemzettestben ez megtehető, sőt kötelező megtenni az élhető élet érdekében. Éppen ezért a magyar állam alkotmányos kötelessége, hogy a nemzet szuverenitását biztosítsa, (nem csak szavakban, de tettekkel) ha kell komoly áldozatok árán is. Ez a magyar nép és a magyar nemzet mindenek fölötti érdeke. Magyarország szuverenitása, függetlensége Mátyás halálával megszűnt, sőt már a kereszténység a magyarságra erőszakolásának Istváni-idejében, hiszen attól a pillanattól kezdve a magyarság nem tehetette azt, amit természetes vallása és kultúrája diktált számára. A tudomány a jogállamiság érdekében, fel kell, hogy tárja népünk igazi történelmét, ezen belül ősi kultúráját, és saját természetes vallásának már-már feledésbe vesző valóságát, szakralitásának lényegét. Új vérszerződést kell kötnünk egymással, új törzsszövetségre kell lépni a magyarság népcsoportjaival, a Kárpát-medencében s másutt, hozzánk

hasznos társadalmi helyzetben lévő népekkel. A vérszerződést képletesen kell érteni. Ezen a népek közötti közös érdekérvényesítési szerződéseket értem. E vérszerződés alapelvei biztosíthatják a magyar nemzet egységét, függetlenségét, jólétét és biztonságát, valamint a velünk együtt élő, a magyarságba beolvadt eleddig idegen múltú népeket. Ennek értelmében csak egy erős, a magyarság érdekeit védő és érdekeit érvényre juttatni képes alkotmányt kell létrehozni, mely kimondja: A magyar nemzet államalapító nép, melynek joga van saját államában a hatalmat gyakorolni, és az általa választott kormányt bármikor leváltani, ha az nem képviseli az ő érdekeit a leghatékonyabban. Ennek megalkotása a magyar nép érdekeit elkötelezetten képviselő magyar jogtudósok dolga. A így megszülető alkotmányt csak is az ország népe szentesítheti. Törvényre emelkedése csak is így következhet be.

Kedves olvasó! Mai helyzetünkben a fentiekből adódóan, a kormánynak haladéktalanul szembe kell szállnia a hazánkat életveszélyesen fenyegető globalista törekvésekkel. A magyar alkotmányt pedig a nép beleegyezése nélkül nem helyezheti hatályba. – Amelyik kormány ezt nem érti meg, annak pusztulnia kell! Tisztelt honfitársaim, sajnos a politikai mérlegünk rendkívül rossz egyenleget mutat. Ennek egyetlen oka van, s ez az ok a korrupció. A Kádár érával folytonos kormányok gerinctelensége, zsarolhatósága, egyszóval jellemtelen hazaáruló ügynökölése az, ami minden bajunk forrása. Miért mondom ezt, hiszen ezek súlyos vádak? Nos, kedves olvasó, felteszek Önnek egy kérdést, válaszolja meg legjobb belátása, valóságlátása alapján. Jobban él Ön ma, mint ahogyan élt az úgynevezett átkosban? – Persze, nem szépíteni akarom a múltat. Vagy akár csak tíz évvel ezelőtt, vagy akár két évvel ezelőtt? – Ismét nem a bankárookra gondoltam, de nem is a képviselőkre. Én a többségi társadalom átlagembereire gondolok.

– Nem érzel semmit, vagy talán csak azt, amit a kéreg? Mikor védőhámja alatt húsát marják a férgek? Mert minden féreg egyedül az élő húsról él. Lehet ágon születő, a végén összevész. Hiába vastagodsz, utóbb átfúrja törzsed, lényed, és gyümölcsöző kedveden gyilkos pusztítást végez. S már kedved is, ahogy az ár, elfolyik, s tovahibban, jövő nélkül hagyva a fát, megroppant tagjaiban. Mert célja az, hogy teljesen benned éljen a méreg, biztonságadó bensődben

tobzódjon az enyészet. Vacka és tápláléka vagy, még ha te nem is érted. Csak időkérdés, nem is sok s nem lesz erő kitépned.

Kedves olvasó! Ha úgy érzi, hogy akár Ön is írhatta volna e sorokat, akkor egy véleményen vagyunk. Nos a szomorú valósághoz hozzátartozik az a tény is, hogy a képviselői státusz, már régóta nem szól másról, mint az osztálytársadalom kiépüléséről, kiépítéséről. Mire gondolk? – s ez nem titok. A képviselők javadalmazásából s lehetőségeikből felmarkolható, legális és nem legális, de mindenképpen gazdaggá tevő anyagiakra természetesen. A képviselői státus mára, de sajnos már tegnap is az egzisztencializmusról szól. S ezt kihasználva a mindenkori kormánypártok, úgynevezett frakció fegyelme sem alapul másra, mint a képviselők egzisztenciális zsarolására. Aki azt a gombot nyomja, amit a lelkiismerete, s szakmai tisztánlátása diktál számára, azt rövid úton ellehetetlenítik egzisztenciálisan. Tehát kijelenthetjük, hogy a mindenkori parlamenti többség egysége a képviselői javadalmazás állandóságának s olykor emelésének a függvénye, s nem a szakmai tisztánlátásnak és képviseleti hűségnek az eredménye. Tehát ma már azért akar képviselő lenni, aki az akar lenni, hogy meggazdagodhasson, hogy anyagi egzisztenciája biztosított legyen s ezért mindenre hajlandó. Ezeket én csak a gerinctelenek csoportjába sorolom. Mindez nem is lenne olyan nagy baj, ha a kormányok alapvetően a többségi társadalom érdekében politizálnának. De sajnos ez nem realitás. S ezt jól bizonyítja az a tüntetés-sorozat, amely civil kezdeményezésként bontakozott ki, az önkényes alkotmányozás stb. hatására.

Éjjel tűnődő – szomorú munkás, te örök nyomorú. Jussod csak üres vasfazék. Jövőd lét-büszke omladék. Léted növekvő tűz, s kereszt. – Kísértet váró képzelet. Kasza, kapa és vaslapát. Tengert szárító szomjas láz! Rettenet gyilkos kényszerek, változást űző képzelet, elveszett babérkorona, zúgó ember-tenger csoda. Jövőt kiérlelt lázadás, gyávát ugrasztó botozás! Láncsal csikorgó nyers erő, vulkáni s bölcs tengerszelő! Jussot osztó forradalom! Igaz álmod húzó barom! Csillag-tükör vesző vason.

Kedves olvasó honfitársam! A kormány akár csak az előzőek, az évek során elvesztette, (vagy nem is volt neki soha) hivatása lényegét. Akár csak az a polgármester, aki azzal a tévképzettel él, hogy ő az önkormányzat, s a falu érte van. És elfelejti, hogy az önkormányzat

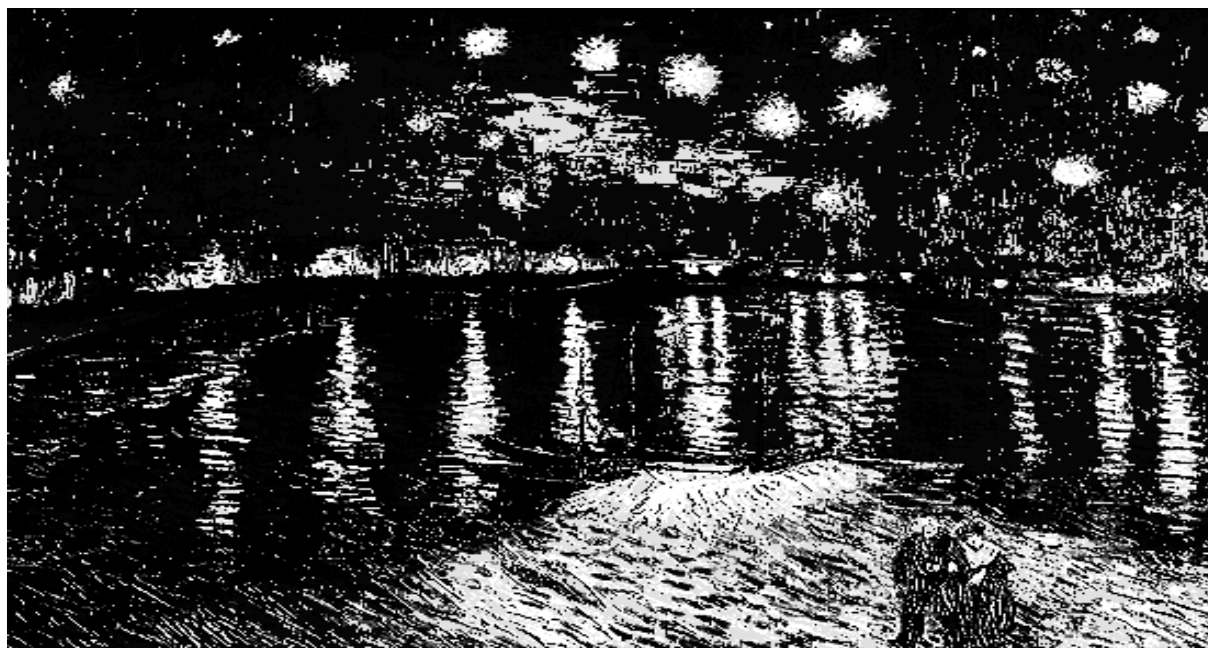
maga a nép s ő csak az elsőszámú közszolgája e közösségnek. Hogy őt azért választották meg, hogy a közösség érdekeit szolgálja legjobb tudása szerint, nem kevés javadalmazásért, s nem fordítva. Hát itt van az ateista, halálra zabált kutya teteme elhantolva. Kedves olvasó! Együtt érzek, s gondolkodom Önnel.

Kürthangos szívem kapuin, ki-be döngenek lépteim. Halvány zajt zuhognak az erek, s az értelem partjain gondolatban megérintelek. A távolság valahol még közös öröm. De elválaszt egymástól vak földi éned. Múltunkat jelenünktől, jövőnktől a mát, mint közös örömünktől valós lényegünket. Nem ismered? Nem láttad? Nem tudod: Szögesdrótjain folyton fönnakadva. Benned ráncolódó akadály a rád épülő „nem”-ek földi hangja. Elszeparálja lényegünk értelmét, ős egységünk sejtjeiről leválva. Folyvást rontja bús földi helyzetünket fel nem tett kérdéseink lelki árnya. Az őszinteség vak elpusztítása: A bűn titkoltság erős kényszere, a barátságok földbehantolása, a titkosultság kényszer-érdeke. E romlottságunknak bűnös világa, bújócska létünk hazug kényszere. A makacs számár ösztön-félsz IÁ-ja az értelemnek bűnös végzete. Régóta vágylak változás hulláma, fogd önmagadba emberi fajom, egy naptól fényes tisztuló világban. A tisztesség partjain – gondolom.

Igen honfitársaim, nagyon sok a változtatásra szoruló tennivaló! Ahhoz, hogy jobb belátásra, s igazi népképviselőre kényszerítsük a kormányt, egységessé, egységes nemzettudatúvá kell válnunk. Mint azt már előző írásom egyikében leszögeztem az igazság és a szeretet a szegények privilégiuma, lelki értéke. De ha mi nem teszünk rossz sorsunk ellen, a kormány s udvartartásuk, nem fog, hiszen ők nem nélkülöznek, mert részesei a kettős mérce privilegizáltjainak. Így csak abban érdekeltek, hogy minden maradjon a régiben, s ha lehet ez az állapot számukra állandósuljon. A mostani kormány alkotmányos törekvései ezt a valóságot kívánják konzerválni. Minden más csak retorika, egyszerű nyelven szólva, csak parasztvakítás! Kedves és kitartó olvasó! Folytathatnám a hibák és bűnök felsorolását, de sok értelme nem lenne, csak abban az esetben, ha látnám a lakosság köreiben a szándékot, a változtatás szándékát. De valljuk be őszintén, addig ameddig a pártok kényük-kedvük szerint tudják megosztani, s ezzel együtt egymás ellen fordítani az embereket, addig esélye sincsen az érdemi változásnak. A reform erejű változáshoz egységes nemzettudatra, s

egységes összefogásra, fellépésre lenne szükség. Olyanra, amely kiveti magából a haszonlesőket, s a hitelüket vesztett politikusi elitet!

Szél, ha fárad, lomb, ha hull, úgy múlt el ez az év. Ősz-sárga volt a július, s halál-sápadt a tét. Jajongva foszlott szerte szét a dermedt fák derén, két félrevert harangnyi hang, a tied, s az enyém. Szórta a tüskés zúzmarát fejünkre rá az ég, gyertyát is félve gyújtanák, nincs miért örülni még. Csak dülőúton a kereszt csupasz ágasa áll, ellopták rég a messiást, Ő is áru csupán. A lélek itt, akár a lét, üres lett s dísztelen. Nem jár szánkó a szűz havon, a vágy gyermektelen. Csak kéken lógó jégcsapok hegye mered feléd, s amit láthatsz magad körül, az már nem a tiéd. Az óra mikor éjfél üt, hogy folytatod tovább? Harcolni fogsz, vagy elhagyod hófödte kis tanyád? Asszonyi öl, szomszéd, barát, neked itt mennyit ér? Akkor is, hogyha dermesztőn fúj kinn a böjti szél. Tanyasi ház e kis haza, mit beborít a hó, körötte bedőlt kerítés, a szél ellen se jó. A hátsó udvar söprűzött, körötte szürke jég. A repedezett ereszről csapokban lóg az ég. A kiskapuból kígyó út vezet a földön át, De nincs sehol, e távlatból a szem semmit se lát. Egybe olvad a láthatár az ég fehér ködén, marasztaló hó-harangot öntve föntről körém. Hát várok, és nem indulok. Még parázslík a fa. A kályha körül ücsörgök veled, s az éjszaka múlását várom, amíg kell. Ma mást nem tehetek, de mikor feljön majd a nap, felkelek veletek.

Ha elfogy majd a jó magyar

*Csak egy az igaz ősi múlt, ahogy történt, nem úgy írott.
Átsüt bozót-sűrű időn, és jelöletlen sírokon.
Átüt a bűn, az árulás, a korona aranyain,
Ahogy ütött a dárdahegy, magyar király magyarjain.*

*Akár a múlt a jelenen, s írig gyalázott a zászló.
Elárultak újra magyar, ahogy István, ahogy László!
Családi lett a hatalom, nem össznépi nagy jutalom.
Kötélre érett a király, már nincs szabad föld s bizalom.*

*Térítenek gazdag papok, s ha nem térülsz kutya magyar,
Birkává tesznek az adók, s jámbor leszel igen hamar.
Ha ember leszel, mégse báb, hát bárányarcú farkasok
Tépik gúnyadat, húsozat, és rád hajlik a gumibot.*

*Hitedet számon tartja fenn, egy szűk, udvari apparát.
Ha nem vagy hitelpárti hát, inkább csak fogd be a pofád.
Kussolj magyar, húzd meg magad, ne lássanak a jó papok.
Mert vár a rácsok csendje rád, mint gyászos-végű tegnapod.*

*Ha túlélted a hódítást s számonkérés sem taposott,
Megöl majd szűkös életed, és bizonytalan holnapod.
Pénzt ad a rend, üres jelet, becsap, emel és árverez.
Ha nem törlesztesz uzsorát, tönkre teszi az életed.*

*Ellenség lettél nem barát, ha nem vele, – hát ellened.
Rád uszít ő adó kutyát, rád kitenyésztett vérebet.
De rangot kapsz, és birtokot, ha lovagjai közé állsz.
Ha hűtlen harcai között, hűséges csatlósként kiválsz.*

*Ha elfogy majd a jó magyar, lesz vágott szemű telepes.
Szolgahad, béres és júdas, mindennapra tiszteletes.
Kit érdekel mi volt korább, e szent föld valódi neve?
Csak az idegen szívűek tágas zsebe legyen tele.*

*De ahogy múlik az idő, kutyabőr, pecsétes írás,
Elveszik majd, mint a magyar nemzeti hovatarozás.
Sok karaty-nyelvű idegen, túrja földed, issza borod.
Azt, hol nyugszik apád s anyád, többé hiába is tudod.*

ÓLOMSZEKÉR

Aztán el ne felejts

Milyen magyarok ezek ott fenn Gabikám?

„Vándor, állj meg! Korcs volt anyja vére.

Más faj állt a kihunyt helyére,

Gyöngé fővel, romlott, szívtelen

A dicső nép, mely tanult izzadni.

S izzadás közt hősi bért aratni.

Névben él csak, többé nincs jelen.”

(Kölcsy Ferenc /Zrínyi dala)

– Jó reggelt kívánok Papi-bácsi, hogy van? – Az öreget mindenki csak papinak, öreg-papinak, papi-bácsinak hívta. Hogy miért? Hát, mert olyan papisan atyáskodó, csupaszív ember volt mondják, fiatalabb korában is. Így hát rajta maradt becenévként. Nem haragudott érte, hát én is így köszöntöttem az időst, aki valamikor vidám utcabelim volt.

– Szerbusz fiam! Nem sokat alszom én már, sosem voltam hétalvó. – Bár az onokám is lehetnél, – már, ha lenne onokám. De ezektől még ennyi se tellett. Mi lesz így ebből a hazából? – dohogta. – Csak a boltba mennék egy kis tejért... meg kenyeret is... – köhécselte levegő után kapkodva az idős, aki valamikor még önálló hatholdas gazdaember volt a kollektivizálás előtt, s akinek a gyereke beköltözött a városba, hogy vigye is valamire, mert a paraszti, tsz-paraszti sors nem derogált. Így aztán Papi magára maradt feleségével, Bori nénivel. Ő tavalyelőtt szenderült jobblétre, s úgy, hogy legfőbb vágya, egy kis unoka, nem teljesülhetett, mert a menyé féltette színésznői karrierjét, na meg az alakját.

– Hozok én magának tejet, meg kenyeret Papi-bácsi csak menjen vissza, beviszem hazafele menet.

– Köszönöm fiam, de ha már elindultam... – legalább egy kis friss levegő éri a mellyemet, mer hogy... jó az, na!

– Ahogy akarja Papi-bácsi. – A fia nem szokta meglátogatni? – kérdeztem.

– Az... rokkant nyugdíjas már, aztán, hogy elvették az utazási kedvezményét, nem igazán jön. Nem tudja kigazdálkodni az árát, azt mondja. A felesége is elhagyta. Kellett neki művésznőt elvenni. Ráment a gatyája, meg az élete is. Még én szoktam kisegíteni abból a kis nyugdíjamból. – Ha jön csak, kéregetni jön. Hova futott ez a világ?

Sűrű pelyhekben esett a hó, a levegő is megenyhült kissé.

– Valami egyéb dologban tudok-e segíteni Papi-bácsi? – kérdeztem az idős parasztot.

– Hát te még fiatal vagy, terád még odafigyelnek. – Mondd meg az uraknak, ott fenn a tiszteltbe, s elgunyorosodott az arca, hogy csináljanak valami mást, mert

amit eddig csináltak azzal csak megnehezítették a magamfajta szegénynép életét, s mi nem ezért harcoltunk annak idején a fronton, meg a kádárékba. Adják vissza a földeket a magyar paraszt embereknek, ahogy ígérték, addig még vannak. Vagy minek vannak? (Nem pontosan tudom kikre gondolt, mikor ezt kérdezte.) Majd azok tudni fogják, mit kell vele csinálni. Meg minden mást is. Ahogy a kofák mondták annakidején a fináncnak. – Ha nincs birka, sajt, se túró, minek a kispiac. (vircsaft)

Világosodott, a hó egyre nagyobb és sűrűbb pelyhekben esett. Már vagy négyötcentis is lehetett. amikor kiléptünk a bolt ajtaján, merthogy megvártam az öreget. Kint a bolti segéd javában lapátolta a havat egész a sarokig. Ezzel is megkönnyítve az életet, az időseknek mindenképpen.

– Minden jól Papi-bácsi. Köszöntem el, miután a háza kapujáig kísértem az öreget.

– Köszönöm fiam, hogy elkísértél. Aztán el ne felejts szólni az uraknak, hogy most már ránk is gondoljanak, ne csak magukra. Te vagy az íróember, amit te mondasz, azt csak meghallják?

– Aha... ahogy azt maga képzei Papi-bácsi. Azok csak saját hangjukat hallják. Attól vannak elbűvölve.

– Hát... – újságot csak olvasnak?

– Ki tudja, mit olvasnak ezek Papi-bácsi?

– Na mindegy, erre a kis időre, ami nekem még hátra van, legyintett az öreg, és becsukta maga mögött a vagy százhusz éves megkopott, de még mindig masszív, kis fakaput. – Én is hazafelé vettem az irányt.

Kedves, és türelmes olvasó! Papi-bácsi legyintése volt a legbeszédesebb jel azt gondolom ebben a kis epizódban, amit téli színe miatt cseppentettem ide. Nyolcvanhat évvel az első nap-látta után, – és csak egy **legyintés**. Ennél egyértelműbb, és rövidebb jellel még senkinek nem sikerült tudatnia reményvesztett véleményét a mai magyar valóságról. Én tudom, mert már többször is beszélgettem Papi-bácsival, hogy nem a magunkfajta szorgalmasan dolgozó, mégis szegény emberekre gondol, amikor legyint.

– **Milyen magyarok ezek ott fenn, Gabikám?** – Kérdezte tőlem keseregve, mikor összetalálkoztunk olykor, s beszélgettünk a világ dolgairól, s benne a mai urakról, ahogyan Ő mondta. Mert, hogy régen is voltak urak a háború előtt, de ha a hazáról volt szó, s abba mi is benne voltunk, az életüket is odaadták volna, akárcsak mi. Azt hiszem, mára csak mi védenénk a hazát önként, mert mi tudjuk, hogy a haza mi vagyunk családosul, az urat játszókat nem. Hát milyen példamutatás ez? Apám kitagadott volna mind a hatunkat, ha nem megyünk, mikor a haza szüksége úgy kívánta. De ezeknek a magyar csak igavonó baromnak kell. Milyen magyarok ezek, mondd meg nekem őszintén, tiszta szívedből Gabikám?

Kedves olvasó! Ön szerint mit lehet válaszolni egy ilyen kérdésre? Talán azt, hogy: Nem lehet valaki lelkében, szívében, tudatában teljes értékű magyar ember, ha szellemiségét, cselekedeteit idegen érdekekért alkotott, idegenből hozott, a bosszúállás emberi tulajdonságával felruházott, egy faji hasonlatosságra formált hamis-képre, vallásra épített tan vezérli, kizárólag e faj vagy vallásszervezet világi hatalmának szolgálatában? És, **hogy az egyén, emberszemély függetlenül földrajzi helyzetétől nemzetközössége létének biztosítására kifejtett egyéni törekvésein keresztül mérhető meg igazán!** – Hát igen kedves olvasó! Most, ezen vonások alapján vizsgáljuk meg választott kormányaink, kormányunk, milyen bírálatot érdemelnek, érdemel. Kedves olvasó! Minden cselekményt, eseményt, mely körülöttünk zajlik, kizárólag a fent említett szemszögből értékelhetünk. A történelmi eseményeket vizsgálva arra az álláspontra kell jutnunk, hogy a múlt minden jelensége, ismert vezetőink, vagy névtelen, de nemzetközösségünkhöz tartozó nem hivatalos személyek állampolgári cselekedete a **nemzeti lét megtartását** szolgálta-e, szolgálja-e, vagy sem? Az megállapítható elsőre, hogy a nép, azaz honfitársaink túlnyomó többsége semmilyen közvetlen felelősséggel nem vádolható. Azonban választott, vagy csak a nyakunkra ültetett vezetőinkre ez már nem mondható el. Induljunk ki abból, hogy mi egyéni lelkiismeretünk vizsgálatának mércéje? Hogy egyéni életcélunk, egyéni tetteink, törekvéseink milyen formában és mértékben elégítik ki az első számú természeti törvényt: **A NEMZETI LÉT ÉS MEGMARADÁS BIZTOSÍTÁSÁT?** Kedves olvasó! Van-e bátorságunk, lelkiismeretünk egyéni és nemzeti önismeretre? Vagy már maga a gondolat is felháborít, és ellenállásra késztet? Ha így van, az azt jelenti, bűnösök vagyunk, és gyengék is, egyenként is és együtt is. Mindenki tegye a szívére a kezét és gondolja végig: – Mikor, és hol és mivel ártottam hazámnak, nemzetemnek s ezen keresztül önmagamnak tudatosan, vagy anélkül? Én azt gondolom a nemzet túlnyomó része, a munkából bérért (éh-bérért) dolgozók tömegei minden szempontból mentesíthetők a felelősségre vonás alól. Egyrészt azért, mert sem idejük, sem hatáskörük nem volt, hogy szándékosan, vagy anélkül nemzetünk érdeke ellen tegyenek. Másrészt a magyarok túlnyomó többsége hazáját közvetlenül is szerető tiszta és őszinte ember, akinek nincsenek külföldhöz kötődő anyagi és ideológiai érdekeltségei, érdekei. Szemben azokkal a minden szempontból kisebbségnek számító, de cselekedeteikben rendkívül káros, kettős állampolgárokkal, akiknek kormánypozíciója és háttér hatalma van, tehát lehetősége arra, hogy sajátosan önös céljai érdekében, akár a nemzetárulás bűnét is elkövethesse. Az eddigi kormányok, tradicionálisan követik el ugyanazt a bűnt, amit történelmi elődeik. Mint, például: I. István királyunk idejében az erőszakos kereszténységre-„térítések” után katolikus királyaink, akik külföldről behozott német, olasz, francia, idegen „hitoktatókat” úri méltóságba emeltek. Így a szüntelen testvérharcokban a hatalmon levőket támogató elemek száma állandóan gyarapodott. Ezért a honalapító magyarság saját hazájában egyre mélyebbre süllyedt gazdaságilag és politikai jelentőségében is. A szabad magyarból a katolikus államhatalomnak teljesen

kiszolgáltatott „jósága”, azaz jobbágya lett. – Ma mit látunk, (miután eladtak, elloptak s így megsemmisítettek minden önállóságot) a multinacionális cégek behívását, ezen kívül a kormány a múltrezsimek „hitoktatóit”, idegenszívű (ügynökeket) hódítóink vazallusait ülteti tanácsadói székeibe, sőt miniszteri bársonyszékeibe. Persze csak azért, mert ezek a térítők tudják legjobban megvalósítani azt az idegen érdeket, amivel királyunkat is átítták indulásakor. Így mára nem maradt más feladatuk, mint az ország-ügyeket a megbízóik által helyesnek vélt mederben tartani. Vagy, ha netán letérne a tanítvány a javasolt, (kijelölt) útról, hát visszatéríteni (rugdosni) arra, kíméletlen módszerekkel is, ha kell. Kísértetiesen ismétlődik a múlt: – Minden nyugati tapasztalatot felhasználva, a legválogatottabb módszerekkel az ország lakosságának kegyetlen katolizálása, nemzedékeken át folytatódott. (Ma a katolizáció helyett a globalizáció elfogadtatása a térítés célja). Politikai, társadalmi berendezkedés formájában a legbonyolultabb feudális államrend uralkodott, ha ezt egyáltalán rendnek lehetett nevezni. A központi királyi hatalom abszolút uralmi helyzetének megtartására állandó külföldi segítségre szorult. Ennek ára volt: **A valóságos nemzeti függetlenség nyugat felé való feladását követelte királyainktól.** Azaz szuverenitásunk teljes feladását, akárcsak ma. Kedves olvasó! Az alaptörvény lényegében ennek a hatalomnak feltételeit volt hivatott megteremteni. A munkavállalói jogok minimálisra csökkentése a magyar oktatás színvonalának tönkretétele stb. az emberek jobbági (adós rabszolga) sorba való visszaszítását volt és van hivatva szolgálni. A párhuzam igazsága önmagáért beszél. De folytatva a történelmi példát: A másik látható és a mindennapi életben sokkal jobban érezhető hatalom, az egyház, vallási befolyásán keresztül a központi királyi hatalmat is gyepölőjén tartotta a feudális hűbérurakon keresztül (akiknek zömét idegenek alkották). Minden emberi szabadságjogától, emberi méltóságától megfosztva, állati sorban taszítva, rabszolgaként élt a fegyverek erejével katolikussá „térített” honalapító nép. – Nos ma, kedves olvasó, ugyan ezt a szerepet tölti be a ball-liberális média. Hát nem hátborzongató e párhuzam, a feladat egyezés azonossága? Hiszen éppen napjainkban bizonyosodhattunk meg ennek brutális működéséről. Kedves olvasó! Akkoriban azok, akik ezen hódítói térítésnek ellenálltak, azok az ősi hitükhöz görcsösen ragaszkodó néprétegek földönfutóvá, járhatatlan erdőségek, mocsarak lakójává tétettek. Ma annyi a különbség, hogy ellenállni sem kellett ahhoz, hogy földönfutóvá tegyék őket, persze vannak, akik visszavásárolhatták hitelből hajlékaikat. De a többséggel nem ez történt. Nos, ezért annak idején állandó jelenség volt az ún. „pogány-lázadás”. A mindenéből kifosztott, bujdosó pogány egyszerű értékelésében: Az új vallás és az új hatalmi rendszer egyet jelentett. E pogánylázadások, majd később a katolikus történelemírásban a „parasztháborúk” egy célt szolgáltak. Tévesen, de az új vallás hirdetőinek, papjainak meggyilkolásával úgy vélték megsemmisítik az új társadalmi rendet is. Amikor e lázadások jellemzése úgy van lefestve, hogy az a szegény parasztság helyzetének javítását célozta, a háttérben megtaláljuk a régi hitnek, a régi vallásnak a visszaállítására való

törekvéseket is; mert a régi hit, *a régi vallás elválaszthatatlan az emberi szabadság gondolatától*, az emberi egyenlőség visszaállításának megvalósításától. S ehhez soha nem lehet késő. Nos, kedves olvasó! Amikor az EU-ból való kilépést szorgalmazták az így pogánnyá, (vidéki) lázadóvá degradált, ill. fasisztának, antiszemitának, rasszistának bélyegzett emberek százezrei, akik görcsösen ragaszkodnak magyarságukhoz, akkor ne feledjük, hogy Ők ettől a globalista, történelmünkön átívelően rajtunk élősködő és uralkodni akaró hatalomtól akarják nemzetünket, s önmagukat is megóvni, s visszavezetni minket saját ősi szakralitásunknak, és önrendelkezésünknek szabadságához. S ha már mindenáron szenteket, vagy szentet kellene avatnunk a magyar történelemből, akkor én Budai Nagy Antalt javasolnám Gellért püspök helyett, akit úgy mellesleg hordóban gurítottak, jó okkal az ő urának színe elé. – Kedves olvasó! Ideje szembenézni a valósággal, miután megismertük azt, hiszen csak akkor tudunk életképes életet, létet szolgáló célokat kitűzni magunk elé, nemcsak mint egyének, de mint nemzet is, ha e tudásból merítve erőt a tettek mezejére lépünk. – Hála a magyarok Istenének, ma már a kerékbetörések és máglyák ideje lejárt. Hit felfogásunkért, és szabadság vágyunkért ma már senki sem tud bennünket a vádlottak padjára állítani, pedig nagyon szeretne. De a **valóság** felismerésével és annak következetes alkalmazásával, nemzeti túlélésünk érdekében, sürgetnünk kell önmagunkat, és el fog érkezni az idő – talán előbb, mint remélnénk, amikor végleg megszabadul magyar népünk a globalista-mételytől, s a keresztény mákonytól, az ezeréves agymosástól. Utána pedig **LÉLEKBEN ÚJJÁSZÜLETVE**, a magyarok Istenének a bocsánatát elnyerve ezeréves hűtlenségünkért, bizalommal és öntudattal járjuk tovább az elkövetkező évezredek **napfényes** útját Istenünk szándéka, rendelése szerint. Kedves és türelmes olvasóm! Sorolhatnám a történelmi párhuzamok tartalmi egyezőségeit korunk rákfenéjével, de száz szónak is egy a vége. Így hát inkább csak azok tanulságát összegezném néhány mondatral összegzésként. – Kedves olvasó, tisztelt magyarérezelmű honfitársaim! Orbán Viktor ismeri a történelmet. Ha másért nem, hát azért, mert ismertették vele. Ezért úgy döntött, nem szakítja meg annak tradicionalitását. Ez a tradíció (hagyomány) pedig nem más, mint az, hogy a magyar urak, I. Istvántól kezdve úgy tartották fenn, és meg hatalmukat, s a velejáró fényűző életüket, hogy a külföld anyagi és katonai támogatását elfogadták, kérték, s élvezték, ha kellett saját népükkel szemben is. Ezért cserébe kiszolgáltatták országuk szuverenitását, azaz lakosságuk önállósodásának szabadságjogát. Ezért élt a magyar nép a történelme során mindig az adóprés szülte nyomor és szegénység szorításában. Ez volt az **ár**, és ez ma sem változott. Annak, hogy királyaink, hercegeink, grófjaink a múltban is, és ma is, az arisztokrácia gondtalan, nélkülözésektől mentes életét élhesse, ezt kell tennie. Orbán is ezt teszi, s hogy ez ne változzon, ha kell, akárcsak elődei az erőszaktól sem riadna vissza, mint ahogy a megszorításoktól sem. Csak legfeljebb másként kommunikálja. Kormányról, kormányra ez folyik, s eközben a mi életünk minősége, szemben az övékével csak

folyamatosan romlik. Ezt kellene már végre világosan felismernie mindenkinek itt lenn! És minél előbb tenni ellene! Addig, ameddig még nem késő!

– Hát, Öreg Papi én megmondtam, ahogy kérted. De azt már, hogy meg is hallják, netán meg is fogadják, nem garantálhatom, pedig itt lenne az ideje, hogy ismét a nép, a nemzet kerekedjen felül, a Janus-arcú liberális, pestist terjesztő vírusgazdákkal szemben. – De te, ma már ezt jobban tudhatod, hiszen együtt vagy őseinkkel a régi, égi törzsszövetségben, s én tudom, közben jársz ügyünkben a **Magyarok istenénél**.

A magyarok istenéhez:

Add uram, hogy népem visszanyerje idegenfelismerő képességét, s megvívja végső, de legfontosabb harcát a szabadságért. E hitben s harcban erősíts meg minket Uram, s vezess ki minket ezeréves tévelygő hűtlenségünk labirintusából.

A nemzeti vallás

— *Azok a népek, amelyek ősi hitvallásuk mellett kitartottak, megtartották nemzeti tulajdonságaikat és e mai világszerkezetben döntő befolyással bírnak. E vallási felfogások, e népek nemzeti öntudatára, nemzeti egységük megtartására felmérhetetlen értéket jelentettek és jelentenek ma is! Ezek a nemzeti hitvallások a múltban is kielégítették, s kielégítik ma is e népek számára az elsőszámú természeti törvényt, fennmaradásuk szolgálatát.*

Tisztelt és egészségesen kíváncsi olvasóm! Ezen gondolatok, melyek papírra vetve, a maguk súlyos tehetetlenségében hevernek egymáson Ön előtt, akár egy halom hasított fa, szorítva, nyomva, összefogva dolgában egymást s így megpróbálnak visszavezetni minket hitünk, szakralitásunk ős eredetének őszinte felismeréséhez, melyet a sátáni erőszak ezer éve elszakított önnön lényegétől, a nap erejétől, az élet dicsőségétől, az igazi erőttől, a magyarokat másoktól megkülönböztető ősvallástól. Kedves és gyanútlan olvasóm! – Az I. István királyunk idejében történt erőszakos kereszténységre „térítések” után, még sokáig harcoltak őseink saját vallásuk, és ezzel együtt régi életformájuk visszaállításáért, ami egy államalapító nép esetében a legtermészetesebb, és dicsőségesebb tett volt, hiszen nemzeti vallásuk, faji fennmaradásukat volt hivatva szolgálni. Tehát leszögezhetjük kedves olvasó, hogy nem a „vegetálás”, de a valóságos, a szó legszorosabb értelmében vett nemzeti lét fennmaradásának egyik elengedhetetlen, alapvető tényezője a NEMZETI VALLÁS! Nem a fegyveres erőszakkal ránk kényszerített, hanem a saját megtapasztalása, felismerése

eredményeként kialakult természetes istenhit, az eredeti magyar ősvallás. Hát kedves olvasó, azt bizonyára Ön is tapasztalja, hogy egyre inkább gyarapodik azon szabadhitűek száma, akik nem tolerálják a katolikus vallásokat sem tartalmilag, sem formailag, de igazából nem tudják megindokolni, hogy miért éreznek ellenszenvet e vallások iránt. Tegye fel bátran magának a kérdést, vajon mi okozza ezt az elidegenedési tendenciát? A válasz rendkívül egyszerű. Az emberekben a technikai, világnézeti, társadalmi fejlődés ellenére, a nemzeti (saját meggyőződésű) erős vallás tudja egyedül létrehozni azt a lelki állapotot, melyben az egyén belső élete, minden külső viszonytság ellenére nem hogy kettészakadna, de éppen a történelmi megpróbáltatások következtében mind szorosabb egységbe kovácsolódik. Az így kikristályosodott vallás válik egyfajta közösségen belül **nemzetivé**, így kapcsolódva saját népével. Az így kialakult vallás minden parancsolatával nemzeti öntudatra is nevel! Hiszen közös etosza olyan erő, mely képes össze, és egyben tartani az egy nyelvet beszélők lelki közösségét. Egy idegen, ránk erőltetett vallás ezt nem képes létrehozni, még ezer év elteltével sem. Nos ennek a hitnek, meggyőződésnek a hiányérzete az, s a keresztény vallás idegensége a magyar lélekben, ami kiüríti a keresztény templomok hamis mesetereit, hideg termű házait. Kedves olvasó! A leírtakból kiderül miért olyan fontos a saját közösség meggyőződésű vallás, hit, a magyar ős-szakralitás felismerése. – ***A nemzeti, vagy egységesen ősi vallású ember hite, elidegeníthetetlen nemzeti közösségétől.*** Ez a legalapvetőbb természeti törvény, s ezt a törvényt szegte meg az a magyar király, akit a hamis történelemoktatás szentnek tart. Pedig ezen ősi vallás üldözésével és elpusztításával, tulajdonképpen saját nemzete gyilkosává, árulójává vált. Az már tudományos közhelyszámba megy, hogy nemzeti egységet, nemzeti műveltséget, nyelvet, nemzeti öntudatot csakis egy nép lelki, szellemi felépítésének adottságaihoz formált, évezredekken át fenntartott nemzeti vallással lehet megtartani és tovább fejleszteni, az azt alkotó alapelemek változatlanul hagyásával. Tehát kijelenthetjük, hogy **mai sorsunk egyenes következménye ősi vallásunk megtagadásának.** Ezzel együtt azt is kijelenthetjük, hogy István ősvallása megtagadásának büntetése, fia elvesztésén kívül a nemzet ezeréves pusztulása is. Kedves olvasó! Lassan kialakul az a kép, melyet láttatni szerettem volna. Nevezetesen, hogy az a történelmi háttérkép, ami a kereszténységet agyontömjénezi, csupán délibáb. Vagy másként fogalmazva, színes paraván, aminek feladata a valóság elfedése, s így a nép, előre kitervelt aljas szándékból való félrevezetését szolgálta, és szolgálja, a mindenkori hatalom érdekei szerint, ma is. Kedves és hiszékeny olvasó! A nemzetek kialakulásának időpontjában alakultak ki a nemzeti vallások. S e vallásokat népi életkörülményeik, módjuk jellemzői határozták meg, s fordítva, így formálódott ki ősi világszemléletünk is. De ami nekünk ma a legfontosabb, hogy minden erőszakos térítés, kegyetlenkedés ellenére, végérvényesen kiirtani nem tudták ős-vallásunkat, éppen azok az életkörülmények, melyek kialakulásuk meghatározói voltak őrzik azt. A hagyományainkban, kultúránkban itt-ott fellelhető ma is istenhitünk, ősi nemzeti vallásunk emléke,

(életfa) mint a magyarság lelkülete felett lebegő ősi szellem, mely új nemzeti tüzet, új lángot gyűjthet a lelkekben. Ki az, az igaz magyar ember, aki ne szomjazná ősi vallása isteni erejét, s segítségét ezer év nemzeti tragédiáinak keservei után, (hisz a keresztények istene nem segített) s ne sóvárogna, most már a magyarok istenéhez víg esztendők után, akárcsak Kölcsey a himnusz lelket láttató soraiban.

***„Balsors akit régen tép. Hozz reá víg esztendőt.
Megbűnhődte már e nép a múltat, s jövődőt.”***

Kedves olvasó! Mindezen tudás és népi hagyománykincs, amit most helyszűke miatt nem sorolnák fel, táncaink, ünnepi szokásaink, gazdasági, vagy évszak üdvözlő és búcsúztató kultúránk hagyományinak tárházából, vagy akár zenei örökségünk kincsestárából mind, mind forrás lehet lelkünk magára találásának útján. – De mindenek előtt, ahhoz, hogy elkezdődhessen megtisztulásunk, meg kell említenünk az egyéni lelkiismeretvizsgálat szükségességét. Annál is inkább, mert az egyéni lelkiismeretvizsgálat eredménye tükrözi a nemzeti gondolkodásmódot, ahogy az embert lelkiismerete. Válaszolnunk kell őszintén e kérdésre: Van-e bátorságunk, lelkiőrünk nemzeti és egyéni lelkiismeretre? Kedves, hitben és identitásban változni képes magyar olvasóm! Tételezzük fel magunkról, hogy szellemi erőink teljében, képesek vagyunk szembenézni a valósággal, bármilyen számunkra még kellemetlen igazságokat tartalmazzon is az. Igen, hogy el tudjuk viselni a történelmi stb. valóság italának keserű ízét, célunk elérésének érdekében. Nos kedves olvasó! Tartsunk egy kis lelki önismeret vizsgálatot! – Önvizsgálatunk első lépéseként, be kell látnunk, annak ellenére, hogy idáig el akarták hitetni velünk, (altatás céljából) hogy mi legek vagyunk az élet számtalan területén, a tudományban, a művészetekben stb. szóval be kell látnunk e mély berögződöttség, öntömjén ellenére, hogy semmivel sem vagyunk jobbak, leg-ebbek, mint más népek. És jó, ha megütjük az átlag mértéket népünk jó tulajdonságainak értékelésénél. Például és egyáltalán, jutottunk-e többre a mellkas veregető frázisoknál hazafiasság ügyben? Tudniillik, az önfelmagasztálás, a magunkat leg-nek tartás beivódása egónkba okozta eddigi bukásainkat, és a mai napig e téren meg nem álltunk egy „józan pillanatra”. – Siralmasan jellemző állapot ma is a külföldön megjelenő egyes „történelmi tanulmányok” bekezdő sorait olvasni: „...a magyar, mint öntudatos, büszke keresztény nép, mely a legelsők között...” stb. stb. Történelmi tragédiáink tükrében soha egy pillanatra sem vizsgáltuk önmagunkat, önmagunk bűneit, hogy e tragédiák bekövetkeztében mekkora szerep jutott saját magunknak, hibáinknak, bűneinknek? Vajon, miért nem? Hogyan összeegyeztethető a keresztényi alázat a keresztényi hazafisággal ezen önvizsgálat során? Hisz e két fogalom egymás ellentétpárja. Mire is gondolok? A kereszténység önmaga felsőbbrendűségét hirdette ezer éven keresztül, s ennek hangot is adott a történelem, amúgy általa fennhézázóvá, kirekesztővé, lelkiismeretlenül harácsolóvá

változtatott nyugat-Európa országaiban. S ezt tette idegen hatásra, a magyar kereszténység is avval, hogy minden másként gondolkodó népet, felekezetet, ha tehette lenézett, így saját magyarságának eredetét is. De mindez csupán a politika dölyfös, kereszténységére oly (érdek) büszke elitjének tulajdonsága volt. A nép soha sem tett ilyen különbséget, hiszen neki együtt kellett élni a politika által lenézett, semmibe vett népcsoportokkal, s ő jól tudta mi az igazság. Az ellenségeskedéseket, a háborúkat soha sem a nép szította, robbantotta ki, de mindig a magát a nép fölé helyező ostoba és telhetetlen politikai és gazdasági elit, és ez ma is így van. Folytatva önismereti kötelességünket, ki kell jelentenünk, a múltbeli és a mai valóságért csakis saját magunkat hibáztathatjuk, ill. politikai, gazdasági, és kulturális kormányzatainkat, s nem népünket, vagy a kereszténységben lenézett szomszédjainkat. ***A történelem folyamán egy életre-való nép a körülményeit saját maga teremti meg nemzeti létének biztosítására.*** Kedves olvasó! Az is igaz, hogy amikor a nemzeti lét körülményeit (mint ma) idegen népek alakítják, elitjének jóvoltából, akkor e nép öntudatos, büszke keresztény mivolta, politikai minőségjelzői már nem a valóságot jelentik, hanem csak egy vágyalom valóságának vélt szivárványvilágát, s ez sajnos Magyarországra az erőszakos katolicizálódás óta jellemző. A nemzeti önismeretre, annak feltárására, legnagyobb szüksége választott vezetőinknek lenne, hiszen a végzetes hibákat nem a nép követte és követi el ma sem. Meg kell mondanunk, és ki kell jelentenünk egységesen e gyakorlat folyamányaként: ***Azért, hogy a magyar nemzet idáig jutott egyedül és kizárólag, a múltban is és a jelenben is, a magyar népet vezető (megvezető) politikai és gazdasági elit, a mindenkori kormányzatok tehetők közvetlenül felelőssé.*** Annál is inkább, mert ezer év történelmi tapasztalata sem volt számukra elég, hogy megtanulják a történelem és a politika azon alapvetését, miszerint ***a magyarságnak nincsenek örök szövetségei, csak örök érdekei vannak.*** Mindaz a történelemből tudható, hogy szövetségeseink soron követték egymást és mi, ezen szövetségeseikkel együtt szálltunk a nemzeti pusztulás poklába, mert mi „álljuk a keresztényi szavunkat”, – „mi meg nem szegjük szövetségi hűségünket”, inkább pusztuljon az egész nemzet e nemes, de nemzeti szempontból igen ostoba „erény” hangoztatásában és gyakorlásában lévő következetességünk miatt. Ma ugyanez a sors vár ránk az EU-hoz való Orbáni ragaszkodás miatt. Annak ellenére, hogy a nép, a nemzet elemi érdeke az abból való kilépés lenne. Nos kedves olvasó! A nemzeti önismeret azért fontos, hogy felismerjük lelki önmagunk valódi kilétét s, hogy ezen keresztül el tudjunk vonatkoztatni ellenségeinktől, így felismerve azokat. De azt mindenképpen leszögezhetjük, mint végső következtetést, hogy a Nyugat bennünket soha el nem „árult”, hiszen elárulni csak szövetségeseket, barátokat lehet. A „nyugati barátság” és szövetség mindig egyoldalú volt. Mi azt hittük el magunkkal, hogy e „keresztény Nyugat” szerves része vagyunk, holott az elmúlt ezer év folyamán e „keresztény Nyugat” megszámlálhatatlan bizonyítékát adta annak, hogy a velünk való bármilyen viszonya csak addig tart, amíg abból neki haszna származik. Vagyis ezer éven át minden véres áldozatunkkal

„szaladtunk egy szekér után”, mely bennünket soha felvenni nem akart. „Vigyázó szemeinket Párizsra vetettük”, de nem vettük észre, hogy nemzeti létünk, nemzeti erőnk végső fokon a Kárpát-medencében és az azt szorosan körülvevő népekhez való viszonyunkban gyökerezik. És sajnos ez a gyakorlat folytatódik gyalázatossá nyalt jelenünkben, s ha nem lázad fel a nép saját ősi jogaiért, ősi-hitéből táplálkozva, akkor elasszimilálnak és kiirtanak minket a már jól bevált liberális gazdasági, oktatási, élelmezési és gyógyítási módszereikkel, s mi hálások leszünk nekik, hogy eddig is élhettünk. **Hát ezt akarjuk!** Én nem, én vissza akarom kapni ősi hitemet, identitásomat, pogány-magyarságom és annak minden gyönyörűségét, s erejét. El akarom felejtetni a porba tiprás megalázottságának keresztény ezer évét, így segéljen engem és mindenki mást is, aki vissza szeretné kapni igazi magyarságát a **MAGYAROK ISTENE!**

Én ezért harcolok, s tegyétek azt ti is, s majdan: *„Hol sírjaink domborulnak,
Unokáink leborulnak,
És áldó imádság mellett
Mondják el szent neveinket.
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!”*

(Petőfi Sándor Nemzeti dal Pest, 1848. március 13.)

Ólomszekér

Ólomszekér vánszorog a pokol felé vezető sivatagi földúton. A bakon füstös-képű, de arcát fehérre porhintett aprócska emberbőrbe bújt ördögfióka ül, az egyik kezében jogart a másikon ólomszegecsekkel díszített selyemszálas ostort tartva a kocsi elé fogott láthatatlan lovaknak azt óbégatja torka szakadtából: – Húzz az anyád keservét, húzz te bankó-hasú plebejus-ló! – De a szekér csak nem akar felgyorsulni. Mögötte s körötte lehorgasztott fejű beheggedt szemű nyurga lények feszülnek. Körötte a táj csontszáraz tikkadatában a nap délibábot lenget. Győztes forradalmi víziók kényszerképzeete elevenedik, s száll tova. Kiszáradt kutak föld odvai körül egykor zöldellő oázisok tilinkói helyett a halál surrog méla sandasággal. Mindenfelé amerre a szem ellát gazdátlan lábnyomok hevernek síri csöndben. Itt-ott barikádra emlékeztető, egymásra rogyott gyors színpadok, dobogók, hordódongák repedezett deszka maradványai, könyv, zászló s kézirat halmok még meglévő foszlányai s Bocskai szabású divatgúnyák öltönytartó bábúi hevernek. Mellettük s mögöttük a sivatag perzselő homok-jában, felcsapott ajtajú székek, s törött fedelű ládikákban kiváló dolgozó jelvények, Lenin, Marx és Engels mellszobrocskák, munkát, kenyeret-feliratú transzparenszek, festmények, szemléltető csontvázak, s mindenféle más, egykor

nagy becsben tartott ereklje mladozik a feledés rklmt aludva. A karaván lassan, szinte nem is halad. A mellette s mögötte szellemjrk lelkeibl a kínzó nyöszörgés, mint elfojtott fájdalom, darzszgsknt szabadul fel az elviselhetetlenség határán, s halkul újra a trkpessg felsznalattijba. A bakon ordtoz emberféle porhintett arcú rdgfka megunva, hogy a keréktengely inkább fékez, mint sem, hogy előre forogna, s haladna, parancsokat osztogat öntudatlan kényszer-keresztelt híveinek: – Csapoljtok meg barátaim, forradalmárok vreteket, mint annak idején a szerződő sk, s kenjtek meg kocsim tengelyét, hogy gyorsabban haladhassak-sunk egyetlen, s dvt hoz célom-lunk felé. Hisz nincs más lehetséges t előttünk, mint az n utam, a közös **EgrUt** t, melynek végén mindenki elnyeri mlt, s kiérdemelt kollektív jutalmát. De addig is ki kell tartanotok barátaim, drága bnyal ltslessg plebejus polgrforradalmr bajtársak, turka-zubbonyos honvd hseim! – s lss csodát, a látható porban járó, beheggedt szemek felegyenesednek, mint a fvek, ha túllép rajtuk a történelem hétmérföldes csizmatalpa, s vdrszm ontják drága vrket s kenik vele az Ólomszekér lom kerekeinek lom tengelyét, miközben a sivatagi nap sztperzseli agyuk mg működő memória paneljeit. – Nézzétek! – kiált az aprócska emberféle stn-fatty a bakrl, miután megkenték vérrel a tengelyeket, s a távolba mutat, mutogat, de inkább csak hadonászik, ostonyelvel. – Föld!!!! – iz – Jv!!!! Látják-tok feleim szmtkkel, mik és mukk, hogy nem hazudtam-tunk! Csak mg egy kicsit tartsatok ki az ldozathozsok nemes útján, s hogy gyorsabban haladhassunk, (senki sem kérdi, hova?) dobljtok fel mindeneteket a szekérré, gy megszabadulva fls terheitektl gyorsabban célhoz érhetünk, csak gy és csak együtt. s örvendezve egyik patjrl a másikra helyezi súlyát, mint mikor valaki örömében ugrál. A kvetk egy pillanatra ismét felemelik födetlen fejket s a mg nyakukban lg tarisznyákat az lomszekrr dobálják s a távolságot, a messzeséget kémlelik, beheggedt szemlukaikkal. – s tényleg, mintha valamit kpzelnnek, merthogy látni nem látnak semmit. Aztán nkritikusan, persze csak magukban s csak maguknak bevllva, a lelkiismeret csendjében végig cikkan agyukon, már amelyiknek van lelkiismerete, a dlibbrl tanultak tudománya. A prk tncn felsejlő szép j világ képzet s a sötét-valóság közötti különbség realitása. Aztán csendben helybenjrnak, tovább választott királyuk vakvezetse s lomszekere mellett. Mint az a bizonyos párhuzamos másik tábor, hihetetlen hittel, mint hűséges Mancha lovagok, akik meghalnak inkább, mintsem belássák bravrokra képes képzeletük erejével, hogy t lettek verve, de piszkosul s, hogy a szekéren pöffeszkedő öncélúan rvidlt királyuk, miközben k szenvednek a sivatagi szrzsgtl, nagyokat kortyol marhabőr kulacsából, s elégedetten néz le rájuk fenségének pokol-tzes glóriája alól.

(FELHASZNÁLT IRODALOM: HOMONNAY OTTÓ JÁNOS RIDEG VALÓSÁG)

A magyar út!

„Itt van a régi tompa nóta, Mely süket ködben lapult Vitéz, bús nagyapóink óta”

A pogányság útja

*Egyek lesznek még a kárpáti népek,
Közös sors-bánat kívül e medencén.
Létünkben testvér, ikerszenvedéssel,
Istenünk s hitünk akarata benn él.*

– Életed szirma leszakad. Lassanként elveszted az álmot. Sósvizek szellem árnya ként, bölcsőd közegét visszavágyod. – Még érintheted a napot, és hordhatod az élet lángot, ám gyanútlanágod mögött, pusztulás rágja a világot. Saját halálad hordozod, jótékony felelőtlen-séggel. Káprázattól vakult szemed, egy lesz lassan a tömör éjjel. Létérdeked, akár mint vágyad, ha anyaglancú csúcsra épül, ahogy a legtöbb szigetekcske, a sötét mélybe süllyed végül. De ne add fel! Azért se add! Legyen bár elvesző a távol. Egy percnyi hit s megérte már, bármilyen fájdalom mi gátol.

Humánus és egészségesen kíváncsi olvasó! A magyar útról oly sokat hallani manapság, hogy már csak azt kellene tudni, mit is értenek, érthetnek alatta, ha értenek alatta valamit egyáltalán? – Én azt gondolom, s tapasztalom, hogy valójában semmi összeszedettséget sem mutat a legtöbb esetben e hangzat. Sőt vannak, akik egyenesen tagadják, hogy lenne ilyen út. Pedig hát, valójában a magyar út megmaradásunk egyetlen esélye, lélek-záloga, mely múltunkból meríti erejét! De ezt valószínű azok sem látják teljes mélységében, akik naponta beszélnek róla, s bizonygatják e-képpen: – „Barátaim, honfitársak, az egyetlen s üdvözítő út számunkra a sajátságosan magyar út, igen, igen, higgyék el nekem, hogy van ilyen!” stb. stb. – De, hogy ezenközben mire gondolnak, valószínű a jó isten se tudja. Nos, én azt gondolom, hogy egy-két gondolkodó emberen kívül, a fejekben, valami nagy, nagy bizonytalanság van ez ügyben. Valami homályos sejtelem, és semmi konkrétum. Valami katyvasz, ami a mai érdekeinket próbálja ötvözni, de legalábbis kibékíteni, a globalista internacionálé törekvéseivel, mint a gyilkos-tó felszínén úszó kiskacsát a tavirózsának álcázott aligátorral. Így próbálja azt a bizonyos állatot is jóllakatni, és a táplálékul szolgálót is megmenteni! (kormányunkra is jellemző) – Ez persze azon kívül, hogy érdek-

zavaros kettősmérce valóságú, kellőképpen naiv is. Hiszen az érdek e realitáson belül oszthatatlanul központosított. Ezért brutálisan zsarnoki és kegyetlen minden megosztással, lokális létérdekkel szemben. Tehát a sajátosan magyar utat is elpusztítandónak, ránézve veszélyesnek tartja, s megtesz mindent, hogy azt már csírájában elfojtsa. Humánusan kedves olvasó! A magyar úttal kapcsolatos hiányosságokat, anomáliákat, megpróbálom pótolni a magam szubjektív módján, hiányérzetem számára legalábbis. Szerintem a magyar út nem más, mint amit már egyszer e nép végigjárt, s amelynek eredményeként biztosította önmaga lakóterületét, (országát) valamint életünk s boldogulásunk egészséges feltételeit, nemzetünk szuverenitását, (abból semmit sem engedve idegen népek mohó hódítási kísérleteinek) egyszóval, hazánk s népünk fennmaradását történetünk folyamán. Idézhetnék erre a történelem sodrából dicsőséges példát, mondjuk a törökök kiűzését, de a lényegértékű példákhoz inkább az írott történelem előtti időkre lenne szükségem, hiszen a magyarság születésének s megerősödésének értékerejű példái igazán akkorra datálódnak. Éppen ezért a magyaroknak ahhoz, hogy sajátos módon egyedi útja lehessen, elsősorban lélekben kell eljutniuk újra, arra a magas szakralitási fokra, mely élesztani képes azt a habitust, szellemiséget, jellemességet, gerinccességet, **erőt**, amellyel győztessé válhat ezek között az ultramodern, de annál alattomosabb, pókerarcú, kártyasztalnál ülő gazemberek között, ahová a kifosztás céljából ültettek le minket. Éppen ezért Magyarországnak vissza kell találnia saját természetes (ősi) szakralitásu életformájához, a hősi **pogánysághoz**, s az arra jellemző egészséges **nacionalizmushoz**, mert ez az igazi magma lelkünk legmélyén! Ez után, mindenekelőtt meg kell szabadulni hódítóinktól, a pókerasztal fölött összekacsintó, ránk nézve aljas szándékú társaságtól. Ez a magyar nép s kormánya előtt álló, létfontosságú feladat. Meg kell értetni, s el kell fogadtatni minden internacionalista, elfajzott (magyar) érdekeltséggel, hogy a nemzet fennmaradása az unióból való kilépéssel valósítható csak meg. Ha ez nem tetszik nekik, meg kell fosztani őket politikai és gazdasági jogaiktól. A magyarságnak elemi érdeke az újbóli önmagára találás, az **új honfoglalás**, a nemzet újbóli egyesítése a nacionalizmus zászlaja alatt. Azaz másoktól független, önfenntartó létkarakterének kialakítása. – Ez ebben az ellenséges európai környezetben szinte lehetetlennek látszó feladat. Miért az? Kedves olvasó, azért szinte lehetetlen

ennek az egyedül életmentő feladatnak a megvalósítása, mert Magyarország e gyönyörű hölgy, két a sötétségbe, láthatatlanságba burkolódzó vámpír szörny fogságában vergődik. Az egyik, maga az EU globalista érdekű ragadozó állata, mely arra lett fenntartója által idomítva, hogy a teljes vérszegénységi állapotig szívja Európa gyengébb leányainak vérének. A másik a betagozódott, s e gyönyörű hölgy bensőjében ügynökölő vérszívók, hatalom közeli, privatizációs rablóinak a köre. Akiknek nem érdeke a változtatás, hiszen ők csakis ebben a közegben tudnak létezni. Ezért óriási szükség van, lenne az elszámoltatásra, jobb és baloldalon egyaránt. Tehát a sajátságosan magyar út első és nélkülözhetetlen lépése a tényleges rendszerváltás véghezvitele. Sajnos a jelenlegi hatalom erre erkölcsi okok miatt alkalmatlan. Alkalmatlan, hiszen ő maga is részese volt a privatizációs haszonszerzők bűnös köreinek, s az olaj ügyeknek. Ezt mi sem bizonyítja jobban, mint a titkosítások feloldásának leszavazása s a titkosítási idő meghosszabbításának érdeke stb. De ezeken kívül is számtalan olyan ügy tapad a jelenlegi hatalom képviselőihez, amely joggal annulálja erkölcsi megfelelésük bizonyítványát. Nos, kedves és humánus olvasó! A sajátos magyar út hangoztatása csak olyan emberek szájából lehet hiteles, akik ezekkel, vagy ehhez hasonló vádakkal nem gyanúsíthatóak. Tehát a magyar út erős lépése egy makulátlan előéletű szövetség pozícióba juttatásával képzelhető csak el. Akik életük árán is hajlandók, s képesek is tiszták s erkölcsileg elkötelezettek maradi népükkel szemben. Csak a feltétlen haza, és nemzet szeretet lehet garancia számunkra. Ezek után, sürgős lépésként, az asztal elhagyása után, vissza kell szerezni azt a vagyont, amit a bűnös privatizáció következtében elvesztettünk. Ezt megelőzően meg kell szerveznünk saját önvédelmi rendszerünket, amit saját bankrendszerünk által nyomott forinttal, s ez az egész gazdaságra is igaz, tarthatunk életben. Tehát vállalva a magányos farkas szerepét, el kell szigetelődnünk minden olyan hatalomtól, amely hatalom, így vagy úgy, de ártalmunkra van. – Azonban nem kell ezt tennünk a hozzánk hasonló lokalitásokkal. Sőt keresni kell a hasonló helyzetben lévő sorsközösségek szövetségét, s együttműködést kell velük kiépíteni, a kölcsönös érdekszükség okán. Kedves olvasó! Idáig eljutni csak is erős hitű, egységes magyarságtudatú, elszánt nemzetközösséggel, s kormánnyal lehet. Olyan komoly emberekkel, akik tisztában vannak a feladat súlyával, és felelősségével. Ez az út a ránk nézve káros

kötélékek elszakításával képzelhető csak el. Ez az út az új pogányság, az új magyarság megszületését teheti lehetővé, de a szakrális muníció, kereszténység előtti magyarságának hitével felvértezve. Mire is gondolok? – Mindenek előtt vizsgáljuk meg közelebbről magát a pogány szó jelentését. Nálunk a „pogány” kifejezésnek rendkívül rossz kicsengése van, pedig csak annyit jelent, hogy vidéki. A IV. században hatalomra jutott keresztények, mint a városi gyökértelen, kozmopolita ideológia képviselői a más kultuszokhoz kötődőket nevezték így. A kereszténység egyébként mindent pogánynak nevez, ami nem ő. Így pogány volt Arisztotelész, Hippokratész, Archimédész, Püthagorasz, aztán Szophoklész, Pheidiasz, Cicero stb. stb. De uralomra kerülésük után, mint pogány dolgot tiltották be a színházakat, szüntették meg másfél ezer évre az olimpiákat, gyújtották fel a könyvtárakat, pusztították el a templomokat stb. De ez régen volt. Aztán sok évszázados pusztítás után rájöttek a pápák, hogy ha nem jön a megváltó, addig élni is kell, lehetőleg minél jobban. Na, itt kezdődik a reneszánsz, és az emberi élet normalizálódása térségünkben. – De a magyar kultúra nagy része is a kereszténység ellenében virágzott fel. Gondoljunk csak irodalmunkra. Csokonai, Petőfi, Arany, Vörösmarty, Mikszáth, Katona, Kosztolányi, majd napjainkban Németh László, Weöres Sándor, Szabó Lőrinc, Határ Győző, Nemes Nagy Ágnes és sokan legnagyobbjaink közül úgy írnak, mintha nem is lett volna kereszténység. Egyszerűen nem érdekli őket. Bár némelyiknek a gondolkodásán azért érződik. Mert ha lelkileg el is szakadt tőle, de tudatilag nem sikerült. Egyébként a „pogányság” annyit tesz, hogy magyar s nem keresztény. (A Magyarország névtábla ezt jelképezi, s ezért pontos és helyes változtatás.) De még mielőtt visszatérnénk eredeti témánkhoz csak egy pár gondolatot a pogányság s a kereszténység közötti különbségről, elsősorban az istenekről való gondolkodásban. A keresztény isten a világmindenség (kozmosz) fölött áll, és ő szabja meg annak törvényeit. Tehát törvényhozó. A „pogány” istenek ugyanúgy részei a kozmosznak és alá vannak rendelve neki, mint mondjuk az emberek. Tehát legjobb esetben csak törvény beteljesítők. A keresztény isten (monoteizmus) birtokolja az igazságot, a pogány istenek (politeizmus) az igazság számtalan megjelenési formáját mutatják. A keresztény isten meg akar váltani „eredendő” bűnünktől. A „pogány” felfogás szerint büntelenül születünk, s születünk. Tehát nincs szükség megváltásra. A kereszténységnek tanítása,

dogmái, hittételei vannak. A pogányt ilyen tanítások nem kötik, úgy és annyit áldoz isteneinek amennyit, és ahogy akar. Toleráns. Annyi istent fogad el minden ember, amennyit csak akar. A pogányságnak nincsenek eretnekségei. A kereszténység a gyengeséget hirdeti, a pogány az erőt. A monoteizmus a totalitárius gondolkodás kezdete. Kedves és humánus olvasó mindezen fentiek jól láttatják az Istváni-kor álságosságát, gyarmatosító szándékát a kereszténység akkori urainak. Ez a szándék ível végig hazánk történelmének napjainkig. Tehát ezért mondom, hogy az egyetlen s üdvözlendő út a magyarok számára a pogányság útja. Azaz egyszerűbben fogalmazva az erő útja. Példánk is van ezen út, erős érzelmi megnyilvánulására, az igazi hazaszeretet példázandó. Néhányat a múltból: Itt van mindjárt **Attila**, vagy **Mátyás**, vagy **Janus Pannonius** – De a X. század hősei is. Pl.: II. Géza és III. Bélán keresztül Kun Lászlóig kiváló példák. Vagy pl. a budai vár Zsigmond alatt Európa politikai központja volt. De említhetném esetleg Lajos király nápolyi hadjáratát vagy akár Hadik András berlini hódítását is stb. A sor folytatható lenne még sokáig. Bizonyítandó, hogy mennyire fontos a hazaszeretet képessége, az erő felmutatása e tetteken keresztül is. De hozhatnák mai példákat 2006 szemkilövető időszakából. Amikor a nemzet hazaszerető tagjai az utcára mentek a gyurcsányi globalista diktatúra ellen. Vagy – hozhatnám példaként Budaházy Györgyöt. A szenvedőknek lehet kritizálni, leszólni. De itt nem az a fontos, hogy Budaházy miben téved esetleg, hanem hogy életben maradásunk szinte egyetlen lehetséges és méltó módját mutatja meg. Az ellenállás erejét, a magyar út egyetlen járható útját, a frontális szembeszállást elnyomóinkkal. A pogány ősi, zsigeri haza és nemzet szeretetet. Ha kell az élete árán is. Igen, kedves és humánus olvasó. A sorsunk legnagyobb részben tőlünk függ, s nem szabad hagyni, hogy egy velejéig korrupt, s ezért a kiszolgáltatottságig gyenge kormánytól függjön a jövőnk. Magyarország jövője. Nincs már itt helye sem ideje a finomkodásnak, a diplomáciai talpnyalásnak. Annak, hogy elhitesse velünk azok, akiknek más körülmények nem kívánatosak, hiszen más körülmények között nem lehetnének hatalmon, hogy ez az egyetlen számunkra üdvözlendő megoldás! Mert, ha ezt elhisszük, menthetetlenül elveszünk úgy is, mint individuum, s úgy is, mint nemzet! Ezért az egyetlen út s új kezdet visszatalálni valódi önmagunkhoz, őseink s hőseink identitástudatához, a pogányság erejéhez, hitéhez, erényességéhez és gerincességéhez, isten, vagy

isteneink segedelmével. Kedves olvasó, talán nem csalódott okfejtésben, de számomra a magyar út ezt jelenti, s úgy gondolom, helyesen látom mindazt, amit sokan e kifejezés mögé sejtenek, éreznek. Még csak annyit, tudom rengeteg érdeksérelemmel, s kínzó kétellyel jár, akárcsak végig gondolni, hát még végigmenni ezen a sajátságosan magyar úton, de nincs más választásunk, ha meg akarjuk őrizni nemzeti függetlenségünket, s nem utolsó sorban az életünket. A helyzetünk sajnos ilyen drámaian végzetes. De adjon erőt nekünk egykori várvédőink hűsége, példamutató, komoly vértanúsága.

– *A magyar éj csillagködében, holt mindenség-ágbogú fa. Betenyerel a teremtésbe, alatt ülök, s a lég laza párában száll fejem fölött, s mint holdkávájú ködtükör, maga fényére veti arcom, s ködkerekében tündöklő. Mindenhol térharmatos rácsok. Fejem fölött az ég zaja, csillag-lyukú, szitáján rázott, fényén rostált bensőm dala. Tündöklő, éjfényű derengés, fájó lelkem. Ég mély tava, némán tükrözi valóságom, mi pogányságom mirtusza. Ahogy megvilágosodásom, földi koporsóm földlapja, úgy feszül ágbog-karjaival fölém a halál-éjű fa. – Reánk szólt isten, lelkem anyja, e pogány éj csillagködén, egyesüljünk új teremtésben, a létfa ágbogas ölen.*

Ó hold, enyhítsd félelmemet, nyugtasd és védj testlelkemet. Ébressz méhedben új napot, űzd el az éjsötét papot. Fejlelkem lát ágon ülőt, apró kis szentet, rezdülőt. Anyaméh hordta emberfit, és szemében a nap hevit. Egy új magyart, egy jó magyart, kit édes létezés kavart, lét-hitűvé, ki lenn és fenn, hordozza, mit a hon üzen. Az ő hitet, az őserőt, a naptüzétől éledőt, a csillagos ég vándorát, a szabadság pásztor fiát. És lelket is, sok testben itt, élve tovább az emberit. Ateisták átkait állva, szent földünknek alázatába. Ó hold enyhítsd félelmemet. Termékeny ölek zengjete. Táltos erővel bírjatok! Új magyarok, ómagyarok.

(Felhasznált forrásanyag: Bognár József vissza a magyar útra.)

UTÓHANG:

Pogánynak szégyen

*Micsoda rőfös, selyemarcú nép,
E csont s gerinc nélküli nemzedék,
Mely Európa torkán zengedez,
S mint latrinaluk bűze lengedez.*

*Nem nép! – csak néhány silány mák-kakas,
Szemétdombtól maga alatt magas,
Mely Európa mocskán nyekereg
S az odavetett morzsákért remeg.*

*Csak ecetfából Vitéz Jánosok,
Bocskai gúnyás új nemzetölők.
Hosszú miséken díszlő magyarok,
Bő ostyaáldástól dicsőülők.*

*– Mit szólsz mindehhez vérbajos Adym?
Kiknek fejére szór nád szitkodat?
A kiskocsmá, félig üres szerén,
Kit káromol, miközben iszogat?*

*Haldoklók élén, csaknem egyedül
Állok még itt, mint őshitű barát.
Nem voltak hősibb társaid soha,
Ma én érdemlem Lédádnak farát.*

*De asszonyról több szó ne essék most.
Hol népét saját ostora veri.
Nemesi vér nem oszt annyi jogot,
Mellyel kezem ez ostort felveszi.*

*Nem csak veszi, de vág, pattint vele,
Hogy fájjon nagyon, ahogy metsz a főn.
Lelked sebe ne gyógyuljon soha,
Nyugtod ne legyen e kortárs időn.*

*Szűkül, s szűkül egykor kunfajta nép,
Kínzottjaként sok-sok jobbító vágnak.
S hiszékenysége szüli végzetét,
Délibábként e lélek-Hortobágnak.*

*Pogánynak szégyen, mi húsunkba vág!
S te kóros álmon jársz pásztor magyar.
Kósza nyájadra farkas pofa jár
Kit az éj ugar-csendje jól takar.*

*– Nem sírom többet únos bánatom.
Ránk karikásat, hogy mértek vele.
Nem félem, kézbe, hogy ostort vegyek,
Mert ez az alvók jussa, érdeme.*

*Még fel nem ébredsz, kóros álmodból,
Mi döglázával fertőz, mint a légy,
Mely altat, s bódít vak-nyugati kénnyel,
És arra késztet, hogy semmit ne tégy.*

*Elfolynak mind az órák ereinkből.
Ne zárja hullánk csúfos szemfedő.
Ébredj végre, térj magadhoz magyar!
És kegyhely maradhat e temető.*